

እጅግ

የታመነ

ምስክር

ምስክር እጅግ የታመነ ነው
መዝ 92(93) +5

በዎች ግን ኒ

“The Testimony of God”

ከሚለው መጽሐፍ የተተረጎመ

ትርጉም : መሉኔታ ደምሴ

እርማት : መሐሪ ታደሠ ወ/ጊዎርጊስ

እና

ጳውሎስ ፈቃዱ

አሣታሚ አሴር መዝሙርና መጻሕፍት ማዕከል

ደሴ

ሚያዝያ 18/1998 ዓ.ም

ታተመ

ምስጋና

ከሁሉ አስቀድሜ ያለምንም መመዘኛ ሞቴን ወስዶልኝ ዘላለማዊና ግፋጭ ሕይወቴን በነጻ ላበረከተልኝና ጸጋውን አትረፍርፎ ለሰጠኝ ለጌታ ለኢየሱስ ክርስቶስ በረከትና ክብር፤ ኃይልም፤ ምስጋናም ይሁንልኝ።

ከዚያም ይህችን አነስተኛ የትርጉም ሥራ በማዘጋጀት ወቅት ጽሑፉን አንብበው አስተያየታቸውን የላገሱኝን፤ በሃሳብና በጸሎትም የደገፉኝን ወገኖች በሙሉ ጌታ ይባርካችሁ ለማለት እወዳለሁ።

በመጨረሻም ጽሑፉን በኮምፒውተር በመጻፍ የተገኘውን የኢካስ ኮምፒውተር አገልግሎት የደሴ ሠራተኞች በተለይ እህት ሃባ ጳውሎስ እግዚአብሔር ይባርካችሁ እላለሁ።

መሉኔታ ደምሴ

ክፍል አንድ :- “የእግዚአብሔር ምስክር” 42

1. የእግዚአብሔር ምስክር 3

2. የጌታ የኢየሱስ ክርስቶስ ምስክር በሊቀካህኑና 19

በዲላላሳ 4ት

3. የኢየሱስ ክርስቶስ ምስክር 25

4. የእግዚአብሔር ታቦት - የማደሪያው ድንኳን ማዕከል 29

5. “እንደተጠላለሙ ምሳሌ” 48

ክፍል ሁለት :- “ታማኝ አድርጎ ለቆጠረኝ” 70

1. ታሪኩ ያላላቀው የሐዋርያት ሥራ መጽሐፍ 71

2. በፊታችን ያለውን ሩጫ በትእግሥት እንሩጥ 76

3. የመጨረሻው ረጅም የባህር ጉዞ 93

መታሰቢያነቷ

ይህች አነስተኛ የትርጉም መጽሐፍ የሰሜኑን የኢትዮጵያ ክፍል በወንጌል ለመድረስበጌታ ተመርጠው እና ከጌታ ተልከው ለጌታ ሥራ በጸጋው ለሚዋደቁ የእምነት ጀግኖች ሁሉ ትሁንልኝ።

ሙ.ደ.

ብዙ ጊዜ ደጋግመን “የእግዚአብሔርን ምስክር” የሚለውን ቃል እንጠቅሳለን። የእግዚአብሔር ምስክር ግን ምንድን ነው? ለእኛስ ምን ማለት ነው ምስክር የእግዚአብሔር የራሱ በራሱ መገለጥ ነው። በሌላ አባባል ይህ ምስክር የእግዚአብሔርን የልቡን ፍላጎት የሚወክል፣ የእግዚአብሔር ፈቃድ፣ ወይም ደግሞ የእግዚአብሔር አቋም፣ መለኪያው ወይም ደረጃው ልንለው እንችላለን። የእርሱ መለኪያው ወይም ደረጃው እርሱን ይገልጠዋል፣ ለእኛም ደግሞ ምን ዓይነት አምላክ መሆኑንም ያሳየናል። ይህ የእግዚአብሔር የራሱ የሆነ ምስክር ወደ ሰው በመጣ ጊዜ ግን ሕግ ይሆናል። በእግዚአብሔር በኩል እርሱን የሚገልጥ ምስክር ሲሆን በሰው በኩል ግን ሕግ ነው።

ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ የመጣው የአባቱን ሕልውና ለመመስከር ነው፤ መንፈስ ቅዱስ ደግሞ የክርስቶስን ጭናር ለመመስከር መጣ፤ ስለዚህም ቤተ ክርስቲያን የክርስቶስን ምስክርነት በመንፈስ ቅዱስ ኃይል ትጠብቃለች። የክርስቶስ ምስክርነት፣ ክርስቶስ ራሱ ማን እንደሆነና ምን እንደሆነ ለሰዎች መናገር ብቻ ነበር። ስለሆነም በዚህ የእግዚአብሔር ምስክር ላይ ኃጢአትን ብናደርግ ድርጊታችን በእግዚአብሔር ዘንድ በቀላሉ የሚታይ አይሆንም።

ዎችማን ኒ በዚች መጽሐፍ የመጀመሪያ ክፍል ውስጥ ምስክር ምን እንደሆነ፣ እንዴት ወደ እኛ እንደሚመጣና የእኛን ኃላፊነት ያብራራልናል። በሁለተኛው ክፍል ደግሞ እግዚአብሔር አሳልፎ ለሰጠን ለዚህ ምስክርነት ታማኝ መሆን እንዳለብን አጥብቆ ያሳስበናል፤ ሩጫችንንም በድል እንድናጠናቅቅ ይመክረናል። ይህንን መጽሐፍ የሚያነቡ ሁሉ እስከ ሕይወታቸው ፍፃሜ ድረስ ታማኝ ሆነው እንዲዘልቁ ጸሎታችን ነው።

የእንግሊዘኛው ተርጓሚዎች።

ክፍል አንድ የእግዚአብሔር ምስክር

1/ የእግዚአብሔር ምስክር

“እኔ ባሪያህ ነኝ እንዳስተውል አድርገኝ ፤ ምስክርህንም አውቃለሁ።
መዝ. 118(119) +125

ብዙ ጊዜ የእግዚአብሔር ምስክር የሚለውን ቃል እንጠቀማለን፤
የእሱ ምስክር ግን ምንድን ነው? ወደ ምንስ ያመለክተናል?

ምስክር ወይም ምስክሮች የሚለው ቃል ተደጋግሞ የተጠቀሰው
ከአዲስ ኪዳን ይልቅ በብሉይ ኪዳን መጽሐፍ ውስጥ ነው። አሁን
ለጊዜው ሁለት ጥቅሶችን ብቻ ከብሉይ ኪዳን እናንብብ ። አንደኛው
የሚገኘው ከአሪት መጽሐፍት ውስጥ አንዱ በሆነው በዘጸአት
መጽሐፍ ነው። ይህ ምስክር የሚለው ቃል በዚህ በዘጸአት መጽሐፍ
ውስጥ ብዙ ጊዜ ተጠቅሷል። ለምሳሌ ያህል “በምስክሩ ታቦት ላይ”
እና “ሁለቱን የምስክር ጽላቶች” (ዘጸ 25+22+31+18) ። ሌላው
ክፍል ደግሞ የሚገኘው በመዝ. 118 (119) ውስጥ ሲሆን በዚህም
ክፍል ይህ ቃል ብዙ ጊዜ ተደጋግሞ ተጽፏል። እነዚህን ሁለት
ክፍሎች ብቻ በጥቃቅና ስናጤን መንፈሳዊ ዓይኖቻችን ተከፍተው
የዚህን “ምስክር” የሚለውን ቃል ፍቺ ልናውቅና ልንረዳ
እንችላለን።

መዝሙር 118(119) ብዙ ጊዜ “የእግዚአብሔር ቃል፤ የእግዚአ
ብሔር ሥርዓት፤ የእግዚአብሔር ሕግ፤ የእግዚአብሔር ትዕዛዝና
የእግዚአብሔር ምስክር” እያለ ይጠቅሳል። መዝሙረኛው ምስክ
ሮቹን ከእግዚአብሔር ቃል፤ ሥርዓት፤ ሕግና ትእዛዝ ጋር አብሮ
ይዘረዝራቸዋል። እኛም እንደዚሁ፤ የእግዚአብሔርን ምስክሮች እንደ
ቃሉ ፤ ስርዓቱ፤ ትእዛዛቱና ሕጉ መጠበቅና ማክበር አለብን።
ምናልባት የእግዚአብሔርን ምስክሮች መጠበቅና ማክበር አለብን
ሲባል ለጆሮ እንግዳ ነገር ሊመስል ይችላል ይሆናል። ነገር ግን
በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የእግዚአብሔር ምስክሮች ልክ እንደ
ቃሉ፤ ትዕዛዛቱና ሕጉ እኩል ዋጋ ያላቸው ነገሮች ሆነው እናገ
ኛቸዋለን።

በዘጸአት፤ በዘሌዋውያን እና በዘኅልቁ መጻሕፍት ውስጥ የእግዚ
አብሔር ምስክር የሚለው ቃል፤ እንደ እግዚአብሔር ቃልና ሕግ
ብቻ ሳይሆን ሁለቱ የድንጋይ ጽላቶች ማለትም ሕጉ የተጻፉባቸው
ጽላቶች “የምስክር ጽላቶች” ተብለው ሲጠሩ፤ ሁለቱ ጽላቶች

የተቀመጡበት ታቦትም “የምስክሩ ታቦት” ተብሏል ። እነዚህ ሁሉ ነገሮች ደግሞ የራሱ የእግዚአብሔር ሥራዎች መሆናቸውን ማስተዋል ተገቢ ነው።

በዚህም መሠረት “ምስክር” ምን እንደሆነ ተገልጿል ማለት ነው። በአጭሩ ምስክር የተባለው ነገር ሕግ ማለት ነው። በሌላ አባባል የእግዚአብሔርን የልቡን መሻት የሚወክል እሱ የሚፈልገው ነገር ወይም አቋሙ እና ደረጃው ነው ለማለት እንችላለን። እንደእውነቱ ከሆነ በዘጸአት ውስጥ የተጠቀሱት ሁለቱ የምስክር ጽላቶች ተጨባጭ የሆነ ስዕልን የሚያሳዩን ናቸው ። ያም ስዕል ደግሞ ግልጽ የሆነ የእግዚአብሔር አቋም ነው። የእግዚአብሔር አቋም ምንድን ነው? የእሱ አቋም የእርሱን የራሱን ማንነት የሚገልጽና ለእኛም ምን ዓይነት አምላክ እንደሆነ የሚያሳዩን ነው።

ምስክሩ ለእኛ የተሰጠበትም ዋና ምክንያት የእግዚአብሔርን ጥርት ያለ አቋም እናውቅ ዘንድ ነው።

ይህ ምስክር ወደ ሰው በመጣ ጊዜ ሕግ ሆኖ ይገኛል፤ በዚያው በእግዚአብሔር በኩል እያለ ግን የእግዚአብሔር የማንነቱ መግለጫ “ምስክሩ” ነው። ለእግዚአብሔር ምስክር ለሰው ግን ሕግ ነው። ስለሆነም ሕግና ምስክር የተለያዩ ገጽታ ቢኖራቸውም እንኳ ሁለቱም አንድ ዓይነት ነገሮች ናቸው ማለት ነው። እንደ እግዚአብሔር ማንነት ምስክር እንደ ሰው ማንነት ግን ሕግ ነው። እግዚአብሔር ምን ፍላጎት እንዳለው የሚገልጽና የሚመሰክር ሲሆን ለሰው ደግሞ ምን ማድረግና መጠበቅ እንደሚገባው ይገልጻል። ምስክሩ እግዚአብሔር ምን እንደሚፈልግ ይናገራል፤ ለሰው ግን ምን ዓይነት የሞራል ግዴታ እንዳለበት ይነግረዋል። እኛ ሰዎች አለአግባብ መኖር በምንጀምርበት ጊዜ የእግዚአብሔርን ሕይወትና ሕልውና እያሳየ በምንጀምርበት ጊዜ የእግዚአብሔርን ሕይወትና ሕልውና እያሳየ የሚመሰክርብን ነው። ይህ ምስክር ልክ እጃችን ውስጥ እንደገባ ምን ያህል ከጽድቅ ርቀን ከሰማያዊው መለኪያ በታች እንደ ወደቅን ያሳየናል። በእግዚአብሔር እጅ ላይ እያለ ግን ማንነቱን እና ባህርይውን የሚገልጥ ነገር ብቻ ይሆናል። ስለሆነም ምስክር የእግዚአብሔር የራሱ በራሱ መገለጥ ማለት ነው።

ይህ ጉዳይ በተለይ በዚህ የአዲስ ኪዳን ዘመን ውስጥ የበለጠ ግልጽ ሆኖ ይታያል። ጌታችን ኢየሱስ የመጣው የአባቱን ሕይወት ለመመስከር ነው። መንፈስ ቅዱስም ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስን

ለመመስከር መጣ፤ ቤተ ክርስቲያን ደግሞ የክርስቶስን ምስክርነት በመንፈስ ቅዱስ ኃይል ትጠብቃለች። የክርስቶስ ምስክርነት ዋና ሀሳብ ክርስቶስ ማን እንደሆነና ምን እንደሆነ መናገር ነበር። ይህ ደግሞ ምስክር ወይም ማረጋገጫ መሆን ነው። ይሄ ለእግዚአብሔር ከማንነቱና ከሕልውናው የማያንስ ነገር ሲሆን፤ ለእኛ ግን ይህ ምስክርነት የመጨረሻ ማረጋገጫ የሆነ ሕጋችን ነው። በመሆኑም በዚህ ምስክር ላይ ምንም ዓይነት ኃጢአት እንዳናደርግ ያስጠነቅቀናል። ደፍረን ኃጢአት ብናደርግ ደግሞ ድርጊታችን በእግዚአብሔር በኩል በዋዛ የሚታለፍ ጉዳይ አይሆንም።

ስለ እግዚአብሔር ለመመስከር እርሱን ማወቅ የግድ ነው

ይህን የእግዚአብሔርን ሕልውና የሚያረጋግጥ ምስክርነት እኛ ሙሉ በሙሉ መቀበል ይገባናል። (እዚህ ላይ የምንጠቅሰው “ምስክር” የሚለው ቃል በዘልማድ ከምንጠቀምበት ምስክር ከሚለው በአብዛኛው ከክስ ጋር ከተያያዘው ቃል ጋር ልዩነት እንዳለው ያስተውሉ።) በዚህ ምስክር ዙሪያ በመጀመሪያ መታወቅ ያለበት ጉዳይ ምስክሩ እግዚአብሔርን እራሱን በተመለከተ በተናገራቸው ነገሮች ላይ ብቻ የተወሰነ መሆኑ ነው። በዚህ የራሱ የሆነ ምስክር እግዚአብሔር እሱ ምን ዓይነት ሕያው አምላክ መሆኑን ይነግረናል። እርሱ እራሱ ወደ እኛ መጣና ሰው ራሱን እንደሚያስተዋውቅ ዓይነት ማንነቱን አስተዋወቀን። ይህ ምስክር መንፈሳዊ እውነታ መሆኑንና መሠረታዊም እንደሆነ መግለጽ ይገባናል። ማንም ይህንን መሠረታዊና መንፈሳዊ እውነታ መቀበል ያዳገተው ሰው ምስክሩንም ሊቀበል አይችልም።

ቁርጥ አድርጎ መናገር ካስፈለገም እግዚአብሔር ከዘላለም እስከ ዘላለም ስላለው ሥራው፣ ራሱ እግዚአብሔር ምስክሩን ካልሰጠ በስተቀር ማንም ሰው እነዚህን ዘላለማዊነቶች በዓይኑ ለማየትና የአይን ምስክር ለመሆን አይችልም። ምንና ማን መሆኑን ሊነግረን የሚችል ቢኖር ራሱ እግዚአብሔር ብቻ ነው።

ስለ እግዚአብሔር ብዙ ልንል፣ ምን ዓይነት አምላክ መሆኑን ልንገልጽና ልናስረዳ፣ በእምነትም ልንመሰክር እንችላለን ይሆናል። የእኛ ቃላት ግን ምንም ፍሬ ወይም ዋጋ የሌላቸው ባዶ ጩኸቶች ብቻ ናቸው። ቃላችንን በሺ በአስር ሺ ብሎም በመቶ ሺ ልናበዛ እንችላለን ቢሆንም ግን እኛ የምንሰጠው ምስክርነት በሰው እውቀትና

ጥበብ ሊሰጥ የሚችል አይደለምና ከራሱ ከእግዚአብሔር መምጣት መቻል አለበት። እግዚአብሔር ራሱ ካልተናገረ የሚመስክር ምስክር የሚባልም ነገር አይኖርም ። የዚህን ነገር ስበታዊ ሕግ ማስተዋል ችለን ይሆን? እግዚአብሔር ስለ ራሱ ለመናገር ካልፈለገ ታዲያ ማን ሊናገርለት ይችላል ? ብዙ በጣም ብዙ ልናወራ እንችላለን ንግግራችን ግን ከንቱ ነው የሚሆንብን። ተናጋሪዎቹ እኛ ብቻ ነንና፤ እግዚአብሔር ራሱ አልተናገረምና ፋከራችን በደ ነው። እስኪ አንድ ምሳሌ እንመልከት፤ ለአንድ ሰው ለመመስከር ወደ ፍርድ ቤት ሔድን እንበል፤ ምንም ዓይነት የሚመስጥና አሳማኝ የሆነ ንግግር በችሎቱ ፊት ብናደርግና የጉዳዩ ባለቤቶች ግን ምንም ምላሽና እንቅስቃሴ ሳያሳዩ ጸጥ፤ ረጭ ቢሉብን የእኛ ምስክርነት ምን ዋጋ ይኖረዋል? እንግዲያውስ አንድ ጊዜ ደግመን እናስተውል የእግዚአብሔር ምስክር የራሱ የእግዚአብሔር ንግግር ብቻ ነው። እርሱ ለመናገር ካልፈለገም፤ ምንም ዓይነት ምስክርነት አይኖርም።

ስለሆነም ስለ እግዚአብሔር ለመመስከር በመጀመሪያ ሰውየው እግዚአብሔርን ማግኘትና ሰውየው የሚናገረውን እንዲሁም የሚያደርገውን ነገር እግዚአብሔር ሊሠጠው ያስፈልጋል። ሰው ስለ እግዚአብሔር ለመናገር የሚችለው እግዚአብሔር ራሱን ሲገልጽለት ሲያሳየውና ሲያሳውቀው ብቻ ነው። ይህንን እርግጠኛ ነገር ሲያውቅና ሲደርስበት ወይም ሲረዳ ብቻ ነው ሰው አፉን ከፍቶ ስለ ጌታ ሊናገርና ሊመስክር የሚችለው። እዚህ እውነታ ላይ ያልደረሰ ከሆነ ምንም የሚናገረው ነገር ካለመኖሩም በላይ የሚሰጠው ምስክርነትም የለውም። አንድ ሰው ምናልባት አሥርቱን ትእዛዛት፤ ሥርዓቶቹንና ሕጎቹን ብሎም የእግዚአብሔርን ቃል ሊናገር እንዲያውም ከዚህ አልፎም ሊሰብክና ሊያስተምር ይችላል፤ ምስክር መሆን ማለት ግን በጣም የተለየ ነገር ነው። ወደ ሰው የመጣው ምንድን ነው? ብንል ትዕዛዝ፤ ሥርአት፤ ሕግና ቃል የሚል መልስ እናገኛለን። ምስክር ግን ከእግዚአብሔር ጋር የሚቀር ጉዳይ ነው። እነዚህ ሁሉ ነገሮች ውጪያዊ ሲሆኑ ምስክር ግን የእግዚአብሔር የተረጋገጠ እውነት ነው። ስለ እግዚአብሔር የተጨበጠ ማስረጃ ወይም ምስክርነት ለመስጠት የኢየሱስ ክርስቶስን ከእግዚአብሔር ዘንድ መምጣት አስፈላጊ ነበር ። እንደዚሁ ሁሉ ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስን ለመመስከርም መንፈስ ቅዱስ መምጣት አስፈላጊነቱ። በዚህም መሰረት ክርስቶስን ያወቀና መንፈስ ቅዱስን የተቀበለ ሰው

ብቻ ስለ እግዚአብሔርና የእርሱ ስለሆነው ክርስቶስ ሊመስክር ይችላል። እንደዚሁ ሁሉ ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስን ለመመስከር መንፈስ ቅዱስን የተቀበለ ሰው ብቻ ለእግዚአብሔርና የእርሱ ለሆነውም ክርስቶስ ለመመስከር ይችላል።

እንደዚህ ያለው ምስክር በሰው የጥበብ ቃል፤ አስተምህሮ ወይም ደግሞ ትምህርት ላይ አይንተራስም። እንደዚህ ባለው ምስክር ላይ ሙሉ በሙሉ ወጥቶ የሚታየው ራሱ ክርስቶስ ነውና! ምስክሩ ራሱ አስተምህሮ ሊሆን ይችላል፤ አስተምህሮ ግን በምንም ዓይነት ምስክር ሊሆን አይችልም። ምስክሩ በሚሰጥበት ጊዜ ሰው ሊቀበለው የሚገባ ትዕዛዝ ሊሆን ይችላል፤ ቢሆንም ይህ ትዕዛዝ በራሱ ግን ምስክር አይደለም።

ይህ ምስክር እኛ ከምናውቀው ተራ ምስክር ሙሉ በሙሉ የሚለይ ነው። ባልተለማመድነው ነገር ላይ ስንት ጊዜ እርግጠኞች ሆነን ለመናገርና ለመመስከር ችለን ይሆን? ይሁን እንጂ ምንም ያህል ልምድ ብናካብትም ብቁ ምስክር ሆኖ ለመገኘት ልምምዳችን ኢምንት ነገር መሆኑን ማወቅ አለብን። ይህ ምስክር ከእኛ ልምምድ በእጅጉ የሚበልጥ ነገር በመሆኑ ጌታን የሚነካ ጉዳይ ነው። አዎ፤ በሰው ቃል ምስክር ማለት ልምምድ ማለት ነው። ነገር ግን ልምምድ የምንለው ይህ ቃል ከዚህ መጽሐፍ ቅዱሳዊ ከሆነ ምስክር ጋር ማገናኘት ትልቅ አለማወቅ ነው። ምስክር መሆን ጌታን ራሱኑ መንካት ማለት ነውና! እርሱ ራሱ ብቻ ነው ከማንም በላይ የራሱ ምስክር ሊሆን የሚችለው።

ቤተ ክርስቲያን ከምትጋፈጣቸው ከፍተኛ ችግሮች አንዱ ከሰው ወጥተው በሰው ፈቃድ የሚመሩ ብዙ ዓይነት አስተምህሮዎች ናቸው። ሰዎች ስለ ብዙ ዓይነት አስተምህሮዎች ያወራሉ ብዙ የመጽሐፍ ቅዱስ ዕውቀትንም ያስተምራሉ፤ ምን ማድረግ እንደሚገባን የትኛው መጽሐፍ ቅዱሳዊ ወይም ደግሞ የትኛው ኢ-መጽሐፍ ቅዱሳዊ እንደሆነ ይነግሩናል። እነሱ ራሳቸውም እነዚህን በመሳሰሉ ጉዳዮች ውስጥ ራሳቸውን ዘፍቀውታል። እውነተኛ ምስክር ግን ፍጹም እውነት ላይ መድረስ ነው። እውነተኛ ምስክርነት ራሱን እግዚአብሔርን ማየት ብቻ ነው። አምስቱን የሙሴን መጻሕፍት መዝሙር 118(119)ን እንደገና አስተውለህ በጥሞና ብታጠና እግዚአብሔር ምስክር የሚለውን ቃል የተጠቀመበት ዘይቤ ምን ያህል ዛሬ እኛ ከምንጠቀምበት ምስክር ከሚለው ቃል የተለየ

እንደሆነ ትረዳለህ። ምስክር የሚለው ሰማያዊ ቃል አዕምሮአችን ሊረዳው ከሚችለው የበለጠ ሰፊ ነገር ነው። ምክንያቱም ይሄ አካሄድ እግዚአብሔር ራሱ የተናገረበትና ራሱን ለእኛ የገለጠበት እንዲሁም ፍላጎቱን ያሳየበት ነገር በመሆኑ ነው። ይሄንን ሰማያዊ ምስክር ያየ ወይም የደረሰበት ማንም ሰው በእውነትም እግዚአብሔርን ያየው ሰው ነው።

በእግዚአብሔር ላይ ኃጢአት መሥራት በምስክሩ ላይ

ኃጢአት ማድረግ ማለት ነው

በምስክሩ ላይ ኃጢአት ማድረግ ማለት ምን ማለት ነው? በቀላል አገላለጽ በእግዚአብሔር ላይ ኃጢአት መሥራት ማለት ነው። ማንኛውም ነገር ቢሆን የእግዚአብሔርን ሁኔታ ወይም መንገድ የሚነካ ከሆነ ምስክሩን የሚነካ ጉዳይ ይሆናል። እግዚአብሔር ግልጽ የሆነና የተረጋገጠ ባሕርይ ነው ያለው። የእርሱን ባሕርይ በተሳሳተ መልኩ የሚወክል ማንኛውም ነገር ቢሆን በምስክሩ ላይ ኃጢአት ያደርጋል። እግዚአብሔር ምስክሩ የሚገባበትን ማንኛውንም ሁኔታና ጊዜ ሁሉ በቸልተኝነት ዝም ብሎ ቁልቁል አይመለከተውም። ማንኛውም እርሱን አሳስቶ የሚወክልና የሚቆም ነገር ሁሉ ባሕርውን የሚፈታተንና የሚያጠፋ፣ በታውንና ሥልጣኑን ብሎም ህልውናውንም የሚጋፋ እንደመሆኑ መጠን ወዲያውኑ መልስ ይሰጥበታል።

እስራኤላውያን ወደ ከነዓን እንዲገቡ አልተፈቀደላቸውም

በብሉይ ኪዳን ውስጥ የሚገኙት አብዛኞቹ ታሪኮች ገጠመኞቹ ቻቸውና አጨራረሳቸው የማያምር ነው። በዘኁልቁ ምዕራፍ 13 እና 14 ውስጥ እስራኤላውያን ወደ ከነዓን እንዳይገቡ ጌታ እንደ ከለከላቸው እናነባለን።

ሕዝቡ ወደ ቃዴስ በርኔ ከመድረሳቸው በፊት ምንም እንኳን እግዚአብሔርን ብዙ ቢፈታተኑትና ኃጢአትንም ቢሠሩ ሁልጊዜ ግን ይቅር ሲባሉ ቆይተዋል። ሆኖም የቃዴስ በርኔው ሁኔታ በተከሰተበት ጊዜ ወደ ተስፋይቱ ምድር እንዲገቡ አልተዋቸውም፤ ፍርዱና ውሳኔውም የመጨረሻና የማይለወጥ ነበር። ግን? ለምን? ምክንያቱም ወደ ቃዴስ በርኔ ከመድረሳቸው በፊት በቂና ብዙ ተፃምራቶችን አይተዋል። ከዚህም በላይ እዚያው ቃዴስ በርኔ ላይ ሆነውም እንኳን

የተስፋይቱ ምድር ያለጥርጥር ወተትና ማር የምታፈልቅ ምድር መሆኗን እንዲያምኑ ተደርገዋል። ይሁን እንጂ እነሱ ግምት የሰጡት ለዚህ ሳይሆን በምድሪቱ የሚኖሩት ሰዎች በጣም ጠንካሮች ለመሆናቸውና ምሽጋቸውም ብርቱ እንደሆነ ሲሆን ራሳቸውን በዚያ ምድር ካሉ ከኤናቅ ግዙፎች ጋር ሲያወዳድሩም ራሳቸውን የተመለከቱት እንደ አንበጣ አድርገው ነበር። በዚህም የተነሳ በጣም ስለፈሩ ወደ ፊት ገፍተው ወደ ከተማው ለመግባትና ለመውረስ ፈቃደኞች ሆነው አልተገኙም። ጮኸው አለቀሱ ወደፊት ለመቀጠልም እምቢ፤ አሻፈረን አሉ። እነሱ ያሳስተዋሉት ነገር ግን የዚያን ጊዜው ልቅሶና ፍርሀት የእግዚአብሔርን ክብር የሚያዋርድና ቅዱስ ስሙንም የሚያጎድፍን ክስተት የሚያስከትል መሆኑን ነበር። ከዚያ በቀደሙት ጊዜያት ለምግብና ለመጠጥ ማጉረምረማቸው ጌታን በሚመለከት መልኩ እምብዛም መጥፎ አልነበረም። እነዚህ ኃጢአቶች ከሰው ደካማ ባሕርይ የወጡ በመሆናቸው ጌታ በርሀራሔ ነበር ያስተናገዳቸው እንዲህ ተብሎ እንደ ተጻፈ “ለነፍሳቸው መብልን ይፈልጉ ዘንድ፤ እግዚአብሔርን በልባቸው ፈተኑት” እግዚአብሔርን እንዲህ ብለው አሙት “እግዚአብሔር በምድረ በዳ ማዕድን ያሰናዳ ዘንድ ይችላልን?” መዝ 77(78)፡(18-19) እንደዚህ ያለው የእስራኤሎች ድርጊት በእግዚአብሔር ባሕርይ ላይ ጉዳት ያስከትላልን? የለም አያስከትልም ። መጎምጀታቸው ምን ያህል ከፍተኛ እንደሆነ ያውቃል በመሆኑም በዚሁ ሁኔታ ወደ ፊት እንዲጓዙ ፈቀደላቸው። እዚህም ላይ ቢሆን ማስተዋል ያለብን ተገቢ ቅጣታቸውን ከተቀበሉ በኋላ ነበር ጉዟቸውን እንዲቀጥሉ የተፈቀደላቸው። ቃዴስ በርኔ ላይ ከደረሱ በኋላ ግን በምንም ዓይነት እንዲህ ሊሆን አልቻለም። እዚህ ጋር የተንጸባረቀው የሰው ደካማነት አልነበረም፤ ይልቁንም የእግዚአብሔርን ኃይልና ጉልበት ጥያቄ ውስጥ የማስገባት ጉዳይ እንጂ። ለመታየት በቀረቡበት ቦታ ላይ ያሳዩት ፍርሃት፤ ልቅሶና ዋይታ እንዲሁም ወደ ከተማው ለመግባት መቃወማቸው በእግዚአብሔር ቅዱስ ባሕር ላይ የተደረገ ግልጽ ሤራ ነበር። ልክ እግዚአብሔር በራሱ ደካማነትና ያለማስተዋል ባሕርይ የተነሳ ወደ ሞት ቦታ ያመጣቸው ነበር ያስመሰሉት። በዚህ ወሳኝ በሆነ መገናኛ ቦታ ላይ እግዚአብሔር ሊታገላቸው አልቻለም። ከእርሱ መንግስት አኳያ ከዚህ በላይ መታገስ አይችልም። ወደ ቃዴስ በርኔ የደረሱትና ወደ ከተማ ለመግባት የተቃወሙት ሁሉ የመግባታቸው ነገር ያበቃለት ጉዳይ ሆነ። ሌላ ተጨማሪ የንስሐ

ዕድል አለመስጠቱ ራሱ እንግዳ ሁኔታ አይመስልም? ወዲያውኑ፤ ፈጥነው ውሳኔያቸውን ቢለውጡና 'እንወጣለን' ቢሉም እንኳን ጌታ ውሳኔውን አልለወጠውም። ግን ለምን? ምክንያቱም በእግዚአብሔር መንግስት ውስጥ መጸጸት የለም። ምንም ይሁን ምን ውሳኔው ለአንዴና ለመጨረሻ ጊዜ ተላልፏል። በእግዚአብሔር ቅዱስ ባሕር ላይ ኃጢአት እስከ ሠሩ ድረስ፤ ይህ ቀጥተኛ የሆነ የእርሱን ክብር የሚያዋርድ ተግባር ነው። በዚህም ምክንያት ወደ ምድሪቱ ከመግባት ተከልክለዋል። ይህ እንግዲህ የእግዚአብሔር የራሱ በሆነ ምስክር ላይ የተደረገ ኃጢአት ነው።

የቆሬና የተባባሪዎቹ መደምሰስ

በዘገልቁ ምዕራፍ 16 እና 17 የቆሬና የተባባሪዎቹን በአንድ ላይ መደምሰስ እናነባለን። ሕዝቡ ሁሉ በሙሴና በአሮን ላይ ነበር የተነሱት። የወነጀሉዋቸውም ሙሴንና አሮንን በተለይም አሮንን “እናንተ እጅግ አብዝታችሁታል፤ በእግዚአብሔርስ ጉባኤ ላይ ለምን ትታበዳላችሁ?” (ዘኁ 16 +3) በማለት ነበር። በዚህ ጉዳይ ላይ የእግዚአብሔርን ፍርድ አፈፃፀም ስንመለከት ቆሬናና የተባባሪዎቹን መሬት ተከፍታ እንድትወጣቸው በማድረግ ነበር የተከናወነው። በማግስቱ ደግሞ የእስራኤል ጉባኤ ሁሉ “እናንተ የእስራኤልን ጉባኤ ገድላችኋል” ብለው እንደገና በሙሴና በአሮን ላይ ባጉረመረሙበት ጊዜም (ዘኁ. 16+ 41) ከእግዚአብሔር ዘንድ የተላከ መቅሰፍት በሕዝቡ ላይ ወረደባቸው። ከዚህም ነገር በኋላ እግዚአብሔር ሙሴን እንደ እስራኤል ነገድ ቁጥር አስራ ሁለት በትሮች እንዲያመጣና በመገናኛው ድንኳን ውስጥ በምስክሩ ፊት እንዲያኖራቸው አዘዘው። ከዚያም “የመረጥኩት ሰው በትር ታቆጠቁጣለች” (ዘኁ 17+5) አለው ። ከዚህ አሠቃቂ ከሆነ ፍርድ ውስጥ ታላቅና የማይለወጥን መርህ እናገኛለን። ሰዎች በራሳቸው ሕዝብ መካከል በቀላሉ ከፍ ከፍ ብለው ለመገኘት ጥረት የሚያደርጉ ከሆነ እግዚአብሔር እነዚያን ሰዎች ለሞት አሳልፎ ይሰጣቸዋል። ለምሳሌ ሁለቱ ወንድማማቾች ዮሐንስና ያዕቆብ ታላላቅ ሰዎች ለመሆን ተመኙ ቢሆንም እነሱን መሬት ተከፍታ አልዋጠቻቸውም። ጌታ ለመጨረሻ ጊዜ ከደቀ መዛሙርቱ ጋር ባደረገው “የጌታ እራት” ላይ እንኳን ይህን እኔ እበልጥ እኔ እበልጥ ክርክራቸውን አላቆሙም ነበር። ይሁን እንጂ አሁንም መሬት ተከፍታ

አልዋጠቻቸውም። ለምን ታዲያ ከላይ ያየነው የዘገልቁ አሳዛኝ ሁኔታ ተከሰተ? ሊኖር የሚችለው ምክንያት አንድ ብቻ ነው። እሱም የእነርሱ ኃጢአት በቀጥታ በምስክሩ ላይ የተፈጸመ ኃጢአት በመሆኑ ነበር። እዚህ ላይ ምስክሩ በድርጊት የተናገረው ሚች የሆነ ሰው ፈጽሞ ጌታን ማገልገል እንደማይችልና ከሞት የተነሳው ብቻ ግን እሱን ማገልገል እንደሚችል ነው። ሰው ጌታን ለማገልገል የሚችለው በትንሣኤው ኃይል ብቻ ነው።

ከትንሣኤ የተለየ ምንም ዓይነት ሕይወት የለም። ሰው በኢደን ገነት ውስጥ ሆኖ የሕይወትን ዛፍ ማየት ይችላል ነበር። ዛሬ ግን ሞት አንድ ጊዜ ወደ ሰው ገብቷልና ሕይወት ሊገኝ የሚችለው በትንሣኤው ውስጥ ብቻ ነው። ዛሬ ሕይወት በትንሣኤ ተተክሏል። በዚህም መሠረት ከትንሣኤ ውጪ ማንም ሰው ወደ እግዚአብሔር የሚቀርብበት መንገድ የለም። ዛሬ በእኛ በአማኞች ውስጥ ያለውና የምናውቀው ሕይወት በሞት ውስጥ አልፎ የመጣ ሕይወት ነው። በዚህም ምክንያት የትንሣኤ ሕይወት ተብሎ ተጠርቷል። በዚህ ጉዳይ ላይ የራዕይ መጽሐፍ የሚሰጠው አገላለጽ እንዴት ግሩም ነው ‘ሞቼም ነበርሁ . . . ሕያው ነኝ’ (ራዕ 1+18)። የዘመናችን ችግር ግን እንዴት ነው መኖር ያለብን? ላይሆን እንዴት ነው ከሞት መነሳት የምችለው? የሚለው ነው። በአሁኑ ጊዜ ጌታችን በትንሣኤ ሕይወት ላይ ይገኛልና እኛም በትንሣኤ ሕይወት ውስጥ መገኘት ይገባናል። በትንሣኤ ላይ የቆመ ካልሆነ በስተቀር በጌታ ፊት ሊቆም የሚችል ምንም ነገር የለም። ሁሉም ነገር በሞት ውስጥ ማለፍና እንደገናም ሕያው ሆኖ መሠራት አለበት። ከእኛ ንግግር ችሎታ፣ አስተሳሰብ፣ ተስጥእ፣ ጥንካሬና ብርታት ውስጥ ምን ያህሉ ይሆን በሞት ውስጥ ያላለፈውና እንደገና በትንሣኤ ያልቆመው!! እንግዲያውስ እነዚህ ነገሮች በሚያስገኙት ወጤት ወደ እግዚአብሔር ለመድረስ አይቻልም ።

በዚህ ሁኔታ ከላይ በተጠቀሰው በአሮን በትር ታሪክ ውስጥ በግልጽ እንደምናየው በአዲስ የትንሣኤ ሕይወት ውስጥ ያለ ብቻ ነው ጌታን ለማገልገል የሚችለው። ያለጥርጥር ትንሣኤን ያገኘችውና የእግዚአብሔርን ተልዕኮ ለመፈጸም ብቃት ያላት ያቆጠቆጠችው በትር ብቻ ናት። ስለሆነም ያለትንሣኤው ምንም ዓይነት አገልግሎት ሊኖር አይችልም። ምስክርም ደግሞ ይህ ነው። ይህ ከስተት ደግሞ ከሁሉም ወደሚበልጥ ጠቃሚ መመሪያ ይወስደናል። ይኸውም ማንም

በትንሣኤው ላይ ያልቆመ ሰው በእግዚአብሔር ፊት መቆም እንደማይችል ነው። ሰው በመጀመሪያ የነበረው አፈጣጠር ወደ እግዚአብሔር መቅረብ የሚያስችለው ነበር። በኃጢአት ከወደቀ በኋላ ግን የግድ በትንሣኤው ሕይወት ውስጥ ሲገኝ ብቻ ነው ወደ ጌታ መምጣት የሚችለው። ምክንያቱም ከዚያ ኃጢአት በኋላ ከኃጢአቱ ወደ እግዚአብሔር ፊት የሚቀርብ ሁሉ ይሞታልና።

ስለዚህ ትንሣኤ ማለት እንግዲህ ዛሬ እግዚአብሔርን ለማገልገል የምንጠቀምበት አንዱና ብቸኛው ሁኔታ ነው። በመሠረቱ ይህ ትንሣኤ የሚባለው ነገር ዝም ብሎ የትንሣኤን ሕይወት ከመቀበል የበለጠ ነገር ነው። ምክንያቱም የመስቀሉንም ሥራ በሰዎች ሕይወት ውስጥ ስለሚናገር ነው። መስቀሉ ለኢየሱስ ክርስቶስ የሕይወቱ ማለፊያ እንደሆነ ሁሉ ለተከታዮቹም እንደዚሁ የሕይወታቸው ማለፊያ ሊሆን ያስፈልጋል። ኢየሱስ ክርስቶስን ለማስቀል የተሰበሰቡት ሕዝብ እንዲህ እያሉ ነበር የሚጮሁት “አስወግደው፤ አስወግደው” ስለዚህ ያ መስቀል አሮጌው ነገር ሁሉ የሚወገድበት መድረክ ነበር። ያቺ በትር ባታቆጠቁጥና አዲስ ሕይወት ባትዘራ ፍሮ አሮጌው ተፈጥሮ በምን ዓይነት ዘዴ ሊወገድና የእግዚአብሔርን ምስክር እንዴት ተደርጎ ሊጠበቅ ይችል ነበር? ስለዚህ እግዚአብሔር ልንገባ የምንችልበትን አንድ በር ብቻ ከፍቷል፤ በዚያ እሱ በከፊተው በር ለመግባት ፈቃደኛ ያልሆነ ሁሉ ደግሞ የመሞት ግዴታ አለበት።

ቆሬና ወገኖቹ በዚያች ቀን ፤ በዚያ ዓይነት አስቃቂ ፍርድ ያለቁበትም ዋናው ምክንያት በዚህ የእግዚአብሔር ምስክር ላይ ኃጢአት ስላደረጉ ብቻ ነው። እግዚአብሔር የተለያዩ ዓይነት ኃጢአቶቻችንን አውቆ እንዳላወቀ ሆኖ ሊያልፍ ይችላል። በምስክሩ ፤ በአካሉና በባሕርይው ላይ የሚመጣውን ኃጢአት ግን በምንም ዓይነት አያልፈውም። ዋናው መታወቅ ያለበት እግዚአብሔር ሥነ-ሥርዓትን ሲሰጠንና ሲያስተምረን ዋና ዓላማው ይኼንን ምስክሩን ለመጠበቅ እንድንችል መሆኑን ነው። በሌላ አባባል ሰዎች እርሱን በተሳሳተ መንገድ እንዲረዱት አይፈቅድም። ብዙ ኃጢአት ያደረጉ ሰዎችን በተመለከተ አንድ ሰው ሊወቅሳቸው የሚችለው ምን ያህል መጥፎ መሆናቸውን በማንሳት ብቻ ነው። ሰው ግን እግዚአብሔርን መውቀስ ወይም ማሄስ አይችልም። ብዙ ዓይነት ነገሮችና ድርጊቶች በእግዚአብሔር ላይ ሰፊ የሆነ አመለካከትን ሊያመጡ ይችላሉ።

እነዚህ ነገሮች ግን በምስክሩ ወይም በራሱ በእግዚአብሔር ላይ የመጡ ከሆኑ ጌታ እንዲሁ በቀላሉ የሚያልፋቸው አይሆኑም።

ሙሴ ወደ ከነዓን ከመግባት ተከልክሏል

በዘገልቁ ምዕራፍ 20 ላይ ደግሞ ሙሴ እንዴት ዓለቱን ሁለት ጊዜ በበትሩ እንደ መታው እናነባለን። በዚህም ምክንያት ይመስላል ፤ ወደ ከነዓን ከመግባት ወዲያውኑ የተከለከለው። ከዚያም በኋላ ጥፋቱን አምኖ “እግዚአብሔር ሆይ እኔ ልሻገር በዮርዳኖስም ማዶ ያለችውን መልካሚቱን ምድር ያንንም መልካሙንና ተራራማውን አገር ሊባኖስን ልይ።” (ዘጸ 32:13-27) ብሎ ቢለምንም እንኳን ፈቃድ የማግኘቱ ጉዳይ አልተሳካም። ውሳኔው የመጨረሻና ያበቃለት ነበር። በእርግጥ ሙሴ እግዚአብሔር እንዳዘዘው ድንጋዩን በመናገር ፋንታ ቁጣ በተሞላበት ሁኔታ በበትሩ በመምታቱ ስህተት እንደ ሠራ እንረዳለን። ግን አሁንም ምን ያህል ከባድ ኃጢአት እንደ ፈጸመ አልገባን ይሆናል። ሙሴ እጅግ ትሁት ሰው ነበር። በዚያች ቅጽበት ግን ቁጣው ወሰን አለፈ። ብዙ ትሁት የሆኑ ሰዎች በድንገት ቁጣቸው ሲገነፍልና ጌታ ግን በዝምታ ሲያልፋቸው ተመልክተናል። ታዲያ ለምን ይሆን እግዚአብሔር ያውም ቁጣው አንድ ጊዜ ብቻ የገነፈለበትን ሙሴን ያላለፈው? እስኪ እግዚአብሔር ራሱ በቃሉ ምን እንዳለ እናንብብ። “እግዚአብሔርም ሙሴንና አሮጌን፤ በእስራኤል ልጆች ፊት ትቀድሱኝ ዘንድ በእኔ አላመናችሁምና ስለዚህ ወደ ሰጠሁዎችሁ ምድር ይህን ጉባኤ ይዛችሁ አትገቡም አላቸው።” ዘገ 20:12 “ትቀድሱኝ ዘንድ” የሚሉት ቃላት ምን ትርጉም አላቸው። በቀላል አገላለጽ እኔን ከሁኔታው አልለያችሁኝም ወይም አወሳስባችሁኛል ማለት ነው። እግዚአብሔርን መቀደስ ማለት እግዚአብሔርን መለየት እስከሆነ ድረስ ትርጉሙ የእግዚአብሔርን ባሕርይ በትክክል ማሳየት ማለት ነው። ሙሴ ከዚህ በፊት አስር ጊዜ ያህል ቁጣው ገንፍሎ ቢሆን እንኳን ሕዝቡ ግን በዚያች ቅጽበት ያለችውን ቁጣውን ብቻ ነው የሚያስበው በዚያች ቅጽበት የታየው የሙሴ ቁጣ በእግዚአብሔር በራሱ ሕልውናና ምህረት ላይ ጉዳት የሚያደርስ ነው። እግዚአብሔር ልክ እንዲህ ያለ ነው የሚመስለው። «ባላየኸው ባሕርይህና ድርጊትህ ውስጥ እኔንም ጨምረኸኛል፤ በትክክለኛው ቦታዬና ሙሉ በሆነው ክብሬ አልቀደስከኝም።»

በዚህ ክስተት ውስጥ መስተዋል ያለበት ቁም ነገር ሙሴ ልቅ ቁጣውን መቆጣጠር ባቃተው በዚያች በቅጽበት እግዚአብሔር

እየሠራ የነበረ መሆኑ ነው። ልክ ተመናጭቆ ድንጋዩን ሲመታው ወዲያውኑ ከድንጋዩ ውሃ በመወጣቱ ሕዝቡ በሁለቱ ነገሮች ግጭት ምክንያት ግራ እንደሚጋቡ ግልጽ ነው። በእርግጥም ሙሴ እግዚአብሔርን በእንደዚህ ዓይነት ዝብርቅርቅ ሁኔታ ውስጥ ከትቶታል በፍጻሜውም ሕዝቡ ውሃን ከድንጋይ ውስጥ ያወጣላቸው እግዚአብሔር ልክ እንደ ሙሴ ቁጣውን መቆጣጠር እንደማይችል አድርገው እንዲያስቡ አስገድዷቸዋል።

ስለዚህ የእግዚአብሔር ምህረት ከሙሴ ቁጣ ጋር ተቀላቅሎባቸዋል። ሙሴ በእስራኤል ልጆች ፊት በቀላሉ የሚቆጣ ሰው የመሆኑ ጉዳይ ግንዛቤ ያገኘ ቢሆን ኖሮ እንዲህ ዓይነት አሳዛኝ ውሳኔ ከእግዚአብሔር ዘንድ ባላገኘም ነበር። አሁን ግን የሙሴ ቁጣ የገነፈለው ልክ የእግዚአብሔርን ኃይል ተጠቅሞ ተዓምር በሚያሳይበት ጊዜ በመሆኑና በቁጣም ድንጋዩን በመምታቱ ሕዝቡ ተዓምር አድራጊው እግዚአብሔር በዚያው ልክ ነጭናጫና የሚቆጣ አምላክ ነው ብለው እንዲደመድሙ ያደርጋቸዋል። ሙሴ እግዚአብሔርን በመቀደስ ፈንታ በሕዝቡ ፊት ከእርሱ ቁጣ ጋር አብሮ እንዲታይ አድርጎታል። ይህ በእግዚአብሔር ምስክር ላይ የተደረገ ኃጢአት ነው። ተከትሎ የመጣውም ነገር ጉዳዩን በቀላሉ ታይቶ የሚታለፍ የሚያደርገው አልሆነም። እንዲያውም ሙሴ ወደ ተስፋይቱ ምድር፡ ወደ ከነዓን ለመግባት ፈቃድ እንዳያገኝ አደረገው።

የጸዛ ስብራት

በእግዚአብሔር ምስክር ላይ የተደረገን ኃጢአት ስናስብ መቼም የጸዛ ጉዳይ ሳይነሳ አይታለፍም። እጁን ዘርግቶ የእግዚአብሔርን ታቦት ሲይዝ በዚያው በታቦቱ አጠገብ በድንገት እንደ ተቀበፈ እናስታውሳለን (2 ሳሙ 6+1-7)። በዚህ ሁኔታ ላይ እግዚአብሔር ራሱ ነው በቀጥታ አጸፋውን የመለሰው። «ጸዛ የተቀሰፈው በሥጋ እጁ የተቀደሰውን ታቦት ለመደገፍ በመሞከሩ ነው» የሚሉ ብዙ ስብከቶችና ትምህርቶችን ለምተናል እኛም ተናግረናል። ምንም እንኳን ይሄም በራሱ እውነት ቢሆንም ገለጻውና ትምህርቱ ከምንጩ ሲስተዋል ግን ጥልቀት ያለው ሆኖ አናገኘውም። ማስታወስ ያለብን ዋናው ነጥብ ታቦቱ የምስክር ታቦት መሆኑን ነው። ዳዊት ከመንገሱ አስቀድሞ ታቦቱ በፍልስጥኤማውያን ተማርኮ ነበር። በዚያን ጊዜ

ሁሉ ጥበቃና እንክብካቤ የሚያደርግለት 'ጸዛ' በአካባቢው አልነበረም። ይሁን እንጂ ታቦቱ ራሱን በሚገባ ተንከባክቦና ተከላክሎ ነበር። በግልጽ ማስቀመጥ ካስፈለገም በፍልስጥኤም ምድር ከቦታ ወደ ቦታ ሲዘዋወር አንድም ጊዜ እንኳን የመውደቅ አደጋ አልደረሰበትም። የጸዛም ሆነ የማንም እስራኤላዊ እርዳታ ሳይታከልበት ፍልስጥኤማውያን በእርሱ ላይ አንዳች መጥፎ ነገር ሊያደርጉበት አልቻሉም። አልፎ ተርፎም ታቦቱ አሁን ወደ ራሱ ወደ እግዚአብሔር ሕዝብ በራሱ ኃይል በድል ተመልሶ መጥቷል። ታዲያ አሁን ከድል ማግስት በኃላ ደጋፊ ያስፈልገው ይሆን? እዚህ ጸዛ የሠራውን ኃጢአት ማስተዋል ይገባናል። ታቦቱ ራሱን ከጠላቶቹ ለመከላከልና ብሎም ድል ለማድረግ በቂ ኃይልና ችሎታ እያለው፤ በራሱ ሕዝብ መካከል ሲሆን ግን ድጋፍና እርዳታ ያሻው ይሆን? እንደም ናውቀው እግዚአብሔር ታቦቱን በሕይወታቸው ዘመን ሁሉ ይሸክሙ ዘንድ የመረጣቸው ሌዋውያንን ብቻ ነው። በዚህ ጊዜ ግን የእስራኤል ልጆች ታቦቱን የጫኑት በበሬዎች በሚጎተት ሰረገላ ላይ ነበር። ይህም እንኳን ይሁን ቢባል ወደቀ አልወደቀ ይሄ እሱን ብቻ የሚመለከት ጉዳይ ነው። ማንኛውም ወደ ቅድስናው የሚዘረጋ የሰው እጅ የቅድስናውን ምስክር የሚያጠፋ ብቻ ሆኖ ነው የሚገኘው ስለዚህ ነው እንግዲህ እግዚአብሔር ጸዛን በነጻ ያልለቀቀው።

አ! በእግዚአብሔር ፊት ሆነን ለመማር የተዘጋጀን እንሁን። እግዚአብሔር ብቻውን ሆኖ እንዲያከናውነው የምንተውለት በጣም ብዙ ሥራ አለ። እግዚአብሔርን እንደሚገባ ጠለቅ ብለው ያላወቁት ሰዎች ሁሉ እርሱን ለመርዳት ሲሞክሩ ይታያሉ። ጊዜ ወስደን ያለፉትን የእግዚአብሔር ሰዎች መጨረሻ ማየት ብንችል ኖሮ ከፍተኛ የሆነውን መመሪያ ባስተዋልን ነበር። ይህም ቋሚና የማይለወጥ መመሪያ በእግዚአብሔር ምስክር ላይ ፈጽሞ ኃጢአት ማድረግ እንደሌለብን ነው። ማንኛውም ሰው፤ በእግዚአብሔር ባሕርይ ፤ በእግዚአብሔር ሥልጣን፤ በእግዚአብሔር መንገድ፤ በእግዚአብሔር እቅድ ወይም በእግዚአብሔር ምስክር ላይ ኃጢአት በሚሠራበት በማንኛውም ቅጽበት ግልጽና ከባድ ቅጣት ያገኘዋል። ምስክሩን በሚመለከት ማንኛውንም ነገር እግዚአብሔር በቸልታ አይመለከተውም። ሁልጊዜም እስከ መጨረሻውም ቢሆን ቅድስ ናውን፤ ኃይልነቱንና ሕያውነቱን ከማሳየትና ከመግለጽ ወደ ኋላ አይልም። በዚህም ምክንያት ቧልት፤ ዋዛና ፈዛዛን ትተን በፊቱ ልንንቀጠቀጥ ይገባናል።

በምስክሩ ላይ ኃጢአት የሚያደርግ ሁሉ ተገቢውን ቅጣት ያገኛል

እግዚአብሔር የራሱን ህዝብ በተደጋጋሚ የሚቀጣበት አንድ ምክንያት እንዳለ እናምናለን። ያም ምክንያት የራሱን ቅድስና፣ እውነተኛነትና ትክክለኛነት ለማሳየት ሲል ብቻ ነው። ሰዎች፣ በሰዎችና በሰይጣን ፊት በሚያደርጉት በማንኛውም ዓይነት ክፉ ነገር ውስጥ የእርሱ እጅ እንደሌለበትና ንጹህ መሆኑን በግልጽ ያሳያል። ሰው የእግዚአብሔርን ምስክር መጠበቅ ባይችል ራሱ እግዚአብሔር ይመጣና ይጠብቀዋል፤ ይንከባከባል፤ ይከላከላል ዋልም። ይሄ ማለት ደግሞ ሰውዬውን ቅጣት ያገኘዋል ማለት ነው። ራሳችንን ብቻ የሚመለከቱ የኃጢአት ድርጊቶችን ስንፈጽም እርሱን በሚመለከተው ነገር ላይ የምናደርገውን ኃጢአት ያህል አጥብቆ ላይመለከተን ይችላል። በዚህ በሁለተኛው ጉዳይ ላይ ከሆነ ግን የራሱን ንጹህና ለመግለጽና ኃጢአታችንንም በትክክል ለመቅጣት ይነሳል። በማንኛውም ነገርና ሁኔታ ላይ ኃጢአት አናድርግ፤ በተለይም በምስክሩ ላይ ኃጢአት ከማድረግ አጥብቀን እንጠንቀቅ። ሁልጊዜም ቢሆን ከልብ በሆነ ፍርሃትና መንቀጥቀጥ ከኃጢአት እንዲጠብቀን እንለምነው በተለይ ደግሞ በቅድስና ምስክሩ ላይ ከምናደርገው ኃጢአት ይጠብቀን።

ከብሉይ ኪዳን መጻሕፍት ውስጥ እንደ እበርሃም፣ ይስሐቅና ያዕቆብ ያሉ የብዙ ሰዎችን ታሪክ አንብበናል። ሁሉም በእግዚአብሔር ተወደዋል፤ ተመርጠዋልም። ሕይወታቸው ግን በብዙ ውድቀትና ሽንፈት ውስጥ ያለፈ ነው። እግዚአብሔር ከመጠነኛ ቅጣት ጋር አሳልፎአቸዋል። በዚህ ተገርመን ይሆን? ምክንያቱ ግን አንድ ብቻ ነው። ይኸውም በእግዚአብሔር ምስክር ላይ ኃጢአት ባለማድረጋቸው ነው። በእግዚአብሔር ምስክር ላይ ኃጢአት በተደረገበት በማንኛውም ጊዜ ሁሉ የሚከተለው ነገር በጣም አሳሳ ቢና አስፈሪ ነው። ይሄንን በሚመለከት ጉዳይ በብሉይ ይም ሆነ በአዲስ ኪዳን መካከል ምንም ልዩነት የለም። እውነተኛው ልዩነት የሚኖረው በምስክሩ ላይ ኃጢአት ተደርጓል ወይስ አልተደረገም? ተዋርዷል ወይስ እንደሚገባው ተከብሯል? የሚለው ብቻ ነው። በእግዚአብሔር ምስክር ላይ ኃጢአት ማድረግ በጣም ዘግናኝ ነገር በመሆኑ እርሱም በቀላል ይቅርታ አያልፈውም።

“እነርሱ መልካም ሆኖ እንደታዩቸው ለጥቂት ቀን ይቀጡን ነበርና፤ እርሱ ግን ከቅድስናው እንድንካፈል ለጥቅማችን ይቀ ጣናል።” (ዕብ 12፡10) እግዚአብሔር የሚቀጣን ለራሳችን ጥቅም ይኸውም የቅድስናው ተካፋይች እንድንሆን ነው። ቅጣቱ በእኛ ላይ በተፈጸመ ጊዜ ብቻ እርሱ ራሱ ንጹህና ትክክለኛ መሆኑ ይታያል።”

• እዚህ ላይ አንባቢው ማስተዋል የሚገባው ነገር ደራሲው ይህንን መልዕክት ሲጽፍልን የእግዚአብሔርን አንድ የቅጣት አይነት ብቻ ለማሳየት ብሎ አንደሆነና በዚህም አገላለጽ በእግዚአብሔርና በባህሪው ላይ ኃጢአት በምናደርግበት ጊዜ የሚደርስብንን ቅጣት በአባትና በልጅ መካከል እንደሉ፤ ለልጅ መልካም እድገትና ስልጠና ሲባል እንደሚደረግ ቅጣት ለማቸም የእግዚአብሔር ልጅነቱን እንዲያስብ ተብሎ የገባ አገላለጽ መሆኑን እንዲያስተውል አሳስባለሁ።

ተርጓሚው

እግዚአብሔር የራሱን ንጹህናና ትክክለኛነት ለማሳየት በሚቀጣን ጊዜ ሰይጣን የሚከሰበት ነገር እንደሚያጣ አስተውለህ ታውቃለህ? እግዚአብሔር በቅጣቱ ጊዜ ውስጥ ለጠላቶቹ የሚናገረውና የሚያሳየው በዚህ ኃጢአት ውስጥ እርሱ ምንም ተሳትፎ እንደሌለው ሲሆን፤ በዚህም ቅድስናው ይረጋገጣል። ይህ በትክክል የገባን ሰዎች ከሆንን እርሱ በሚቀጣን ጊዜ እርሱን መለመን ያለብን ቅጣቱን እንዲያቀልልን ሳይሆን፤ ይልቅስ እግዚአብሔርን ደስ ለማሰኘትና እርሱን ብቻ ለማርካት እንዲረዳን መሆን አለበት። በእግዚአብሔር እጅ ስር በምንሆንበት በዚህ አይነት ቅጣት ውስጥ ስናልፍ ለወገኖች መናገር የሚኖርብም ነገር፤ ይህ ሁሉ የደረሰብን የእግዚአብሔርን ሕግ በመጣሳችን እንደሆነ ብቻ ነው። ገለፃችን ተራ ሊመስል ይችላል፤ ይሄንን በማድረጋችን ግን እግዚአብሔር ከእኛ ድርጊት ነጻ መሆኑን እናረጋግጣለን። አንዳንድ ወገኖች በቅጣት ውስጥ ሲሆኑ ማልቀስና መጮህ ብቻ ነው የሚያውቁት። ለምን እናለቅሳለን? የእግዚአብሔር ቅጣት ጥብቅና ጠንካራ የመሆኑን ያህል የእርሱን ቅድስናና ትክክለኛነት የሚያሳይ ነው። ሥሙ በላያችን ላይ እስከሆነ ድረስ በቀላሉ ከእኛ ተግባር ጋር ሊወሳሰብ ይችላል። እንዲሁም ከሆነ ደግሞ ከመጥፎ ድርጊታችን ራሱን መለየትና አውጥቶ ማሳየት አለበት ማለት ነው። እንደዚህ ባለው ቅጣት ውስጥ በምንሆንበት ጊዜ ራሳችንን ዝቅ በማድረግ እንዲህ እያልን እናምልከው። “እንዲህ ዓይነቱን የሥነ ሥርዓት ቅጣት በደስታ እቀበላለሁ። እንደዚህ ባለ ሁኔታም በመቆሜ ደስ ይለኛል። ቤተ ክርስቲያን፤ አለምና ሰይጣን፤ አንተ በዚህ ድርጊቴ ውስጥ እንደሌለህበትና ጥፋቱ ሁሉ የእኔ

እንደሆነ ሲያውቁ ደስ ይለኛል።” ራሳችንን ይበልጥ ለእግዚአብሔር ሥነ ሥርዓት የተሞላ እጅ አሳልፈን በሰጠን ቁጥር እርሱ ይበልጥ ንጹህ መሆኑ ይገለጣል፤ መከራውም የዚያኑ ያህል በቶሎ ያልፋል በሌላ በኩል ደግሞ ከዚህ ቅጣት ለማምለጥ ጥረት ባደረግን መጠን ይበልጥ እየታገልነውና ይበልጥ መከራውን እያባባሰነው እንሄዳለን።

ይሄ የእግዚአብሔር መንገድና አሠራር እንደሆነ በበኩሌ አምናለሁ። ትምህርቱና አሠራሩም ቀላል ነው። በእኛ ድካምና ሽንፈት እርሱ ራሱ እንዲከብርና እኛንም አሳስፈላጊ ከሆነ ሀዘን ስለሚጠብቀን ነው። የክርስትና ሕይወታችንን እንደሚገባ የምንኖር ከሆነ ለጸጋው ምስጋናን እየሰጠን እግዚአብሔርን እናከብራለን። እንደሚገባ የማንኖር ከሆንን ግን የእርሱን ንጽህናና ትክክለኛነት በእኛ እንዲገለጽ እጅ መስጠትና እርሱን ማክበር ይገባናል። እነዚህ ቃላት እጅግ ጠቃሚ ጭብጦች እንደ መሆናቸው መጠን በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ ደም የተከለሉ ይሁኑ።

አሜን

2/ የጌታ የኢየሱስ ክርስቶስ ምስክርነት

በሊቀ ካህናቱና በጲሳጦስ ፊት

የመጽሐፍ ቅዱስ ንባብ፡ ማቴ. 26 +57 - 66 ፡ 27 +1 - 2 ፡ 11 - 18 ፡ ዮሐ 18+ 28 - 40 ፡ 19 +7 - 10 ፡ 12 + 15

አንድ

ጌታ ኢየሱስ በመጨረሻዋ በተያዘባት ምሽት በያዙት ሰዎች ታጅቦ የተወሰደው ወደ ሊቀ ካህኑ ቀዳፋ ቤት ነበር። ከዚያም ሊቀ ካህኑ ፣ ካህናቱና ሽማግሌዎቹ፣ ሽንጎውም ሁሉ ኢየሱስን ለማስገደል የሐሰት ምስክሮችን ይፈልጉ ጀመር። ብዙ የሐሰት ምስክሮች ቢቀርቡም የሚፈልጉትን ዓይነት ሐሰተኛ ምስክሮች ግን አላገኙም። እዚህ ላይ አንድ መስተዋል የሚገባው ጉዳይ አለ። ይኸውም ጌታ ኢየሱስ በዚህ ብዙ የሐሰት ቃላት በሚሰነዘሩበትና እርሱን ለክስ በሚያመቻቹበት ሰዓት አንድም ቃል አለመተንፈሱ ነበር። ሊቀ ካህናቱ ግን “- - - አንተ ክርስቶስ የእግዚአብሔር ልጅ መሆንህን እንድትነግረን - - -” ብሎ በጠየቀው ጊዜ እንዲህ ሲል መለሰለት “አንተ አልህ”። በመጨረሻ ጌታን የሚያወግዝበትን ቃል የተናገረው ኢየሱስ ሳይሆን ራሱ ሊቀ ካህኑ ነው። በማግስቱም ጠዋት ጌታን ወደ ሮማዊው ገዢ ወደ ጲሳጦስ አመጡት። ጲሳጦስም፣ “የአይሁድ ንጉሥ አንተ ነህን?” ብሎ ጠየቀው። አሁንም ለዚህ ሰው የኢየሱስ መልስ “አንተ አልህ” የሚል ነበር። እንዲህ ብሎ ከመለሰለት በኋላም ጲሳጦስ ንጹህ መሆኑን መወሰኑና ሊፈታውም መውደዱ አያስገርምም? በሊቀ ካህናቱ ጊዜ “አንተ አልህ” በማለቱ ነበር የተፈረደበት። በጲሳጦስ ጊዜ ግን ያንኑ “አንተ አልህ” የሚለውን ቃል በመናገሩ ነጻ ነው ተባለ። እነዚህ ሁለት ተቃራኒ ሁኔታዎች በአንድ ላይ ነው የተገናኙት። በሊቀ ካህኑ ቀዳፋ ፊት ጌታ ኢየሱስ የተፈረደበት ራሱን ንጉሥ በማድረጉ ሳይሆን ራሱን የእግዚአብሔር ልጅነት በማለቱ ነበር። በገዢው በጲሳጦስ ፊት እንዲቀርብ ያደረገው ክስ ግን ራሱን “የእግዚአብሔር ልጅ” ማለቱ ሳይሆን ራሱን ንጉስ በማድረጉ ነበር። ጥያቄዎቹ በሰፊው የተለያዩ ይመስላሉ፤ በእግዚአብሔር ዓይን ግን ሁለቱም አንድ ላይ የሚገኙ አንድ ዓይነት ነገሮች ናቸው። በእግዚአብሔር ፊት አይሁዶች ከራሱ ከእግዚአብሔር ልጅ በቀር ሌላ ንጉሥ የላቸውም። በቀረቡለት በሁለቱም የተለያዩ የጥያቄ ጊዜያት ታዲያ ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ

የመለበው መልስ እነዚሁኑ ሁለት ግን አንድ ዓይነት መልሶች ነው፤ ይኸውም እርሱ ክርስቶስ ማን መሆኑንና ምን እንዳደረገ።

ሁለት

እዚህ ላይ የጌታ የኢየሱስን ምስክርነት እናስተውል። ኢየሱስ በሊቀ ካህናቱ ፊት “የእግዚአብሔር ልጅ” መሆኑን ተናገረ፤ እንደገና ደግሞ በገዢው በጳጳሱ ፊት “ንጉሥ” መሆኑን መስከረ። በሁለቱም ጊዜአት ውስጥ ስለ ራሱ ማንነት ነው የመስከረው። ጌታ ስለ ራሱ ማንነት “ሲናገር ከእንግዲህ ወዲህ የሰው ልጅ በኃይል ቀኝ ሲቀመጥ በሰማይም ደመና ሲመጣ ታያላችሁ።” ያለውን የራሱን ቃላት ሊቀ ካህኑ ቀያፋ ሲሰማ ልብሱን ቀዶ ተሳድሏል። ከእንግዲህ ወዲህ ምስክሮች ስለምን ያስፈልጉናል? እነሆ ስድቡን አሁን ሰምታችኋል፤ ምን ይመስላችኋል?” አለ። እንዲህ በማለቱም ነው ሸንጎው ሁሉ “ሞት ይገባዋል” ሲሉ የመለሱት።

ለምንድን ነው ይኼንን በጌታ በኢየሱስ የተሰጠውን ምስክርነት ለመቀበል ያልፈለጉት? ውስጣቸውን የነበረው መረዳት ምንድን ነው? እርሱ በእውነት የእግዚአብሔር ልጅ መሆኑን ለማግራት ምንም ዓይነት ፍላጎት አልነበራቸውም። ምክንያቱም “የእግዚአብሔር ልጅ ነኝ” ማለቱን በራሱ ወንጀል አድርገው በመገመታቸው ነበር። ዋናው የእነርሱ ዓላማ የነበረው እውነትን አጣርቶ ማረጋገጥ ሳይሆን፤ እርሱን ለማውገዝ የሚያበቃ አንድ ምክንያት ብቻ መፈለግ ነበር። ስለዚህ ጌታ ኢየሱስ የእግዚአብሔር ልጅ መሆኑን ገና ከመናገሩ ቃሉ ስድብ ነው አሉና ፈጥነው ፈረዱበት። ይህ ደግሞ በግልጽ የሚያሳየው እውነት የእግዚአብሔር ልጅ ነውን? የሚለውን ለማወቅ ምንም ፍላጎት እንደሌላቸው ነው። እነርሱ ዲላማ ያደረጉት ይህ ሰው ምንም ይበል ምን የሚናገረውን ሁሉ እርሱን ለመግደል ምክንያት አድርገው እንደሚጠቀሙበት ነው።

እነዚህ ሰዎች የአይሁድ እምነት መሪዎች ናቸው። አሳዛኝ ነገር ግን እግዚአብሔርን በሚመለከት ጉዳይ ቸልተኞች ሆነው መገኘታቸው ነው። የእነርሱ አትኩሮት የነበረው የራሳቸውን ጥቅም የሚነካ የሆነባቸው ይህ ሰው የእግዚአብሔር ልጅ እንደሆነ እየደጋገመ መናገሩና ይህንንም በተግባር ማሳየቱ ብቻ ነበር። በዚህ ሁኔታ እንዲቀጥልና በሕይወት እንዲቆይ ቢፈቅዱለት የእነርሱ ሥልጣንና ቦታ እስከ መጨረሻው እንደሚናወጥና እንደሚፈራርስ በሚገባ

ታይቷቸው ነበር። በዚህም ምክንያት የራሳቸውን ጥቅም ለማስጠበቅ ሲሉ ብቻ ኢየሱስን ለማጥፋት ተጣደፉ። ጌታ ኢየሱስ ስለ እግዚአብሔር ቤተ መቅደስ “ይህን የእግዚአብሔርን ቤተ - መቅደስ አፍርኼ በሶስት ቀን ውስጥ ልሠራው እችላለሁ።” በማለት የተናገረውን በማጣመምና በቀጥታ ትርጉሙ እንዲህ ብሏል በማለት ለቤተ-መቅደሱ መቆርቆራቸውን ለማሳየት ቢጥሩም፤ (በመሠረቱ ጌታ እንዲህ ማለቱ አልነበረም (ዩሐ 2+19-24) ይመልከቱ) ቤተ-መቅደሱ የወንበዴዎች ዋሻ መሆኑ ግን አልተሰማቸውም ነበር። ጌታ ኢየሱስ ቤተ-መቅደሱን እንደዚህ ካለው ቆሻሻ ለማጽዳት ቢመጣም እነርሱ ግን በተቃራኒው እርሱን ለማጥፋት ፈለጉ። (ማር 11 +17-18) የእነርሱ ምኞት የቤተ-መቅደሱን ውጫዊ ገጽታ ብቻ በመጠቀም ትርፋቸውን ለማጋበስ ነበር። ኃጢአታቸውን በግልጽ የሚያወጣባቸው ነውና የቤተ-መቅደሱን እውነተኛ ውስጣዊ ሥርዓት አልፈለጉትም። አንዳንድ ልማዳዊ ሥርዓቶችን ይጠብቃሉ፤ እውነቱን ግን ጥለውታል። ይህ አካሄዳቸው ደግሞ ጨርሶ ሊያፈራርሰው የሚችል ነገር ነበር። ስለሆነም ያለምንም ዕፍረት፤ ጥርጣሬና ተጨማሪ ምርመራ ጌታ ኢየሱስ ‘የእግዚአብሔር ልጅ ነኝ’ በማለቱ ብቻ ወንጀለኛ አደረጉት። እንዲህ ያለውን ንግግር ሕግን እንደ መተላለፍ ቆጠሩት። እውነት ቢሆንም ኖሮ እንኳ በጭራሽ በቂ ምክንያት ሊሆን ባልቻለም ነበር። እንግዲህ ጌታ ኢየሱስ የተፈረደበት በዚህ ምስክርነቱ ምክንያት ብቻ ነው። እንደ ጊዜው የሸንጎው አመለካከት ከሆነ እውነት መገለጥና መረጋገጥ የለበትም የሚል አቋም ነበር የተያዘው። ይህንን ምስክር ለመቃወም ሁሉንም ዓይነት ዘዴ ለመጠቀም የተዘጋጁ ነበሩና! በመጨረሻም ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስን ለመግደል የሚያስችለውን የሰው ኃይልና ጥበብ ሁሉ በማስተባበር አጋጣሚውን ተጠቀሙበት።

ምስት

በማግስቱ ጠዋት ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስን ወደ ጲላጦስ አመጡት። ጲላጦስም “የአይሁድ ንጉሥ አንተ ነህን?” ብሎ በጠየቀው ጊዜ የኢየሱስ ምላሽ “አንተ ይህን የምትለው ከራስህ ነውን ወይስ ሌሎች ስለ እኔ ነገሩህ?” የሚል ጥያቄ ነበር። ጲላጦስም መልሶ “እኔ አይሁዳዊ ነኝ ወገኖችህና የካህናት አለቆች ለእኔ አሳልፈው ሰጡህ፤ ምን አድርገሃል?” ብሎ ሲጠይቀው ኢየሱስ መልሶ እንዲህ አለው “መንግስቴ ከዚህ ዓለም አይደለችም፤ መንግስቴስ ከዚህ ዓለም

ብትሆን ወደ አይሁድ እንዳልሰጥ ሎሌዎች ይዋጉልኝ ነበር። አሁን ግን መንግስቱ ከዚህ አይደለችም አለው።” ስለዚህ ጳጳሱ “እንግዲያውስ ንጉሥ ነህን?” ሲል ጠየቀው። ኢየሱስም “እኔ ንጉሥ እንደሆንኩ አንተ ትላለህ፤ እኔ ለእውነት ልመስክር ስለዚህ ተወልጃለሁ፤ ስለዚህም ወደ ዓለም መጥቻለሁ። ከእውነት የሆነ ሁሉ ድምጹን ይሠማል” አለው። በዚህ ጊዜ ጳጳሱ “እውነት ምንድን ነው?” ብሎ ጠየቀውና የጌታን መልስ ሳይጠብቅ ወደ አይሁድ ወጥቶ “እኔስ አንዲት በደልስ እንኳ አላገኘህብትም” አላቸው። የጌታ ኢየሱስ ምስክርነት በጳጳሱ ፊት ይህን የሚመስል ነበር።

በዚያን ቀን የነበረው የአብዛኛው ሕዝብ እስተሳሰብ የተመሠረተው ይህ የአይሁድ ንጉስነት ጥያቄ የፖለቲካ ጥያቄ ነው የሚል ነበር። መጽሐፍ ቅዱስ እንደሚነግረን ግን ጌታ ኢየሱስ በጳጳሱ “አንተ የአይሁድ ንጉስ ነህን?” ተብሎ ሲጠየቅ ጌታ መልሶ ጳጳሱን “አንተ ይህን የምትለው ከራስህ ነውን ወይስ ሌሎች ስለ እኔ ነገሩህን?” በማለት ነበር የጠየቀው። በዚህም ጥያቄው ጌታ የጉዳዩን ምንጭ በጥልቀት መመርመር ጀመረ። እንዲህ ያለው ጥያቄ ትልቅ ጠቀሜታ ነበረው። ምክንያቱም ጌታ ኢየሱስ ንጉሥ መሆኑን ያለምንም መሸፋፈን በግልጽ እንዲናገር ረድቶታል። ሆኖም የእርሱ ምስክርነትና የተከሰሰበት ምክንያት ሙሉ በሙሉ የተለያዩ ነገሮች ነበሩ። ንጉሥና መንግስቱ ደግሞ ተለያይተው የማይታዩ ነገሮች እንደ መሆናቸው “መንግስቱ ከዚህ ዓለም አይደለችም።” አለው። መንግስቱም ከዚህ ዓለም እስካልሆነች ድረስ ሎሌዎችም ስለ እርሱ በዚህ ዓለም የሚዋጉበት ምክንያት አልነበረም። ከዚህ ዓለም ብትሆን ኖሮ እነርሱም በተዋጉለት ነበር። የእርሱ መንግስት ግን ከላይ ማለትም ከእግዚአብሔር እንደ መሆኗ መጠን ከሥጋና ከደም ጋር ምንም ዓይነት ውጊያ አያስፈልገውም። ምንም የአይሁድ ንጉሥ ቢሆንና የተወለደውም ንጉሥ ለመሆን ቢሆን የእርሱ መንግስት ግን ከዓለም ፖለቲካ ጋር የሚሠራው ምንም ዓይነት ሥራ የለም።

ከእግዚአብሔር ልጆች መካከል በጣም ጥቂቶቹ ብቻ ናቸው ዓለምን እንደ ቁሳዊ ጠቀሜታዋ ብቻ የሚመለከቷት። ለእነርሱ ከዓለም አለመሆን ማለት ስለ ቁሳዊ ነገሮች የተሻለ ጠንቃቃ መሆን ማለት ብቻ ነው። እንዲህ ስንል ስለ ቁሳዊ ነገሮች ግድ የለሽ ወይም ቸልተኛ መሆን አለብን ማለታችን አይደለም።

ይሁን እንጂ ከዓለም ጋር ባለን ግንኙነት ውስጥ ዋናው ነገር ያለው ከምንጩ ላይ ነው። ጥያቄው ከዓለም ነው ወይስ ከዓለም አይደለም? የሚለው ብቻ ነው። በሌላ አገላለጽ በምንም ዓይነት ከዓለም አይደለንም።

በእግዚአብሔር ልጆች ሕይወት ውስጥ ብዙ መንፈሳዊ የሚመስሉ ነገሮች አሉ። ብዙውን ጊዜ ግን ዱካቸውን ተከትለን ምንጫቸውን ስንመረምር ከዓለም የወጡ ሆነው ይገኛሉ። ዘይቤአቸው መጽሐፍ ቅዱሳዊ ቢሆንም እንኳን የነገሮቹ ዋና ስር ግን በዓለም ውስጥ ነው። ለምሳሌ ራስን ማዋረድ ወይም ዝቅ ማድረግ በጎ ተግባር ነው ብለን እንቀበለዋለን፤ በእርግጥም ደግሞ በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የተጠቀሰው ራስን ማዋረድና በሕይወታችን ውስጥ የተለማመድነው ራስን ዝቅ የማድረግ ወይም የማዋረድ ስሜት አንድ ዓይነት ከሆኑብን እውነተኛ ችግር አለ ማለት ነው። ብዙውን ጊዜ የእኛ ራስን ዝቅ የማድረግ ስሜት የጀርባ ታሪኩ ሲጠና የዱካው መነሻ ዓለም ሆኖ ትገኛለች። ለምሳሌ በሕዝብ ፊት ድንገተኛ ዘለፋ ወይም ተረብ ደርሶብን ወይም ደግሞ የሚያሳፍር ተግባር ፈጽመን ይሆናል የዝቅተኛነት ስሜት ያደረብን። ስለዚህ የዚህ ዓይነቱ የዝቅተኛነት ስሜት ከዓለም የመነጨ ጎጂ ስሜት ነው ማለት ነው። ውጫዊ ገጽታው ሲታይ በጎ ተግባርና መንፈሳዊነት ሊመስል ይችላል። ይሁን እንጂ ከዚህ ዓለም ካልሆነችው መንግስት የወጣ አይደለም። ከዚህችው ዓለም የመነጨ ዓለማዊ ባሕርይ ነው። አ! በእግዚአብሔር ሕይወት የሚመራና የሚኖር ክርስቲያን ጫዋና የተከበረ እንዲሁም ጠንካራ፣ ለማንኛውም ዓለማዊ ነገር ፈጽሞ የማይገዛ መሆኑን እናስተውል።

የእግዚአብሔር ልጆች ብዙ ጊዜ እየደጋገሙ ሰማያዊ ሕይወትን ስለ መኖርና ስለ መሆን ይናገራሉ። ሰማያዊ መሆን ማለት ግን ምን ማለት ነው? ይህ አባባል የግድ ከሰማያዊ ነገሮች ጋር ያለንን ንክኪ ሁሉ የሚያመለክት አይደለም። ትክክለኛው ትርጉሙ ግን ይሄና ያኛው የምንለው ነገር ሁሉ ምንጭ ከሆነ ብቻ ነው። በተመሳሳይ ሁኔታም፤ ዓለማዊ ማለት ሁልጊዜ ከዓለም ጋር ያለንን ግንኙነት የሚያመለክት ቃል አይደለም። በዚህ ፈንታ ግን ቃሉ የሚናገረው ከዓለም የወጣ ነገርን ነው። ከዓለም ጋር ያለንን የኑሮ ግንኙነት መቀነስ ዓለማዊ ከመሆን ያወጣናል ብለን ካስብን ተሳስተናል። ምድራዊ ከሆኑ ነገሮች ጋር ካለን ግንኙነት ራሳችንን

በማራት የሚገኘው ለውጥ በዓለም በቃኝ ገጻም ውስጥ እንዳለ ሰው መሆኑን ብቻ ነው። እንደዚህ ዓይነት ሰዎች ደግሞ ከእውነቱ ራሳቸውን የሚያሸሹ ሰዎች ናቸው። እኛ ግን እንደዚህ ሳንሆን ከጅምሩም ከዓለም ነንና የሚያስፈልገን ነገር የእግዚአብሔር ብርሃን ነው። በእርሱ ብርሃን ራሳችንን ስንመለከትም ምን ያህል በምድራዊ ነገሮች እንደተዋጥንና የመልካምነታችንም ምንጭ ከዓለም እንደሆነ ለማወቅ እንችላለን። እያንዳንዱ ድርጊት የራሱ የሆነ ምክንያት አለው፤ ብዙውን ጊዜ ደግሞ የእነዚህ ነገሮች ምንጭ ከዓለም ነው። ምን ያህል መልካምነታችን ይሆን ትክክለኛ የመንፈሳዊነት ልባስ ኖሮት ከመሠረቱ ሲጠና ግን ዓለማዊ መንፈሳዊነት ተጠናውቶት የሚገኘው? እንደዚህ ባለው ሁኔታ ውስጥ እውነትም ሆነ ምስክርነት ሊገኝበት አይችልም።

ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ የእርሱ መንግስት ከዚህ ዓለም እንዳልሆነች ግልጽ አድርጓል። እርሱ ዘውዱን ጭኖ ከዚህ ዓለም ያልሆነችውን መንግስቱን በንጉሣዊ የአገዛዝ ሥርዐት መርቷል። በዚህም ዋነኛ ምክንያት ታዲያ የእኛ ችግር ዓለምን እርግፍ አድርገን በመተዋችን ወይም ባለመተዋችን ውስጥ አይደለም። ፍሬ ነገሩ እስካሁን ከዓለም ምን ያህል ነው በውስጣችን ያለው የሚለው ላይ ነው። በማንኛውም ሁኔታና ምክንያት ዓለም ተጽእኖ እንዳታሳድርብን እግዚአብሔር ጸጋውን ያብዛልን።

አራት

ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ወደዚህ ዓለም የመጣው ለእውነት ለመመስከር ነው። እነዚያ በዚያ ዘመን የነበሩ ተመፃፃቂዎች ግን የእነርሱ የራሳቸው ግንኙነት ከክፉ ጋር ስለነበርና ከብርሃን ይልቅ ጨለማን ስለወደዱ (ዮሐ 3+19) እርሱን ለማጥፋት ሞከሩ፤ ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ግን ለእነርሱ ሰይጣናዊ ኃይል አልተንበረከከም። እርሱን በቃሉ ለማጥመድ ሲሞክሩ በዝምታ ቢያልፋቸውም ስለ ማንነቱና ሥራው ጥያቄ በቀረበለት ጊዜ ግን ወዲያውኑ ነው ምስክርነቱንና እውነቱን የተናገረው። ባልተለመደና ለሰው በማይመስል መንገድ ቢሄድና ዓላማውንም ያሳሳካ ቢመስል፤ ዛሬ ግን በእግዚአብሔር ኃይል ቀኝ ተቀምጧል፤ አንድ ቀንም በሰማይ ደመና ታጅቦ ይመጣል። ጌታ እግዚአብሔር የተመሰገነ ይሁን። እርሱን የሚከተሉት ሁሉ ለምስክርነቱ አትኩሮት ሊሠጡ ይገባቸዋል።

3/ የኢየሱስ ክርስቶስ ምስክርነት

“እርሱም ለእግዚአብሔር ቃልና ለኢየሱስ ክርስቶስ ምስክር ላየውም ሁሉ መስከረ።” (ራዕይ 1 + 2)

በራዕይ መጽሐፍ ውስጥ የኢየሱስ ክርስቶስ ምስክር በብዙ ቦታዎች ላይ ተጠቅሷል። በዚሁ ምስክር ነበር ራሱ ሐዋርያው ዮሐንስም ፍጥም በምትባል ደሴት ግዙተኛ ሆኖ እንዲቀመጥ የተደረገው (ራዕ1+9)። ይሄንኑ ምስክር በመጠበቃቸውም ነበር ቅዱሳኖች ለመታረድ የበቁት (ራዕ 6+9) ። ሰይጣን አጥብቆ የሚዋጋቸውም እነዚሁኑ የኢየሱስ ምስክር ያላቸውን ሰዎች ነው (ራዕ 12+17) ። ጌታ በሚመለስበት ጊዜም ከእርሱ ጋር የሚነግሡትና የክብር አክሊል የሚደፉት ምስክሩን አጥብቀው የያዙት ብቻ ናቸው። ከዚህም በላይ በራዕይ 19+10 ላይ መልአኩ ለዮሐንስ እንደ ገለጸለት “የኢየሱስ ምስክር የትንቢት መንፈስ ነው።” በመጨረሻም ሐዋርያው ጳውሎስ ከመልዕክቶቹ ውስጥ አንዱ በሆነው በ1ኛ ቆሮ 1+6 ውስጥ እንደጠቀሰው “ለክርስቶስ መመስከሪ ከእናንተ ዘንድ እንደ ጸና..” ብሏል። ይህ የኢየሱስ ምስክር ግን ምንድን ነው?

ይኼንን ጥያቄ ሙሉ በሙሉ ለመመለስ ብዙ ጊዜ ይጠይቃል። እንዲህም ሆኖ አሁን በጣም አስፈላጊ የሆነውን ክፍል ብቻ በጥልቀት ለመግለጽ እንሞክራለን። የኢየሱስ ክርስቶስ ምስክር አራት ገጽታዎች አሉት። የመጀመሪያ ገጽታው ኢየሱስ ማን እንደሆነ ማለትም ከመጀመሪያው ማን እንደነበርና አሁን ደግሞ ምን እንደሆነ፤ ሁለተኛ ከሰው ጋር ያለው ህብረት ምን እንደሚመስል ሦስተኛው በመስቀል ላይ የሠራውና ያከናወነው ሥራ ምን እንደሆነና በአራተኛ ገጽታውም ከእግዚአብሔር ዘላለማዊ እቅድ ጋር ምን ዓይነት ግንኙነት እንዳለው ይሆናል። እነዚህ አራት ገጽታዎች የኢየሱስ ክርስቶስን ምስክር ሙሉ የአይታ አድማስ ያቀፉ ናቸው ብለን እናምናለን። ስለ እነዚህ አራት ገጽታዎች ብዙ ማለት ይቻላል። አሁን ለጊዜው በጥልቀት ግን በአጭሩ ለመግለጽ እንሞክራለን።

አንደኛ ፡- ኢየሱስ ክርስቶስ ከመጀመሪያው ማን እንደነበርና አሁን ደግሞ ማን እንደሆነ፤ እነዚህ ነገሮች በቀጥታ የኢየሱስን አካል የሚመለከቱና በመንፈሳዊ ሥነ-መለኮትም ውስጥ አስፈላጊውን ቦታ የሚይዙ ናቸው። ሥነ-መለኮት በቀላሉ ልንማረው የምንችል

እውቀት ወይም ጥበብ ነው ብለን ማሰብ የለብንም። ሰይጣን በብልሃት የሚጠቀምበት ጥልቀት ያለውና የተሳለ መሣሪያው በኢየሱስ አካል ላይ የሚያነጣጥረው ጥቃቱ ነው። በአገኘው እድልና አጋጣሚ ሁሉ ተጠቅሞ ሰዎችን በአባባቸው ስለ ኢየሱስ አካል እንዲመራመሩና እንዲፈላሰፉ በማድረግ እንዲበቱ ያደርጋቸዋል። አንድን ጠንካራ አማኝ አንድ ጊዜ በዚህ ወጥመዱ ውስጥ እንዲወድቅለት ካደረገ የዚያን ግለሰብ ሕይወት እና አገልግሎት መደምሰሱ ለእርሱ ተራ ጉዳይ ነው። በዚህ ወሳኝ በሆነ ነጥብ ላይ ሰይጣን የእግዚአብሔርን ልጆች ለመጣል ያለውን ትጋት በሚገባ ማስተዋል አለብን። ጌታን አብዝተን በተከተለው መጠን ሰይጣን በዚህ በክርስቶስ አካል ላይ ያለውን ፈተና እያጠነከረብን ነው የሚሄደው። በዚህ ጭብጥ ላይ ያነጣጠረውን ዓላማ ከመታና የእግዚአብሔርን ልጆች ከጣለ የቀረውን መንፈሳዊ ነገር ሁሉ ከልባቸው ውስጥ ሙሉጭ አድርጎ ማጥፋት እንደሚችል በሚገባ ያውቃል።

የክርስቶስን አካል ማንነት ለመጠራጠር እየተገፋፋህ ከሆነ የአንተ ምንነት በእግዚአብሔር ፊት ያለቀለት ጉዳይ ነው የሚሆነው። የክርስቶስን አካል በሚመለከት በንግግርህ ውስጥ በጣም አነስተኛ ጥያቄ ወይም ስህተት ብትሠራ ያንተ በእግዚአብሔር እጅ ጠቃሚ መሆን ያበቃለታል። ለጌታ አገልግሎት ራሳቸውን የሰጡ አገልጋዮችን መንገዳቸውን ለማሳሳት ሰይጣን የሚጠቀምበት ዓይነተኛና ዋናው ዘዴም ይኼው የክርስቶስ አካል ጉዳይ ነው። በዚህም የተነሳ በሰይጣን መረብ ውስጥ ላለመውደቅ በዚህ የሥነ-መለኮት ርዕስ ላይ ያለውን አመለካከት በጥንቃቄ ማጤን ይኖርብናል።

ኢየሱስ ማን ነው? ይህ የምስክሩ ዋና መሠረት ነው። የስህተት ትምህርቶችና አጥፊ ዶክትሪኖች ሁሉ በቀጥታም ይሁን በተዘዋዋሪ ወረራቸውን የሚያካሂዱት በዚህ መሠረታዊ ጭብጥ ላይ ነው የጥቃት ዓላማቸው የሚያደርጉትም የክርስቶስን አካል ነው። ብዙዎቹ ትርጉሙን በዘወርዋራ መንገድ ጠምዝዘው ለመተርጎም ይሞክራሉ።

ይሁን እንጂ በትርጉማቸው መጨረሻ ላይ የኢየሱስ ክርስቶስን አምላክነት ሲክዱ ወይም ደግሞ ሌሎችን ሲያስክዱ እናገኛቸዋለን። የኢየሱስ ክርስቶስ ምስክርነት በመጀመሪያ የሚያተኩረው ግን በጌታ አካል ላይ ነው።

ሁለተኛ፦ ክርስቶስ ከሰው ልጅ ጋር ያለው ዝምድና ወይም ግንኙነት፤ እርሱ ከሰው ጋር ስላለው ዝምድና ሊገልጽልን የሚችል አንድ ቃል አለ። እሱም 'ዋስ' የሚለው ቃል ነው። ክርስቶስ ማንኛውም ተራ ሰው ሊያደርጋቸው የማይችለውንና እርሱም ያደርጋቸዋል ተብለው ሊገመቱ የማይችሉ ነገሮችን አድርጓል። እርሱ ራሱ አምላክ ነው። በመሆኑም እግዚአብሔርን መስሎ ታይቷል። ክርስቶስ ደግሞ ሁሉን ነገር ያደረገው ለሰው ነው። ሥጋ ሆኖ በመምጣት ራሱን ከሰው ጋር አገናኘ። እርሱ እግዚአብሔርን የመምሰል ታላቅ ምስጢር ነው (1ጢሞ 3፡16)። እርሱ እኛ እንዳለን ሁሉ ሁለት እጆች፤ ሁለት እግሮችና አምስት የሰሜት ህዋሳት አሉት። ከእኛ እንደ አንዱ ሆኗል፤ ስለዚህ የእኛ ዋስ ወይም ምትክ ሊሆንልን ይችላል። ሕይወቱ፣ ሥራው፣ ሞቱ፣ ወደ መቃብር መውረዱ፣ ከሞት መነሳቱና ወደ ሰማይ ማረጉ አሁንም በሰማይ የያዘውን ቦታና የሚሠራው ሥራ ሁሉ ከመሠረታቸው የዋስነት ወይም የምትክነት ሥራዎች ናቸው። እንዲህ በመሆኑም የኢየሱስ ክርስቶስ ምስክርነት ከሰው ጋር ባለው ዝምድና፣ ማንኛውንም የሰውን ነገር፣ ያለፈውንም ሆነ የአሁኑን ማንነቱን የሚተካ ዋስ ነው።

ሦስተኛ፦ ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ በመስቀሉ ላይ ያከናወነው ሥራ፡- ይህ ሞቱን፣ መቀበሩን፣ ትንሣኤውንና መክበሩን ያጠቃልላል። እነዚህ ሁሉ ነገሮች በባሕርያቸው ሁሉን አቀፍ ናቸው። እንዲህም ማለት ሁሉንም ነገሮች ያካትታሉ ማለት ነው። ሞቱ ሁሉንም የሚያካትት ነው፤ መቀበሩም እንደዚሁ ትንሣኤውና በሁሉም ላይ ገዢ መሆኑም ሁሉን አቀፍ ሥራዎች ናቸው። የጌታ የኢየሱስ ምስክርም እንግዲህ ይኸው ነው።

አራተኛ፦ ገጽታውን ስንመለከት ደግሞ ከእግዚአብሔር ዘላለማዊ ዕቅድ ጋር ባለው ግንኙነት እግዚአብሔር በሁሉም ነገር ላይ ገዢ እንዲሆን ወስኗል ብለን ማጠቃለል እንችላለን። እርሱ የነገሥታት ንጉሥ ነው። ይህን ደግሞ የኢየሱስ ክርስቶስ ምስክር ነው።

ከላይ የዘረዘርናቸው አራቱ ገጽታዎች የመጽሐፍ ቅዱስን ይዞታ ሙሉ በሙሉ እስኪያዙ ድረስ የኢየሱስ ክርስቶስን ምስክር ያቅፋሉ ብለን እናምናለን። ከብሉይ ኪዳን እስከ አዲስ ኪዳን፣ ከዘፍጥረት እስከ ራዕይ ድረስ መስመር ልታሰምርና እነዚህን አራት ነገሮች ልታያይዛቸው ትችላላህ። ዛሬ የኢየሱስ ክርስቶስ ምስክር በእንዲት

መርከብ ውስጥ ተከማችቷል። ይህችም መርከብ አካሉ የሆነችው ቤተ ክርስቲያን ናት። የከምችቱ አደራደር ቅደም ተከተልም እንደሚከተለው ነው። በመጀመሪያ ይህ ምስክር የተገለጡት እውነቶች ሁሉ ድምር ሆኖ ተከማችቷል። ከዚያም ቀጥሎ ይኼው ምስክር በአንድ ዕቃ ወይም ማድጋ ውስጥ የተካተተ የእውነት ሁሉ ኃይል ሆኖ ተከማችቷል። ይሄ በማድጋዋ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ የተከማቸው የኢየሱስ ምስክር በኢየሱስ አካል ውስጥ ሆኖ ከሚሠራው ከመንፈስ ቅዱስ ጋር አንድ ዓይነት ኃይል ነው። እንዲሁም በመሆኑ እንደ ሌሎች ነገሮች በቀላሉ በአእምሮዎችን የምንረዳው አይደለም። ነገር ግን ያ እውነት በመንፈስ ቅዱስ የጌታ የኢየሱስ አካል በሆነችው በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ሆኖ ይሄንን ምስክርነት ይይዛል ይገልጣልም። እኛ በኢየሱስ ውስጥ እምነት ያለን ሁሉ የዚህ አካል አባላት ነን።

አ! መንፈስ ቅዱስ ይሄንን ኢየሱስን ላንተ በግልህ ገልጦልህ ይሆን? ስዎች ጌታ ኢየሱስ የእግዚአብሔር ልጅ መሆኑን ሲነግሩህ ዝም ብለህ እንዲሁ በቀላሉ ልትስማማ አትችልም። ኢየሱስ ክርስቶስ የእግዚአብሔር ልጅ መሆኑን ልታምን የቻልከው መንፈስ ቅዱስ ለአንተ በግልህ ስለገልጠልህ ብቻ ነው።

እንደ እግዚአብሔር ሆኖ የሚሠራውን የዚህን የምስክሩን ገጽታ በመንፈስ ቅዱስ አስረጅነት አሳስተዋልክምን? ኢየሱስ ባለፈው ዘመን ምንን ተከቶ እንደነበርና አሁንም ምንን እየተካ እንዳለ ያለማቋረጥ በማስተዋል ላይ ነህ? ከሆነስ ያስተዋልከው ሁሉ የሕይወትህ ክፍል እየሆነልህ ነው?

እነዚህን ሁሉ የምስክርነት ገጽታዎች በሚገባ መገንዘብ እንዳለብን ሊገባን ያስፈልጋል። ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ በአብ ቀኝ የተቀመጠው እኛን ወክሎ ነው። እግዚአብሔር ከእኛ የሚፈልገውን የሞራልም ሆነ የመንፈስ ፍጹምነት ሁሉ አሟልቶ ነው በፈንታችን የተወሰለልን እኛ በእግዚአብሔር ፊት በክርስቶስ ሆነን ስንታይ ፍጹምና ብቃት ያለን ሆነን እንገኛለን (ቆላ1+28) ። እግዚአብሔር የሚፈልገውን 'ፍጹም' የሆነውን ሰው በኢየሱስ ክርስቶስ አካል ውስጥ አንድ ጊዜ አግኝቶታል። እርሱ የክርስቶስን ፍጹምነት የእኛ አድርጎ ቆጥሮታል። የጌታን ፍጹምነት አንድ ጊዜ በእኛ መዝገብ ውስጥ አስቀምጦታልና ሌላ ፍጹም የሆነን ሰው መፈለግ አያሻውም። ምክንያቱም ያንን የሚፈልገውን ሰው አንዴ ጨርሶ አግኝቶታል። አሁን የዚያን ሰው

ፍጹምነት ወደ እኛ ማስተላለፍና መግለጡ የጌታ መንፈስ ቅዱስ ሥራ ነው። በእኛ እምነትና መታዘዝ ውስጥ መንፈስ ቅዱስ ክርስቶስን በውስጣችን ያስርጸዋል ከዚያም ክርስቶስን የእኛ የራሳችን ክፍል ሆኖ እናገኘዋለን። ይህም የመንፈስ ቅዱስ የመገለጥና የመካፈል ሥራ ያስፈልገዋል። በሃሳብዊነት አይደለም በመላምትም አይደለም ወይም ደግሞ በእምነት መመሪያም አይደለም፤ በእውነት ካስተዋልን ልዩነቱን መረዳት እንችላለን። ስለሆነም እኛ ዛሬ የመንፈስ ቅዱስን መገለጥና ስራ በመሻት ጌታን መወትወት ይኖርብናል።

የጌታ የኢየሱስን የመስቀል ሥራም በተመለከተ የእኛ የእያንዳንዳችን የራሳችን ርስት መሆኑ እንዲገባን የመንፈስ ቅዱስ መገለጥ ያስፈልገናል። ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ስለ እኛ እንደሞተ ብቻ ሳይሆን እኛን ራሳችንን ሆኖ እንደሞተልን ማወቅ ይገባናል። የእግዚአብሔር መንፈስ ጌታ ኢየሱስ ሲሞት አንተም እንደሞትክ፤ እሱ ሲቀበር አንተም እንደተቀበርክ፤ እሱ በትንሣኤው ኃይል ሲነሳም አንተም ከእሱ ጋር እንደተነሣህ መገለጡን ሰጥቶሃል? ፍርዱ በዚያው በትንሣኤው ቦታ ላይ ተፈጽሞአል። ስለሆነም ምንም ዓይነት ክስና ውግዘት ሊኖር አይችልም። ምናልባት ይህ እውነት ለእኛ በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ብቻ የተጻፈልን መስሎ ይሠማን ይሆናል፤ ነገር ግን በእኛው በራሳችን ውስጥ የተገለጠልን እውነት መሆኑን እንወቅና የሕይወታችን አንዱ እውነተኛውና ዋነኛው ክፍል ይሁንልን።

የጌታ ኢየሱስ ምስክርነት የተከማቸው በማድጋው ውስጥ ነው። የጌታ ኢየሱስ አካል የሆነችው ቤተ ክርስቲያንም ያ ማድጋ ነች። እኛም የክርስቶስ አካል አባላት ነን። የተጠራነውም በማድጋው ውስጥ ያለው የምስክሩ እውነታ በእኛ ውስጥ እንዲያድርና እንዲገለጥ ነው። በዚህም ምክንያት እንዲህ ልንል ይገባል...

ለትዲሳን አንድ ጊዜ ፈጽሞ ስለ ተሰጠ ሃይማኖት እንድትጋደሉ እየመከርካችሁ እጽፋላችሁ ዘንድ ገድ ሆነብኝ። ከብዙ ጊዜ በፊት ለዚህ ፍርድ የተጻፉ እንዳንዶች ሰዎች ሾልከው ገብተዋል፤ ጋጠአተኞች ሆነው፤ የእምነታችንን ጸጋ በሌላነት ይለውጣሉ ንጉሳችንና ጌታችንንም ብቻውን ያለውን ኢየሱስ ክርስቶስ ይከዳሉ ይሁዳ 3.4 ።

4/ የእግዚአብሔር ታቦት፤ የማደሪያው ድንኳን ማዕከል

የእግዚአብሔር ታቦት በመጽሐፍ ቅዱስ ታሪክ ውስጥ በጣም አስፈላጊ የሆነውን ቦታ ይዞአል። ለመጀመሪያ ጊዜ የተጠቀሰውም

በራሱ በእግዚአብሔር ሲሆን ጊዜውም ለሙሴ ስለ ማደሪያው ድንኳን አሠራር ትእዛዝ ሲሰጠው ነው። ምንም እንኳን የማደሪያው ድንኳን በተተከለበት ቀን በአደባባይ ውስጥ ለሚቃጠል መስዋእት የሚሆነው መሰዊያና የመታጠቢያው ሰን ቢኖርና በቅድስት ውስጥ ደግሞ መቅረቱ የሕብስት ገበታው፣ ለእጣን የሚሆነው የወርቅ መሰዊያ ቢደረግ በቅድስተ ቅዱሳን ውስጥ የሚገኘው ግን ታቦቱ ብቻ ነበር። እግዚአብሔርም በዚያ በቅድስተ ቅዱሳን ውስጥ በስርዖት መክደኛው ላይ በኪሩቤል መካከል ሆኖ ነበር ሰዎችን የሚያነጋግረው። ስለዚህ የማደሪያው ድንኳን ማዕከል ታቦቱ ነበር ማለት ነው።

አንድ

በመጀመሪያ እስኪ ስሙን እንመልከት። በዘጸአት መጽሐፍ ውስጥ ስሙ የተጻፈው 'ታቦት' ወይም 'የምስክሩ ታቦት' እየተባለ ሲሆን፣ በሌላ ቦታ ላይ ግን 'የቃል ኪዳን ታቦት' ተብሎ ተጠርቷል። ስሙ እና በማደሪያው ድንኳን ውስጥ ይዞት የሚገኘው ማእከላዊ ቦታ የሚያሳየው የእግዚአብሔር ምስክር የእስራኤል ሕዝብ 'መካከለኛ' ሆኖ እንደሚገኝ ነው። ታቦቱ በሚገኝበት ቦታ ሁሉ የእግዚአብሔር ሕግ ይገኛል። በዘገልቁ መጽሐፍ ውስጥ ታቦቱ ሌላ ስም ተሰጥቶት እናገኛለን፤ የቃል ኪዳን ታቦት ተብሏል (ዘጉ 10+3 ፣ 14+44) ። ይህም የሚያሳየው በታቦቱና በቃል ኪዳን መካከል ያለውን ግንኙነት ነው። ታቦቱ በሚገኝበት ቦታ ሁሉ የጌታ ቃል ኪዳን አለ። ከዚህም በላይ በመጽሐፈ ሳሙኤል ውስጥ አዲስ ስያሜ ሲቀበል እናያለን። 'የእግዚአብሔር ታቦት' ተብሏል (1ሳሙ 41+1፣2+22) ይህ እውነት የሚያንጸባርቀው ደግሞ ታቦቱ በሚገኝበት በየትኛውም ቦታ የእግዚአብሔር ህልውና እንደሚገኝ ነው። ታቦቱ የእግዚአብሔር ምትክ፣ ተወካይ ነው። የእርሱ ሕልውና ወይም በእስራኤል ሕዝብ መካከል መገኘት የሚያረጋግጠው ነገር ቢኖር የእግዚአብሔር መገኘት በመካከላቸው እንደሆነ ነው።

ሁለት

እስኪ ታቦቱ ምንን እንደሚተካና እንደሚገልጽ በስፋት እንመርምር። በአጭር አገላለጽ ታቦቱ የሚተካው ወይም የሚያሳየው ጌታ ኢየሱስን ነው። (1) ታቦቱ በማደሪያው ድንኳን ውስጥ መሆኑ እግዚአብሔር ከሕዝቡ ጋር መሆኑን ያሳያል። እንደዚሁ ሁሉ ዛሬ ጌታ ኢየሱስ ወደ

እኛ የመጣው የእግዚአብሔር መገኘት ከእኛ ጋር መሆኑን ሊያሳየን ነው። በዚህም የተነሣ አማኑኤል ተብሎ ተጠርቷል (ማቴ. 1+23) ። ኢየሱስ የትም ይሁን የት እግዚአብሔር ከእርሱ ጋር ይገኛል። (2) በብሉይ ኪዳን ውስጥ የነበረው ታቦት የሚቀመጠው በቅድስተ ቅዱሳን ውስጥ ነበር። ዛሬም ክርስቶስ የሚገኘው በሰማይ ያለችው የእውነተኛይቱ ድንኳን አገልጋይ ሆኖ ነው (ዕብ 8-9+24) ። (3) እግዚአብሔር የእስራኤልን ሕዝቦች የማደሪያውን ድንኳን እንዲሠሩ ሲያዛቸው በመጀመሪያ የተናገረው ስለ ታቦቱ ነው። ይህም ጌታ ኢየሱስ የሁሉም ነገር መካከለኛ መሆኑን ያሳያል። (4) ታቦቱ የተሠራው ከግራር እንጨት ሲሆን ውስጡና ውጪው ግን በንጹህ ወርቅ የተለበጠ ነበር። የግራር እንጨት በጣም ጠንካራ ነው ይህም የጌታችንን ጠንካራ ማንነት ሊያሳየን ይችላል። እንዲሁም ንጹህ ወርቅ በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ሁልጊዜ የእግዚአብሔርን ጽድቅ፣ ክብር እና ከእግዚአብሔር ጋር የተያያዘን ነገር የሚወክል ነው። ስለዚህ ወርቁ የጌታችንን ሰማያዊነት ወይም አምላክነት ያሳያል።

ክርስቶስ ፍጹም ሰውና ፍጹም አምላክ ነው። የሰው ተፈጥሮ አለው። አምላካዊ ገጽታም አለው ስለ ታቦቱ የሚናገሩ በጣም ብዙ ነገሮች አሉ ሁሉም ግን የሚናገሩት ስለ ኢየሱስ ነው። አንዳንዶቹን በሚከተሉት አንቀጾች እንመልከታቸው።

የታቦቱ እርዝመት ሁለት ክንድ፣ ወርዱም አንድ ክንድ፣ ቁመቱ ደግሞ አንድ ክንድ ተኩል ነበር። በላዩም ላይ እንደ መክደኛ የሚያገለግለው የስርዖት መክደኛው ይታያል። የስርዖት መክደኛውም ርዝመትና ወርድ ልክ እንደ ታቦቱ ከንጹህ ወርቅ የተሠራ ነው። በተጨማሪም በዚያው በስርዖት መክደኛው ላይ በሁለት ወገን ከተቀጠቀጠ ንጹህ ወርቅ የተሠሩ ሁለት ኪሩቤል ነበሩ። እነዚህ ሁለት ኪሩቤልም ፊታቸው እርስ በርሱ እየተያየ ወደ ስርዖት መክደኛው ይመለከታሉ። ኪሩቤልም የእግዚአብሔር ክብር መግለጫዎች ነበሩ (ሕዝ 9+5)። እግዚአብሔርም ሙሴን እንዲህ ሲል ተናገረው። - - - "የእስራኤልን ልጆች ታዝዝ ዘንድ፣ የምሠጥህን ነገር ሁሉ በምስክሩ ታቦት ላይ ባለው በሁለት ኪሩቤል መካከል በስርዖት መክደኛውም ላይ ሆኜ አነጋግርህለሁ።" ስለዚህ እግዚአብሔር ከዚያ ሆኖ ነበር የሚመራቸው ማለት ነው። በብሉይ ኪዳን ዘመን ለሕዝቡ የሚሆነው የእግዚአብሔር ጸጋ ሁሉ የሚመነጨው ከታቦቱ ነበር። ልክ እንደዚሁ ሁሉ በአዲሱ የቃል

ኪዳን ዘመን ደግሞ ሁሉም ነገር በክርስቶስ በኩል ተሰጥቶናል። በዘሌዋውያን ምዕራፍ 16 ውስጥ እንደተጻፈልን ሊቀ ካህኑ በእመት አንድ ጊዜ ፤ በሰባተኛው ወር ከወሩም በታላቁ በአስረኛው ቀን የወይፊኑንና የፍየሉን ደም ይዞ ወደ ቅድስተ ቅዱሳን ይገባና በስርየት መክደኛው ላይ ይረጨዋል። ሥጢአታቸውንም ያስተሰርያል። ልክ በዚሁ አይነት ስርዓት ጌታችን አንድ ጊዜ ፈጽሞ ለሥጢአታችን ስለተሰዋና ደሙን ስላፈሰሰ፤ የእርሱ ሕያው ደም አንዴ የመዋጀቱ ሥራ ከተከናወነበት ጊዜ አንስቶ ያለማቋረጥ ይቅርታ እንዲደረግልን ለእግዚአብሔር ይናገራል። በቀላሉ ለማስቀመጥ ታቦቱ በአጠቃላይ የሚናገረው ጸጋ በኢየሱስ በኩል እንዴት እንዲያው እንደ ተሰጠን ነው። ኢየሱስ ክርስቶስን በመያዛችን የእግዚአብሔር መገኘት ከእኛ ጋር ነው። በእርሱም ምክንያት የእግዚአብሔርን ጸጋ እንቀበላለን።

አራቱ የታቦቱ እግሮች ባሉበትም አራት የወርቅ ቀለበቶች ይደረጉበት ነበር። ታቦቱን የሚሸከሙት መሎጊያዎችም በታቦቱ ቀለበቶች ውስጥ ሆነው ይቀራሉ እንጂ ከቶም ከዚያ ውጪ መሆን አልነበረባቸውም። ይህም ማለት ታቦቱን በማንኛውም በተፈለገበት ጊዜ ለማንቀሳቀስ ይቻላል ማለት ነው። ታቦቱ በአንድ ጊዜ የተለያዩ ጥቅሞችን መስጠት ይችላል ነበር። በአንድ በኩል እግዚአብሔርና ሰው በሚገናኝበት በቅድስተ ቅዱሳን ውስጥ እንደመገኘቱ ሁሉ የአምልኮ መካከለኛ ነው። ማንም እግዚአብሔርን ለማምለክ የሚፈልግ ሰው ቢኖር ታቦቱ ወዳለበት ቦታ መሔድ ነበረበት፤ ያለ ታቦቱም ምንም አይነት አምልኮ አልነበረም። በሌላ በኩል ደግሞ ለእግዚአብሔር ሕዝብ እንደ መሪ ሆኖ ያገለግላቸው ነበር። እርሱ ከፊት ይሔድ ነበር፤ እነሱም ይከተሉት ነበር (ዘኃ 10 +35 ኢያ 3+3 ይመልከቱ)። እነርሱ ወደ ፈለጉበት ቦታ መጓዝ አይችሉም። የታቦቱን ምሪት መጠበቅና እሱን መከተል ይጠበቅባቸው ነበር። ይህም ጌታ ኢየሱስ እንዴት ከፊታችን ቀድሞ ሊመራን እንደሚገባ የሚያሳይ ምልክታችን ነው።

ታቦቱ የሚጓዘው እንዴት ነበር? መጽሐፍ ቅዱስ እንዲህ ይላል። “ከሰፈሩ በተነሱ ጊዜ አሮንና ልጆቹ ገብተው የሚሸፍነውን መጋረጃ ያውርዱ የምስክሩንም ታቦት ይጠቅልሉበት በላዩም የአስቆጣውን ቁርበት መሸፈኛ ያድርጉበት ከእርሱም በላይ ሁለንተናው ሰማያዊ የሆነ መኅናጸፊያ ይዘርጉበት መሎጊያዎቹንም ያግቡ (ዘኃ 4 + 5-6)።

እዚህ ላይ በግልጽ እንደ ተነገረን ታቦቱ ለጉዞ በሚንቀሳቀስበት ጊዜ ሁሉ በሦስት ዓይነት መጠቅለያዎች ይጠቀላል እንደነበር ነው። በመጀመሪያ ቅድስተ ቅዱሳንን ከቅድስት የሚለየው መጋረጃ ይወርድና ታቦቱ ይጠቀላልበታል። ቀጥሎም ከመጋረጃው በላይ በአቆስጣ ቁርበት ይሸፈናል። ከዚያም በሦስተኛነት ሁለንተናው ሰማያዊ የሆነ መጋረጃ ይዘረጋበታል። ታቦቱ ለጉዞ ሲወጣ ክርስቶስን የሚያውቅ ይመስላል። ምክንያቱም መጋረጃው የክርስቶስን ሥጋ እንደሚያሳየን በአዲስ ኪዳን ውስጥ ተምረናል (ዕብ. 10+20) ። እናም አሁን እርሱ ተቀዷል (ማር. 15+38)፤ ስለሆነም ዛሬ እኛ የምናውጀው ክርስቶስ እጅግ በቀላሉ ሊገኝና ሊቀረብ የሚችል ነው። የአቆስጣው ቁርበት የሚያመለክተው ጎርበጥባጣነቱን ነው። ይህም የሚገልጸው የጌታን ቅድስና ነው። ትርጓሜውም ምን ያህል በሰዎች የተናቀና የተጣለ እንደሆነ የሚያሳይ ነው። ሙሉ ሰማያዊ የሆነው መኅናጸፊያም የሚያመለክተው ልክ እንደ ቀለሙ የሆነውን የመንፈሳዊነት መለያውን ነው። ሰማያዊ ቀለም በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ሰማይን፤ ሰማይም ሰማያዊ እንደ መሆኑ ነው። ልክ ነጭ ጽድቅን፤ ወርቅ የእግዚአብሔርን ክብር ሐምራዊ ደግሞ ሥልጣንን እንደሚወክሉ ማለት ነው። እኛ የምንከተለው ክርስቶስ እንደ አስቆጣው ቁርበት ሁሉ ውጪያዊ ደም ግባት ወይም ውበት የሌለው ነው። ቢሆንም ርግን ሰማያዊው መኅናጸፊያ እንደተዘረጋበት ሁሉ እርሱ ከሰማይ ነው። ምንም እንኳን በሰዎች የተናቀ ቢሆን በእግዚአብሔር ግን የተወደደና አባቱንም ደስ ያሰኘ ነው። በአጠቃላይ እኛ ዛሬ የምናውጀው ክርስቶስ በቀላሉ ሊቀርቡት የሚቻል በሰዎች የተናቀ እግዚአብሔርን ግን በሚገባ ደስ ያሰኘ ጌታ ነው።

ሦስት

አሁን ደግሞ የታቦቱን ታሪክ ጠለቅ ብለን በግዮት በታቦቱና በእስራኤል ሕዝቦች መካከል ያለውን ግንኙነት ብቻ ሳይሆን በእኛና በክርስቶስ መካከልም ያለውን ግንኙነት ለመገንዘብና ለመረዳት እንሞክር ።

ታቦቱ የዮርዳኖስን ወንዝ ሲያቋርጥ

የእስራኤል ሕዝቦች እንዴት ነው የዮርዳኖስን ወንዝ አቋርጠው ወደ ከነዓን ሊገቡ የቻሉት ?

ኢያሱም አለ፡ ሕያው አምላክ በመካከላችሁ እንደሆነ፤ እርሱም ከፊታችሁ ከነፃናዊው ኪጢያዊውን፣ ኤዊያዊውን፣ ፊርዛዊውን፣ ጌርጌሳዊውን፣ ፈጽሞ እንዲያወጣ በዚህ ታውቃላችሁ እነሆ የምድር ሁሉ ጌታ ቃል ኪዳን ታቦት በፊታችሁ ወደ ዮርዳኖስ ያልፋል። አሁንም ከእስራኤል ነገዶች አስራ ሁለት ሰዎች ምረጡ ከየነገዱ አንድአንድ ሰው ይሁን። እንዲሁም ይሆናል፤ የምድርን ሁሉ ጌታ የእግዚአብሔርን ታቦት የተሸከሙ ካህናት እግር ጫማ በዮርዳኖስ ውሃ ውስጥ ሲቆም ከላይ የሚወርደው የዮርዳኖስ ውሃ ይቋረጣል፤ እንደ ክምርም ሆኖ ይቆማል።

እንዲሁም ሆነ ሕዝቡ ዮርዳኖስን ሊሻገሩ ከየድንኳናቸው በወጡ ጊዜ የቃል ኪዳንን ታቦት የተሸከሙ ካህናት በሕዝቡ ፊት ይሄዱ ነበር። እንደ መከር ወራት ሁሉ ዮርዳኖስ እጅግ ሞልቶ ነበርና ታቦት ተሸካሚዎቹ ወደ ዮርዳኖስ ሲደርሱ ታቦቱንም የተሸከሙት የካህናት እግሮች በውሃው ዳር ሲጠልቁ ከላይ የሚወርደው ውሃ ቆመ፤ በዳርታን አጠገብ ባለችው አዳም በምትባል ከተማ በሩቅ ቆሞ በአንድ ክምር ተነሳ፤ ወደ አረባ ባህር የሚወርደው ውሃ ፈጽሞ ተቋረጠ። ሕዝቡም በኢያሱ ፊት ለፊት ተሻገሩ። የእግዚአብሔርንም የቃል ኪዳን ታቦት የተሸከሙ ካህናት በዮርዳኖስ መካከል በደረቅ መሬት ጸንተው ቆመው ነበር፤ ሕዝቡም ሁሉ ዮርዳኖስን ፈጽመው እስኪሻገሩ ድረስ እስራኤል ሁሉ በደረቅ መሬት ተሻገሩ (ኢያ 3-10-17) ።

ይህ በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የሚገኝ አስደናቂ ክፍል ታቦቱ እንዴት የእስራኤልን ሕዝቦች ወደ ከነዓን እንደ መራቸው ይነግረናል። ታቦቱ ወደ ውሃው ለመግባት የመጀመሪያው እንደሆነ ሁሉ ለመወጣትም የመጨረሻው ነበር። ከዚህ እንደምንረዳው፤ እስራኤላውያንን በዮርዳኖስ ወንዝ ውስጥ በጥንቃቄ የመራቸው ኃይል ከሞት የበረታ ኃይል እንደሆነ ነው። ልክ በዚሁ ዓይነት እኛ በሞት ውስጥ የነበርን ሁሉ ከክርስቶስ ጋር ተነስተናል እስራኤላውያኑ በታቦቱ አመራር መሠረት የዮርዳኖስን ሞት አቋርጠው አልፈዋል።

ታቦቱ ሴሎ በሚገኘው ድንኳን ውስጥ

የእስራኤል ልጆች ወደ ከነዓን ከገቡ እና ጦርነቱ ካበቃ በኋላ ማገበሩ ሁሉ የመገናኛውን ድንኳን ለመትከል በሴሎ ተሰበሰቡ (ኢያ.18-1)። በዚያን ጊዜ በእድሜው የሸመገለው የኤሊ ልጆች ምናምንቴዎች

ነበሩ። እንደ ካህን ሆነው በአባታቸው ፋንታ የሚያገለግሉትን እግዚአብሔርን አያውቁትም ነበር። ኤሊም ልጆቹን ከእግዚአብሔር በላይ አክብሮታቸው ነበርና ምንም ሊያደርግባቸው አልወደደም። እንዲህ በመሆኑም አንድ የእግዚአብሔር ሰው ወደ ኤሊ መጥቶ እንዲህ ሲል ትንቢት ተናገረበት፡ «በእስራኤል በረከት ሁሉ በማደሪያዬ ጠላትህን ታያለህ። » እግዚአብሔር ይህንን ሲል ከማደሪያው ድንኳን እንደሚለቅ መናገሩ ነበር ። (1ኛሙ. 2-23)

«በላቴናውም ሳሙኤል በኤሊ ፊት እግዚአብሔርን ያገለግል ነበር። በዚያም ዘመን የእግዚአብሔር ቃል ብርቅ ነበር ራዕይም አይገለጥም ነበር። በዚያ ዘመን እንዲህ ሆነ የኤሊ ዓይኖች ማየት እስኪላናቸው ድረስ መፍዘዝ ጀምረው ነበር። ዔሊም በስፍራው ተኝቶ ሳለ የእግዚአብሔርም መብራት ገና ሳይጠፋ ሳሙኤልም የእግዚአብሔር ታቦት ባለበት በእግዚአብሔር መቅደስ ተኝቶ ሳለ እግዚአብሔር ሳሙኤልን ጠራው » (1ኛሙ. 3 + 1-4) ።

ምንም እንኳን በእግዚአብሔር ጓዳ ውስጥ በእግዚአብሔር ታቦት ፊት የሚበራው መብራት ባይጠፋና ከድንኳኑ ውጭ የሚታየው ሁኔታ በመጥፎ መልኩ ቢቀጥልም የእግዚአብሔር መገኘት ግን ከድንኳኑ ወዲያውኑ አልለቀቀም። ቃሉን ለዔሊ አልሠጠውም በዚያ ፋንታ ግን ለበላቴናው ለሳሙኤል ተናገረው። ከዚያ በኋላ ዔሊን ወደ ጎን አደረገና በላቴናውን ሳሙኤልን መረጠ። በኋላም በእስራኤል ላይ ታላቅ ነቢይ አድርጎ አቆመው (1ኛሙ 3 + 20)።

ከዚያ በኋላ ብዙም ሳይቆይ ታቦቱ ሴሎ ከሚገኘው ድንኳን ተለየ። በ1ኛ ሳሙኤል ምዕራፍ አራት እንደተዘገበው «ሕዝቡም ወደ ሰፈር በመጡ ጊዜ የእስራኤል ሽማግሌዎች ዛሬ እግዚአብሔር በፍልስጥኤማውያን ፊት ስለምን መታን? በመካከላችን እንዲሔድ ከጠላቶቻችንም እጅ እንዲያድነን የእግዚአብሔርን የቃል ኪዳንን ታቦት ከሴሎ እናምጣ አለ» (ቁ.3)። እንደ እስራኤል ሕዝብ አስተሳሰብ ከፍልስጥኤማውያን ጋር የሚያደርጉት ጦርነት የቃል ኪዳንን ታቦት በመካከላቸው በመገኘቱ ብቻ ድልን እንደሚያገናኝባቸው አድርገው ገምተዋል። በዚህም መሠረት ታቦቱን ሴሎ ከሚገኘው ከእግዚአብሔር ድንኳን ውስጥ አውጥተው ወደ ጦር ሰፈራቸው ወሰዱት። የእግዚአብሔርም የቃል ኪዳን ታቦት ወደ ሰፈር በገባ ጊዜ እስራኤል ሁሉ ታላቅ እልልታ አደረጉ (1ኛሙ.4-5)። እዚህ ላይ በግልጽ እንደምናየው ሕዝቡ ለራሳቸው ጥቅም ብቻ ሲሉ

ነው ታቦቱን ከቦታው ያንቀሳቀሱት። የጦርነቱ ውጤት ግን በመሸነፍ ብቻ ሳይወሰን ራሱ ታቦቱም ተማረከ። ታቦቱ ከእነርሱ ጋር ከሆነ የግድ እነርሱን ለመርዳት ይነሳል ብለው ገመቱ። እንዴትስ ራሱን ይጥላል? ብለው አሰቡ። እግዚአብሔር ግን እነርሱ የቋመጡለትንና የጠበቁትን ነገር አላደረገም። እንዲያውም እነርሱ እንዲሸነፉና ታቦቱም እንዲማረክና በጠላቶቻቸው እንዲወሰድ ተወው (1ኛው 4፡10-11 ይመልከቱ)።

ይህ ነገር እንዴት ያለ አሠቃቂ ነገር ነው። ማንም ሰው ቢሆን በጉራና በባዶ ጨኸት ብቻ “እግዚአብሔር አለኝ” በጌታ ስም በእርግጥ እግዚአብሔር ከእኛ ጋር ነው” እያለ ቢጮህ ያለፈውን የእስራኤልውያንን ታሪክ መድገም ብቻ ነው የሚሆነው። የእስራኤል ሕዝቦች በፍልስጥኤማውያን ፊት እንዲመቱና እንዲሸነፉ ያደረጋቸው ነገር አስቀድመው የራሳቸውን ኃጢአት ማስተዋል ባለመቻላቸው ነው። የኃጢአታቸውን ነገር ችላ እስካሉ በንስሐ እስካልተመለሱ ድረስና በቸልተኝነትና በኃጢአት መመላለሳቸውን እስከ ቀጠሉ ድረስ በጦርነት ጨርሶ ድል እንደማያደርጉ ረስተውታል። በአንድ በኩል በእግዚአብሔር ላይ የሚያደርጉትን ዓመፅና መተላለፍ ቀጥለውበታል። በሌላ በኩል ግን ታቦቱን በመያዛቸው ብቻ ድልን ያልማሉ። እንዴት ዓይነት ትልቅና አሳዛኝ ስህተት ነው የፈጸሙት! ታቦቱን ማንም ሰው በዚህ መንገድ ለራሱ ዓላማና ፍላጎት ብቻ ሊጠቀምበት አይችልም።

ሁልጊዜም ቢሆን ማስታወስ ያለብን ነገር ቢኖር መንፈሳዊ ነገሮችን ለሥጋዊ ጥቅም ማዋል እንደማንችል ነው። የጌታ የኢየሱስ ስምም ቢሆን እንዲሁም ለሥጋ ጥቅም ሊውል አይችልም። አንድ ሰው በራሱ ተነሳስቶ መንፈሳዊ ነገሮችን ሁሉ የጌታን ሥም ጨምሮ ለሥጋው ጥቅም ለማዋል ቢሞክር የሚያገኘው ውጤት ሙሉ በሙሉ ሽንፈት ብቻ ነው። የእስራኤል ሕዝቦች የእግዚአብሔር ክብር ከእነርሱ መልቀቁን ባለማወቃቸው የእግዚአብሔርን ታቦት ለመጠቀም ሞከሩ። ይሁን እንጂ እግዚአብሔር ታቦቱ እንዲማረክና እንዲወሰድ ፈቀደ። እዚህ ላይ አንድ ማስተዋል ያለብን ነገር ቢኖር እግዚአብሔር በሴሉ የሚገኘውን ድንኳን የተወው ታቦቱ በመማረኩ ምክንያት እንዳልሆነ ነው። እንዲያውም በአንፃሩ ታቦቱ የተማረከው የጌታ ክብር አስቀድሞ ከድንኳኑ ለቆ ስለነበረ ነው (መዝ. 78፡60)

61)። የእግዚአብሔር ታቦት አንድ ጊዜ ለቆት የወጣውን የሴሉን ድንኳን ተመልሶ አልገባበትም።

ታቦቱ በፍልስጥኤማውያን መካከል

ታቦቱ ወደ ፍልስጥኤማውያን ምድር ከተወሰደ በኋላ ምን ዓይነት ሁኔታ ተከሰተ? እስኪ አንድ ጊዜ ደግመን በመጀመሪያ ጊዜ የተማርነውን «ታቦቱ ራሱን በራሱ በብቃት መከላከል ይችላል» የሚለውን ትምህርት እናስታውስ።

ፍልስጥኤማውያንም የእግዚአብሔርን ታቦት ወሰዱ፤ ከአቤንኤዘርም ወደ አዛጦን ይዘውት መጡ። ፍልስጥኤማውያንም የእግዚአብሔርን ታቦት ወሰደው ወደ ዳጎን ቤት አገቡት፤ በዳጎንም አጠገብ አኖሩት። በነጋውም የአዛጦን ሰዎች ማለዱ፤ እነሆም ዳጎን በእግዚአብሔር ታቦት ፊት በምድር ላይ በግንባሩ ወድቆ ነበር። ዳጎንም አንስተው ወደ ስፍራው መለሱት። በነጋውም ማለዱ፤ እነሆም ዳጎን በእግዚአብሔር ታቦት ፊት በምድር ላይ በግንባሩ ወድቆ ነበር፤ የዳጎንም ራስ እጆቹም ተቆራርጠው በመድረኩ ላይ ወድቀው ነበር። የዳጎንም ደረት ብቻውን ቀርቶ ነበር። የእግዚአብሔርም እጅ በአዛጦን ሰዎች ላይ ከበደች አጠፋ ቸውም። አዛጦንና ድንበራቸውን በእባጭ መታቸው (1ኛው 5፡1-6)።

የአሸዶድ ሰዎች በሁኔታው በጣም ስለ ደነገጡ ወደ ፍልስጥኤም ሰዎች አለቆች መልእክት ልከው የእግዚአብሔርን ታቦት ምን ማድረግ እንዳለባቸው ለመመካከር ተሰበሰቡ። የሰብሰባው ውሳኔ። የእግዚአብሔር ታቦት ወደ ጌት ይዙር የሚል ሆነ። ታቦቱ ወደዚያች ከተማ በገባ ጊዜ ከትንሹ እስከ ትልቁ ድረስ በእባጭ የተመቱት ከዚያም በኋላ ነበር። ስለዚህ የእግዚአብሔርን ታቦት እንደገና ወደ አስቀሎና ሰደዱት። የእግዚአብሔርም ታቦት ወደ አስቀሎና በመጣ ጊዜ አስቀሎናውያን «እኛንና ሕዝባችንን ሊገድሉ የእስራኤልን አምላክ ታቦት አመጡብን ብለው ጮሁ »። (ቁ. 10) እነርሱም ደግሞ እንደገና ወደ ፍልስጥኤም አለቆች ልከው ሰብሰባ ጠሩና የእግዚአብሔር ታቦት መጀመሪያ ወደመጣበት ወደ ቦታው እንዲመለስ አሳሰቡ። በዚህ ሁሉ ጊዜ የእግዚአብሔር ታቦት ፍልስጥኤም ውስጥ ሰባት ወራት ያህል ቆይቷል።

በመጨረሻ ፍልስጥኤማውያን እንዴት አድርገው ነበር የእስራኤልን አምላክ ታቦት ወደ አገሩ ሊመልሱ የቻሉት? የዚያው አገር ካህናትና

ሚርተኞች ነበሩ፤ አዲሱንና ብቸኛውን መንገድ የመረጡት። እንዲሁም አሉዋቸው። (1) አዲስ ሰረገላ ሥሩ፤ ሚያጠቡም ቀንበር ያልተሟላቸውን ሁለት ላሞች በሰረገላው ጥመዱዋቸው። እንቦሶቻቸውንም ለይታችሁ ወደ ቤት መልሱዋቸው። የእግዚአብሔርንም ታቦት ወስዳችሁ በሰረገላው ላይ አኑሩት። (2) ስለ በደል መስዋእትም በወርቅ የተሠሩ አምስት የወርቅ ፅባጮችና አምስት የወርቅ አይጦች ሠርታችሁ በሳጥን ውስጥ አድርጋችሁ በታቦቱ አጠገብ አኑሩት። ይሄዱም ዘንድ ስደዱዋቸው አሏቸው። ደግመውም እንዲህ ሲሉ ምልክትን ሰጡዋቸው። ተመልከቱም በድንበሩም መንገድ ወደ ቤት ሳሚስ ቢወጣ ይህን እጅግ ክፉ ነገር ያደረገብን እግዚአብሔር ነው፤ አለዚያም እንዲያው መጥቶብናል እንጂ የመታን የእሱ እጅ እንዳልሆነ እናውቃለን (1ኛሙ. 6 + 6-9)። እዚህ ጋር እንግዲህ ተፃምር ተከናውነ፤ ታቦቱን የያዘውና በሚያጠቡ ላሞች የሚጎተተው ሰረገላ ወደ ግራም ወደ ቀኝም ሳይል በቀጥታ ወደ ቤትሳሚስ በሚወስደው ጎዳና አቀናና ቤትሳሚስ ድንበር ላይ ደርሶ ቆመ። በዚያም ምክንያት የፍልስጥኤም አለቆች ሙሉ በሙሉ አመኑ። እንግዲህ ከዚህ ምክንያት ተነስተን ነው ቀደም ባሉት አንቀጾች የእግዚአብሔር ታቦት ራሱን በራሱ ለመከላከል በቂ ችሎታ አለው ለማለት የቻልነው።

ታቦቱ በቤትሳሚስ ውስጥ

ታቦቱ ቤትሳሚስ ከደረሰበ በኋላ ምን ዓይነት ሁኔታ ተፈጠረ? «የቤትሳሚስ ሰዎችም በሽለቆው ውስጥ ስንዴ ያጭዱ ነበር። ዓይናቸውንም ከፍ አድርገው ታቦቱን አዩ በማየታቸውም ደስ አላቸው» (1ኛሙ. 6 + 13)። ከዚህ ቀጥሎ የሆነው ነገር ግን አሳዛኝ ሁኔታ ነበር። ጌታ እግዚአብሔርም ወደ እግዚአብሔርም ታቦት ውስጥ ተመልክተዋልና የቤትሳሚስን ሰዎች መታ። ከሕዝቡም ከአምስት ሺ ሰው ሰባ ሰዎችን መታ። እግዚአብሔርም ሕዝቡን በታላቅ ግዳይ ስለ መታ ሕዝቡ አለቀሱ። የቤትሳሚስም ሰዎች በዚህ በቅዱስ አምላክ በእግዚአብሔር ፊት ማን መቆም ይችላል? አሉ። በቂርያትይአሪምም ወደ ተቀመጡት ሰዎች መልእክተኞች ልከው «ፍልስጥኤማውያን የእግዚአብሔርን ታቦት መልሰዋል። ወርዳችሁም ወደ እናንተ አውጡት አሉ።»

የክርስቶስ መገኘት በእርግጥም የላቀው በረከት ነው። ይህ የሚሆነው ግን ሕዝቡ የግድ በቅድስና ሲኖር ብቻ ነው። የቤትሳሚስ ሰዎች

በልባቸው ምንም የእግዚአብሔር ፍርሃት ሳይኖር ወደ እግዚአብሔር ታቦት ውስጥ ተመልክተዋልና እግዚአብሔር ብዙ ሰዎችን ቀሰፈ። በዚህ ምክንያት ታቦቱ በመካከላቸው እንዲቆይ አልፈለጉም። የቤትሳሚስ ሰዎች የመቅሰፍቱን መንስኤ የመፈለግና ያንንም በማስወገድ ፈንታ የእግዚአብሔርን በመካከላቸው መገኘት መቃወማቸው ምንኛ አሳዛኝ ውሳኔ ነው!?

ታቦቱ በቂርያትይአሪም ውስጥ

የቂርያትይአሪም ሰዎችስ ለታቦቱ የነበራቸው አመለካከት ምን ይመስል ነበር?

የቂርያትይአሪም ሰዎችም መጥተው የእግዚአብሔርን ታቦት አወጡ በኮረብታውም ላይ ወዳለው ወደ አሚናዳብ ቤት አገቡት የእግዚአብሔርንም ታቦት እንዲጠብቅ ልጁን አልዓዛርን ቀደሱት። ታቦቱም በቂርያትይአሪም ከተቀመጠበት ቀን ጀምሮ ወራቱ ረዘመ ሀያ ዓመትም ሆነ የእስራኤልም ቤት ሁሉ አዝኖ እግዚአብሔርን ተከተለ (1ኛሙ. 7+1-2)።

ታቦቱ ከሴሎ ማደሪያው ወጥቷል፤ ተመልሶ አልገባበትም። በዚያ ፈንታ ግን በቂርያትይአሪም በአሚናዳብ ቤት ውስጥ ለሀያ ዓመታት ኖረ። ድንኳኑ በሴሎ ውስጥ እንደ ተጠበቀ ነበር፤ ይሁን እንጂ በውስጡ ታቦቱ አልነበረም። ሴሎ እንግዲህ ምን ያህል ባዶ ነበር? በአንጻሩ ግን የአሚናዳብ ቤት በእግዚአብሔር መገኘት ተሞልቶ ነበር። እዚህ ላይ ሁለት ጭብጦችን ማስተዋል ይኖርብናል። የመጀመሪያው ታቦቱ ሴሎ ወደሚገኘው ድንኳን አለመመለሱ ሲሆን ሌላው ደግሞ እኛኑ ራሳችንን መጠየቅ ያለብን ነገር እኛስ የእግዚአብሔርን መገኘት እንደፈሩት እንደ ቤትሳሚስ ሰዎች ነን ወይስ የእግዚአብሔርን መገኘት እንኳን ደህና መጣህ ብለው አክብረው እንደተቀበሉት እንደ ቂርያትይአሪም ሰዎች ነን? የሚለው ነው።

ታቦቱ በአቢዳራ ቤት ውስጥ

ሃያ ዓመት ካለፈ በኋላ ዳዊት በእስራኤል ላይ ሲነግስ ወዲያው ነበር ታቦቱን ወደ ኢየሩሳሌም ለመውሰድ ፍላጎት ያደረበት። «ዳዊትም ከሻለቆችና ከመቶ አለቆች ከአለቆችም ሁሉ ጋር ተማከረ። እንዲሁም አለ» «በሳላልም ዘመን አልፈለግነውምና የአምላካችንን ታቦት ወደ

እኛ እንመልስ አላቸው » (1ኛ ዜና13+3)። ዳዊት የእግዚአብሔርን ታቦት ወደ ኢየሩሳሌም ለማምጣት ማሰቡ መልካም ነው፤ ትክክልም ነው። ዋናው ጥያቄ ግን እርሱና ሕዝቡ ታቦቱን በምን ዓይነት ሥርዓት ነው ለማጓጓዝ ያሰቡት የሚለው ላይ ነው።

የእግዚአብሔርንም ታቦት በአዲስ ሰረገላ ላይ ጫነት፤ በኮረብታውም ላይ ከነበረው ከአሚናዳብ ቤት አመጡት የአሚናዳብ ልጆችም ያዛ እና አሒዮ አዲሱን ሰረገላ ይነዱ ነበር። በኮረብታውም ላይ ከነበረው ከአሚናዳብ ቤት የእግዚአብሔርን ታቦት ባመጡ ጊዜ አሒዮ በታቦቱ ፊት ይሄድ ነበር። ዳዊትና የእስራኤልም ቤት ሁሉ በቅኔና በበገና በመሰንቆም በከበሮም በነጋሪትና በጽናጽል በእግዚአብሔር ፊት በሙሉ ሀይላቸው ይጫወቱ ነበር (2ኛመ-6+3-5)።

በእንደዚህ ዓይነት ከፍተኛ ደስታ ውስጥ በነበሩበት በዚያች ቅጽበት ግን ድንገት አንድ አሳዛኝ ሁኔታ ተከሠተ። ወደ ናኮንም አውድማ በደረሱ ጊዜ በሬዎቹ ይፋንኑ ነበር ያዛ እጁን ዘርግቶ የእግዚአብሔርን ታቦት ያዘ። የእግዚአብሔርም ቁጣ በያዛ ላይ ነደደ እግዚአብሔርም ስለ ድፍረቱ በዚያው ቀሰፈው። በእግዚአብሔርም ታቦት አጠገብ በዚያው አጠገብ ሞተ። እግዚአብሔርም ያዛን ስለ ሰበረው ዳዊት አዘነ። እስከ ዛሬም ድረስ የዚያ ስፍራ ስም የያዛ ስብራት ተብሎ ተጠራ። በዚያም ቀን ዳዊት እግዚአብሔርን ፈራና የእግዚአብሔር ታቦት ወደ እኔ እንዴት ይመጣል? አለ። ዳዊትም የእግዚአብሔርን ታቦት ወደ እርሱ ወደ ዳዊት ከተማ ያመጣው ዘንድ አልወደደም። ዳዊትም በጌት ሰው በአቢዳራ ቤት አገባው። የእግዚአብሔርም ታቦት በጌት ሰው በአቢዳራ ቤት ሶስት ወር ያህል ተቀመጠ። እግዚአብሔርም አቢዳራንና ቤቱን ሁሉ ባረከ። (2ኛመ-6+6-11) ።

በሬዎቹ እንዲፋንኑ ያደረጋቸው ምክንያት ምንድን ነው? ብሎ ዳዊት አልጠየቀም። ያዛ በመቀሰፉ ምክንያት ብቻ ግን የእግዚአብሔርን ታቦት ወደ ከተማው ማምጣት አልወደደም። በአቢዳራ ቤተሰብ ግን ታቦቱን በመልካም አቀባበል አስተናገዱት እግዚአብሔርም ቤታቸውንና ያላቸውን ሁሉ ባረከ። አሁንም መልስን ራሳችንን መጠየቅ የሚገባን አንድ ነገር አለ። ከእግዚአብሔር ጋር ፊት ለፊት መደራደር በሚገባን ጊዜ የእርሱን መገኘት መሸሽ እንጀምራለን ወይስ እንደ አቢዳራ ቤት እንኳን ደህና መጣህ ብለን እንቀበለዋለን?

የዳዊት ጥፋት ምኑ ላይ ነው? የእግዚአብሔርን ታቦት ወደ ኢየሩሳሌም ለማምጣት ሲያስብ በመጀመሪያ ወደ ሕጉ መጽሐፍ ሂዶ ስለ ታቦቱ የጉዞ ሁኔታ እግዚአብሔር የሰጠውን ትዕዛዝ መፈለግ ሲኖርበት፤ እሱ ያደረገው ግን ስለ ጉዳዩ የሻለቆቹንና የመቶ አለቆቹን ሰብስቦ ማማከር ነበር። በዘገላቁ 4+4-15 አዘጋገብ መሠረት ታቦቱን ለመሸከም እግዚአብሔር የመረጠው ሌዋውያኑን ብቻ ነበር። እስራኤላውያን ታቦቱን በበሬ በሚጎተት ሰረገላ ጭነው እንዲያጓጉዙ በጭራሽ አልታዘዙም። ዳዊትና አማካሪዎቹ ግን ይህንን ትምህርት የቀዱት ከፍልስጥኤማውያን ነበር። ፍልስጥኤማውያኑ ምንም የሚያውቁት ነገር ባለመኖሩና ሕጉም ቢሆን ለእነርሱ ባለመሰጠቱ በእግዚአብሔር በኩል በይቅርታ ታልፈዋል። ለዳዊት ግን ተጽፎ የተቀመጠለትን የእግዚአብሔርን ትዕዛዝ ችላ ማለቱና ይባስ ብሎም የፍልስጥኤማውያኑን መንገድ መከተሉ ይቅር የማይባል ትልቅ ስህተት ነው። ከዚህ እንደምንማረው እኛም ለእግዚአብሔር ካለን ፍላጎት የተነሳ ከእግዚአብሔር ቃልና ፈቃድ ውጭ የሆነ አዲስ መንገድን ብንከተል ብዙም ሳንቆይና ጊዜ ሳንወስድ በሕይወታችን ውስጥ ከባድ ነገር ሲከሰት እናያለን። መጀመሪያ ላይ ሙዚቃው፣ መዝሙሩ፣ ሽብሽባው፣ የሕዝቡ ብዛትና ሞቅ ሞቅ ማለቱ ሊጨምር ይችላል ይሆናል። ወዲያውኑ ግን ሁሉም ነገር ጸጥ ረጭ ይላል። ምንም እናድርግ ምንም እንሁን ጊዜያዊና ውጪያዊ በሆነ ነገር እግዚአብሔር ሊከብርና ደስ ሊሰኝ አይችልም።

የቤተ ክርስቲያንንና የአማኞችን የግል ሕይወት በሚመለከት በማንኛውም ነገር እግዚአብሔር ምንም ዓይነት ከሰው ወይም ከሥጋ የሆነን ነገር ከእርሱ ሥራና ፈቃድ ጋር እንዲነካካም ሆነ የእርሱን አባባል እንዲያዛባ አይፈቅድም። ያዛ እጁን ዘርግቶ ታቦቱን ሊደግፍ የሞከረው ለታቦቱ ካለው ፍቅርና ጽኑ ፍላጎት የተነሳ እንደሆነ ምንም ጥርጥር የለውም። እግዚአብሔር ግን አልተደሰተም። ይሄም የሆነው ሥጋ በሆነ መሻት የተዘረጋውን የያዛን ዕርዳታ አልፈለገውምና ነው። በሌላ አገላለጽ እግዚአብሔር ስህተታችንን ሊሸፍንልን የሚችል ማንኛውንም የሥጋ ሥራ መታገስ አይሆንለትም። ምናልባት እግዚአብሔር ከሰጠህ መመሪያ ይልቅ ያንተ የጊዜው ሃሳብ የተሻለ መሰሉ ሊታይህ ይችላል። ይሁን እንጂ በራስህ ፈቃድ እንዳትሔድና በማስተዋልህ አንዳትደገፍ ከልክሎሃል። ብትስት ግን ከእግዚአብሔር ዘንድ የሥራህን ዋጋ ታገኛለህ።

እዚህ ላይ እንግዲህ ጻድቅ ፈራጅ ከሆነው ከእግዚአብሔር ዘንድ የሥራህን ዋጋ ታገኛለህ። ዛሬ ታዲያ ብዙ ሰዎች የእግዚአብሔር በሆነችው በቤተ ክርስቲያን ውስጥ የእግዚአብሔርን ፈቃድ ፈቀቅ አድርገው በሥጋ ሃሳቦቻቸው ሲሠሩ እያየ ለምን አይፈርድባቸውም? ይሄንን ጥያቄ በፍርሃትና በመንቀጥቀጥ እንዲህ ብለን እንመልሳለን። አንድም እግዚአብሔር በዚያ ሁኔታ ላይ የሚፈርድበት ጊዜ ገና አልደረሰም፤ አሊያም የግድ የእግዚአብሔር ታቦት፣ ማለትም የእግዚአብሔር መገኘት ያንን ቦታ ጨርሶ ለቆ ሄዷል ማለት ነው። የእግዚአብሔርን ቁጥብነትና ትዕግስት እንዲሁም ዝምተኝነት አስመስለን እንዳናቀርብ እግዚአብሔር ይርዳን።

ታቦቱ በዳዊት ድንኳን ውስጥ

ያዛን ለምን እግዚአብሔር እንደ ቀሰፈው ለማወቅ ጥረት በማድረግ ፈንታ ዳዊት ታቦቱን ወደ ኢየሩሳሌም ከመውሰድ ተቆጠበ። ቆይቶ ግን በታቦቱ ምክንያት አቢዳራ ቤትና ያለው ሁሉ እንደ ተባረከ በሰማ ጊዜ ወደዚያው ወረደና በደስታ ስሜት ታቦቱን ወደ ደዊት ከተማ አመጣው (2ሳሙ 6+12 እና 1ዜና 15 +25 ይመልከቱ)። በዚህኛው ጊዜ ግን ስለ ጉዞው ሁኔታ ካለፈው በተለየ መንገድ ነበር የተጠቀመው። ዳዊት አሁን በጥንቃቄ ነበር የተዘጋጀበት። እንዲሁም አለ 'በዚያን ጊዜ ዳዊት የእግዚአብሔርን ታቦት ይሸከሙ ዘንድ ለዘለዓለምም ያገለግሉት ዘንድ እግዚአብሔር ከመረጣቸው ከሌዋውያን በቀር ማንም የእግዚአብሔርን ታቦት ይሸከም ዘንድ አይገባውም አለ' (1ዜና 15+2)። አሁን ተገቢውን ትምህርት ወስዷል። በመጀመሪያ ፍልስጥኤማውያን የተጠቀሙበትን መንገድና ዘዴ እርሱም ሊጠቀምበት የሚችል መስሎት ነበር። በዚህኛው ጊዜ ግን እግዚአብሔርን ማገልገል ያለበት በእግዚአብሔር መንገድ እንዳሆነ በሚገባ ተረድቷል። በመሆኑም አሁን ታቦቱን ሌዋውያን ብቻ እንዲሸከሙት አደረገ ውጤቱም ይህን የሚመስል ሆነ።

የእግዚአብሔርንም ታቦት ይዘው ገቡ ዳዊትም በተከለለት ድንኳን ውስጥ አኖሩት። የሚቃጠለውን መስዋዕትና የደህንነቱን መስዋዕትም በእግዚአብሔር ፊት አቀረቡ። ዳዊትም የሚቃጠለውን መስዋዕትና የደህንነቱን መስዋዕት ማቅረብ በፈጸመ ጊዜ በእግዚአብሔር ስም ሕዝቡን ባረከ (1ዜና 16+1-2) ።

ሰለሞንና ታቦቱ

ታቦቱ አሁንም አንድ ሌላ አስደናቂ ታሪክ አለው። ገባዖን ዋናው የኮረብታ መስገጃ ነበረና ነጉሡ ይስዋ ዘንድ ወደዚያ ሄደ። ሰለሞንም በዚያ መስዋዕት ላይ አንድ ሺህ የሚቃጠል መስዋዕት አቀረበ (1ነገ 3+4)። በዚያው ሌሊት እግዚአብሔር በህልም ተገለጠለት። እርሱም ጥበብ እንዲሰጠው ጌታን ለመነ። እግዚአብሔርም እርሱ ያልለመነውን ሌሎች ነገሮችንም አትረፍርፍ ሰጠው። ታዲያ ሰለሞን ከእንቅልፉ እንደ ነቃ በመጀመሪያ ያደረገው ነገር ምን ነበር? ስለ ሞንም ነቃ እነሆም ህልም ነበር ወደ ኢየሩሳሌምም ወጥቶ በእግዚአብሔር ቃል ኪዳን ታቦት ፊት ቆመ። የሚቃጠለውንም መስዋዕት አሳረገ የደህንነቱንም መስዋዕት አቀረበ ለባሪያዎቹም ሁሉ ግብዣ አደረገ። (1ነገ 3 + 5-15)።

በዚህ ጉዳይ ላይ 2ዜና 1+3-4ን ጨምረን ማንበብ አስፈላጊ ነው። «ሰለሞንም ከእርሱም ጋር ጉባዔው ሁሉ የእግዚአብሔር ባሪያ ሙሴ በምድረ በዳ የሠራውን የእግዚአብሔር መገናኛ ድንኳን በዚያ ነበርና በገባዖን ወዳለው የኮረብታ መስገጃ ሄዱ። የእግዚአብሔር ታቦት ግን ዳዊት በኢየሩሳሌም ድንኳን ተከሎለት ነበርና ዳዊት ከቂርያት ይከረም ወዳዘጋጀለት ስፍራ አምጥቶት ነበር። »

በዚያን ዘመን ድንኳኑ በገባዖን ነበር፤ ይሁን እንጂ ታቦቱ ግን በውስጡ አልነበረም። አሁን ዋናው ችግር የሆነው ነገር ድንኳኑ ባደውን በገባዖን መሆኑና ታቦቱ ደግሞ በኢየሩሳሌም መገኘቱ ነበር። ንጉሥ ሰለሞን ከእግዚአብሔር ጥበብን ከተቀበለ በኋላ በመጀመሪያ የወሰደው እርምጃ ወደ ኢየሩሳሌም ተመልሶ በታቦቱ ፊት መስዋዕት ማቅረብ ነበር። ከዚያ በኋላም በጭራሽ ተመልሶ በገባዖን መስዋዕት አሳቀረበም። ይህም በሰለሞን ሕይወት ውስጥ ታላቅ የሆነ ለውጥ መካሄዱን የሚያሳይ ምልክት ነው። በገባዖን ያለው ድንኳን ውጪ ውጪውን ሲታይ ሁሉንም ሥርዓት ያሟላ ነበር፤ የነህሱን መስዋዕት፣ የመታጠቢያውን ስን፣ የመብራቱን መቅረገ፣ የገጸህብስት የተቀመጠበትን ገበታ እንዲሁም የወርቁን መስዋዕት በሙሉ አካቶ ይዞ አልነበረም? (እዚህ ላይ ማስተዋል ያለብን የገባዖኑም ሆነ የሴሎው ድንኳን አንድ መሆናቸውን ነው። ምክንያቱም በቁጥር 3 ላይ የእግዚአብሔር ባሪያ ሙሴ በምድረ በዳ የሠራው «የእግዚአብሔር መገናኛ ድንኳን» ተብሎ ተጠቅሷል። የጎደለው ነገር ቢኖር አንድ

ነገር ብቻ ነበር የእግዚአብሔር ታቦት። ሰዎች የእግዚአብሔር ታቦት በዚያ ድንኳን ውስጥ ያለመኖር ማለት የእግዚአብሔር መገኘት ያለመኖር ማለት እንደሆነ ባለማስተዋላቸው የታቦቱን አለመኖር እምብዛም አስፈላጊ ነገር እንዳልሆነ አድርገው አስበዋል። የቀረው ቁሳዊ ነገርና ሥርዓት ሁሉ ምንም ያህል የተሟላ ቢሆንና ያማረ ቢመስል የእግዚአብሔር መገኘት ከሌለበት ግን የእርሱንም ሆነ የእኛን ልብ የማያረካና የማያስደስት ነገር ያሆናል።

እግዚአብሔር ራሱ ለሰላምን እስከ ተገለጠለት ጊዜ ድረስ ሰላምንም ቢሆን የታቦቱ አስፈላጊነት ያን ያህል አልታወቀውም ነበር። ነገር ግን የእግዚአብሔርን መገለጥ አንዴ ከተለማመደ በኋላ የእግዚአብሔር መገኘት ጉዳይ ከምንምና ከማንም በላይ ውድና ተፈላጊ ነገር መሆኑን ተረዳ አስተዋለም። በውጤቱም ፈጥኖ ወደ ኢየሩሳሌም ተመለሰና በእግዚአብሔር ፊት መስዋዕትን አቀረበ። ገባዎን ላይ ሰላምን ያቀረበው መስዋዕት የሚቃጠል መስዋዕት ብቻ ነበር። በዚህ በኢየሩሳሌም በእግዚአብሔር ታቦት ፊት ግን የሚቃጠለውንም የደህንነቱንም መስዋዕት አቀረበ። ለባሪያዎቼም ሁሉ ደግሞ ታላቅ ግብዣ አደረገ። በእግዚአብሔር ፊት የሚደረግ እንዴት ያለ እውነተኛ አምልኮ ነው! ከእግዚአብሔር ጋር የሚደረግ ግንኙነት ምን ያህል እውነተኛ ግንኙነት ነው? በእርግጥም በእግዚአብሔር መገኘት ውስጥ የሚገኝ ደስታ እውነተኛ ደስታ ነው። እንግዲህ ንጉሥ ሰላምን የተለማመደው ይህንን ነበር። ይህንን ልምምድ በሰላምን ብቻ ሳይሆን ጌታን በእውነት ባወቁት ሰዎች ሁሉ መካከል የሚገኝ ልምምድ ነው። ንጉሡ ሰላምን ከዚያ በኋላ ታላቁን ቤተ መቅደስ ሰርቶ ጨረሰና ታቦቱን በውስጡ አኖረው። ታቦቱም የዋናው ቤተ መቅደስ ማዕከል ሆነ (2ኪና +1-9)። የጌታ የእግዚአብሔር ታቦት፤ እንተ ውድ ታቦት የሚያውቁህ ሁሉ ይፈልጉሃል፤ ይጠሙሃል፤ በፊትህም ሆነው በእውነትና በመንፈስ ያመልኩሃል።

አራት

የእግዚአብሔርን ታቦት ታሪክ በጥልቀት በተመለከትን ቁጥር በክርስቶስና በቤተ ክርስቲያን መካከል ያለውን ግንኙነት ሙሉ በሙሉ ለመረዳት እንችላለን። የእግዚአብሔር ታቦት እንዴት አድርጎ ክርስቶስን እንደሚገልጠውና እንደሚያሳየው ተመልክተናል። እንዲሁም የዮርዳኖስን ወንዝ በታቦቱ ምክንያት ማቋረጣቸው የጌታን

ሞትና በትንሳኤ ኃይል መነሳት ካወቅን በኋላ እርሱን ማወጅና መጋረጃውም ጨርሶ በመቀደዱ አዲስና ሕያዉ በቀጥታም ወደ እግዚአብ የሚያደርስ መንገድ እንደተከፈተ ለሰዎች ሁሉ ልንግራቸው እንችላለን። ከዚህም በተጨማሪ እኛ የምናውጀው ኢየሱስ ክርስቶስ በሰዎች የተቀ በእግዚአብሔር ግን የከበረ መሆኑንም እንናገራለን። አዎ እርሱ ልክ እንደ አቆስጣው ቁርበት የተናቀ እንደ ሰማያዊው መጎናጸፊያ ደግሞ እግዚአብሔርን ደስ የሚያሰኝ ነው። እሱ ፍጹም የከበረና ጌታ የሆነ ክርስቶስ ነው።

ጥንት በመጀመሪያ ላይ ቤተ ክርስቲያን ታስተዋውቅ የነበረው ሰማያዊውን ክርስቶስን ነበር። ይሁን እንጂ በሐዋርያት ዘመንም እንኳ አንዳንድ ለውጦች ታይተውበት ነበር። ችግሮችም ተከስተዋል። በጳውሎስ ዘመን አንዳንዶች «ልዩ ወንጌል» ይሰብኩ ነበር (ገላ1+6-7)። ጴጥሮስም እንዲሁ ይህ ችግር ታይቶት ነበር። «የሚያጠፋ ኑፋቄ» ብሎታል (2ኢጥ 2+1-3)። ከሁሉም በላይ ሐዋርያው ዮሐንስ «አሳቹንና የክርስቶስ ተቃዋሚው» (2ዮሐ 7) እያለ በመጥቀስ አጥብቆ ያስጠነቅቃል። እነዚህ ሁሉ ማስጠንቀቂያዎች የሚጠቁሙን ችግሮች ሁሉ የጌታን ቃል በማጣመም፤ በማወሳሰብና ግራ በማጋባት የሚጀምሩ መሆናቸውን ነው።

ቆስጠንጢኖስ የተባለው ሰው የሮማ ቄሳር በመሆን እንደ ተነሳ ከትንሽ ጊዜ ቆይታ በኋላ ክርስትና በሔራዊ ሃይማኖት እንዲሆን ደነገገ። በዚህም ምክንያት የሮሙ ጳጳስ ራሱን የጠቅላላው የካቶሊክ መዋቅር መሪ አደረገ። ልክ ይህ ሁኔታ ሲከሰት ሙሉ በሙሉ የቤተ ክርስቲያን ብቻ የነበረው የጌታ ስም በዚያችው ቅጽበት ከቤተ ክርስቲያን ወደቀ። ከቤተ ክርስቲያን ውጭም መጠቀሚያ ሆነ። ይህ አጋጣሚ ከጥንቱ የታቦቱ ታሪክ ጋር የማይመሳሰል አይደለም። በመጀመሪያ በድንኳኑ ውስጥ ይኖር የነበረው የእግዚአብሔር ታቦት በኋላ ወደ ፍልስጥኤም ተወሰደ። አንዴ ሴሎን ከለቀቀ በኋላ ተመልሶ አልገባበትም። እግዚአብሔር በነቢዩ በኤርሚያስ አፍ የተናገረውን እናስታውስ ይህን ቤት የሰለሞንን ቤተ መቅደስ እንደ ሴሎ አደርገዋለሁ። ይህችንም ከተማ ለምድር አህዛብ ሁሉ እርግማን አደርጋታለሁ። » (ኤር 26+6) በዚህ ትንቢት መሠረት ቆይቶ በቤተ መቅደሱ ላይ የሚደርሰው ነገር በሴሎ በነበረው ድንኳን የደረሰው ዓይነት ነው። በግልጽ ለማስቀመጥ ድንኳኑ በሴሎ ተተክሎ የኖረ

ቢሆንም የእግዚአብሔር መገኘት ታቦቱ በዚያ ውስጥ አልነበረምና እግዚአብሔር ባደውን ትቶት ነበር።

ሰለሞን የተቀበለው ዓይነት መገለጥ ምን ያህል ለእግዚአብሔር ልጆች አስፈላጊነታቸው ነው? ጌታ እግዚአብሔር ራሱን ለሰለሞን ገለጸለት፤ ዓይነቱም ተከፈተና የታቦቱን ከሁሉ የበለጠ ውድነት እንዲሁም ያለ ታቦቱ የድንኳኑን ባዶነት ለማስተዋል በቃ። ከዚያ በኋላ ቀጥሎ በሕይወቱ ውስጥ የመጣው ለውጥ ምን ያህል ከፍተኛ ተሳደሶ ነው።

አንድ ጥያቄ ልጠይቅህ ያንተ ፍላጎት የቱ ነው? የእግዚአብሔር ታቦት ወይስ ታቦቱ የሌለበት ባዶ ድንኳን? ክርስቶስን በሃይማኖት ቅርጽና ፎርም ውስጥ ነገር ግን ያለ ራሱ ያለ ክርስቶስ ይሻልሃል? እዚህ ላይ በጣም እርግጠኞች መሆን አለብን፤ ጌታን እንደሚገባው ክብሩ መጠን እናከብረዋለን? የሁሉም ነገራችንን መካከለኛ አድርገንዋል? ወይስ ዝም ብለን እንዲሁ በቀላሉ ታቦቱ የሌለበትን፤ ባዶውን የሴሉን ድንኳን ብቻ በመንከባከብ ላይ ነን? ብዙ ሰዎች ሁል ጊዜ በሴሉ ያለውን ድንኳን እየተንከባከቡ እሱን የመጠኝ ብለው መኖር ይፈልጋሉ። እነሱ ድንኳኑ አንድ ጊዜ የታቦቱ ማደሪያ ቤት መቅደስ ከሆነ፤ ለሁልጊዜም እንደዚያው ሆኖ የሚኖር አድርገው ይገምታሉ። ይህ አይነቱ ግምት ግን ፍጹም የተሳሳተ ነው። ነብዩ ኤርሚያስ እንደተነበየው «የእግዚአብሔር መቅደስ፤ የእግዚአብሔር መቅደስ ፤ የእግዚአብሔር መቅደስ፤ እያላችሁ በሐሰት ቃል አትታመኑ» (ኤር 7:4)። እግዚአብሔር የእስራኤልን ልጆች በሐሰት ቃል እንደታመኑ እንጂ ስለ ሌላው ነገር ግን ግድ እንደሌላቸው ሲያጋልጣቸው ይህንን አለ። «የእግዚአብሔር መቅደስ» የሚለውን ቃል ነቢዩ ሆነ ብሎ ትኩረት ሰጥቶት ሦስት ጊዜ በመደጋገም ጠቅሶታል። መቅደሱ የእግዚአብሔር መቅደስ ሊሆን የሚችለው እግዚአብሔርን ብቻ ማዕከል ሲያደርግ መሆኑን የተረዳ ማን ይሆን? በመቅደሱ ውስጥ እግዚአብሔር እስከሌለበት ድረስ ያ መቅደስ ተራ ቤት ወይም ባዶ ሕንፃ ከመሆን በቀር ምን ሊሆን ይችላል?

እባካችሁ ዋናው ውድና አስፈላጊው ነገር ታቦቱ እንጂ ድንኳኑ እንዳልሆነ እናስተውል። ምክንያቱም የድንኳኑ ማዕከል ዋናው ቁምነገር ታቦቱ ነውና። ስለዚህ ዋናው ጥያቄአችን ወደዚህ ነገር ማተኮር አለበት። እውነት መካከለኛ ነገር ያደረግነው ክርስቶስን

ነው? ወይስ ራሱን ባደውን ድንኳን ነው ያማከልነው? በእውነትና በእርግጥ አድናቆታችን ለክርስቶስ ብቻ ከሆነ በትክክል እሱ ማዕከል ወይም መካከለኛ የሆነበትን ቦታ ብቻ መፈለግ አለብን። የክርስቶስ ስም ባለበት በማንኛውም ቦታ ሁሉ እኛ ልንገኝ ይገባናል። አሁን አንተ ያለህበት ቦታ ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስን ማዕከል ያደረገ ቦታ ነው? ከሆነ አብረን በእውነት ጌታን እናመስግን ፤ እንባርክም። ካልሆነ ግን እግዚአብሔር ዓይናችንን ይከፈትልን እና በፍጥነት ወደ ላይኛይቱ ኢየሩሳሌም (ገላ 4:26) እንመለስ። ከዚያ በኋላ ሰለሞን መገለጡን ተቀብሎ ወዲያው እንዳደረገው ሁሉ የእግዚአብሔር መገኘት ወዳለበት ዞረን በእግዚአብሔር ታቦት ፊት እናምልከው። እንዲህ ካደረግን የቀደመው፤ በራሳችን ከፍተኛ ጥማት የተሞላው፤ አገልግሎታችን ሁሉ ምን ያህል ባዶ ጉራና ጩኸት እንዲሁም ከንቱ ልፋት ብቻ እንደነበረ እናስተውላለን። እውነተኛውን ደስታ ወደ ማጣጣምና በታቦቱ ፊት ወደ ማረፍ እንመጣለን ። እውነተኛ አገልግሎት፤ እውነተኛ አምልኮም እንጀምራለን። ሁላችንም የጌታን ውድነት የምናይበት፤ ከሁሉ አስበልጠን የምንይዝበት፤ እርሱን ብቻ መካከለኛ የምናደርግበት፤ ራሱን የሚቃጠል መስዋዕት አድርጎ የሰጠልን እርሱ ብቻ መሆኑን የምንረዳበት እና ለእርሱ ለመኖርና እርሱን ብቻ ለማስደሰት እንችል ዘንድ እግዚአብሔር ዓይናችንን የሚከፍትበትን መገለጡን ይስጠን።

5/ እንደተገለጠላህ ምሳሌ

እነርሱም ሙሴ ድንኳኒቱን ሊያደርግ ሳለው እንደተረዳ፣ ለሰማያዊው ነገር ምሳሌ እና ጥላ የሚሆነውን ያገለግላሉ። በተራራው እንደተገለጠላህ ምሳሌ ሁሉን ታደርግ ዘንድ ተጠንቀቅ ብሎት ነበርና (ዕብ 8፡5)። የድፍረት ኃጢአት እንዳይገዛኝ ባሪያህን ጠብቅ የዚያን ጊዜ ፍጹም እሆናለሁ። ከታላቁም ኃጢአት እነጻለሁ (መዝ 19፡13) ።

አንድ

በመንፈሳዊ ሥራ ውስጥ ትልቁና በጣም አስፈላጊው ነገር የተራራውን ምሳሌ ማወቁ ሳይ ነው። በእርግጥ ለመንፈሳዊ ሕይወታችን ውጤታማነትም ሆነ በሰማይ ተቀባይነትን ለማግኘት የሚጠቅሙ ብዙ ዓይነት ነገሮች ይኖራሉ። የተራራው ምሳሌ ግን ምናልባት ከሁሉ የበለጠ መሠረታዊ ነገር ነው። ሥራው ሆን ተብሎ የእግዚአብሔርን ምክርና አመራር የያዘ ነው። በጣም አነስተኛ የሆነ የመረዳት ስህተት ቢፈጠር የእግዚአብሔርን ሥራ ለመሥራት አይቻልም ነበር።

የዕብራውያን መጽሐፍ እንደሚነግረን የመገናኛውን ድንኳን ለመሥራት የበቃው እግዚአብሔር በሲና ተራራ ላይ ለሙሴ እንደ ገለጸለት ምሳሌ ነው። ይሄንን የመገናኛ ድንኳን ሙሴ ከመሥራቱ በፊት በተራራው ላይ አርባ ቀንና አርባ ሌሊት መቆየትና መመሪያ መቀበል አስፈልጎታል። በመገናኛ ድንኳኑ ውስጥ ስላለው ስለ እያንዳንዱ ነገር ማለትም ከተቀደሰ ቦታ እስከ መሰዊያው፣ እስከ እያንዳንዱ መሸፈኛ፣ እያንዳንዱን ነገር ለመሥራት ስለሚጠቀምባቸው ቁሳቁሶች፣ የትኞቹን የቀለም ዓይነቶች መምረጥ እንዳለበት ሁሉ ልቅም ያለ ንድፍ ነበረው። ሰው የራሱን ሃሳብና ምርጫ እንዲያደርግ የተተወለት አንድም ነገር የለም። እያንዳንዱ በመገናኛው ድንኳን ውስጥ የሚገኝ የማገልገያ ዕቃ ማለትም መሰዊያው፣ የመታጠቢያ ሰኑ፣ ገበታው፣ መቅረዙ፣ የዕጣን መሰዊያው፣ ታቦቱና ሌላው ሁሉ፣ ከነጥሬ ዕቃው ዓይነት መለኪያውና ቀለሙ የተሠራው ራሱ እግዚአብሔር በሰጠው ዝርዝር መሠረት ነው። አንዲት እናሳ ነገር እንኳን በራሱ በሙሴ አሳብ ወይም ፈጠራ አልተደረገችም።

ልክ እንዲሁ እግዚአብሔር ስለ ቤተ ክርስቲያን አሠራርም አስቀድሞ የሰጠው ዝርዝር ዕቅድ አለው። ከውጭ የሆነ አንዳችም ነገር ሳይጨምር የእርሱ የራሱ የሆነ የተለየ መንገድ አለው። ልክ ሙሴ የመገናኛውን ድንኳን ሲሠራ እንደ ተራራው ምሳሌ አድርጎ የመሥራት እንጂ ንድፍና እቅድ የማውጣት ኃላፊነት እንዳልነበረበት ሁሉ እንዲሁ የክርስቶስ አገልጋይ የሆነ ሰው ግብ በራሱ ጥበብና ማስተዋል የእግዚአብሔርን ሥራ መሥራት ሳይሆን የእግዚአብሔርን ፈቃድና ሃሳብ በጥንቃቄ ማስተዋልና ያንንም በተግባር መተርጎም ነው። የእግዚአብሔርን ምክር አውቆ በሥራ ላይ ማዋል የአንድ የክርስቶስ አገልጋይ ክብር ነው።

አንዲት ጌታን ለብዙ ዓመታት ያገለገለች እህት እንዲህ አለች። “በእግዚአብሔር ሥራ ውስጥ የተሰማራ ሰው የራሱ የሆነ ምንም ነጻነት የለውም። ” ሙሴ የመገናኛውን ድንኳን ሲሠራ አንዲት በጣም አነስተኛ ሚስጥርን ከወርቅ ወይም ከብር ትሰራ ብሎ ለመወሰን መብት አልነበረውም። እያንዳንዱን ሥራ ያከናውነው እግዚአብሔር በሰጠው ትዕዛዝ መሠረት ብቻ ነበር።

ሙሴ በባሕርይው እጅግ ትሁት ሰው ነበር (ዘኁ 12፡3)። ግን ትሁትና ምንድን ነው ? ቀጥተኛ የሆነ ትርጉሙ ለስላሳ ማለት ነው። ይህ ደግሞ የእንቢተኛ ተቃራኒ ነው። ምንም ይሁን ምን እግዚአብሔር ያዘዘውን ብቻ ያደርጋል። የመገናኛ ድንኳኑን ሲሠራ የጥሬ እቃውን ዓይነት፣ ቀለሙ፣ ንድፉን እና መለኪያውን ጌታ እንዳዘዘው አድርጎታል። ከራሱ ኃሳብ የጨመረው ምንም ነገር አልነበረም። በዚህም ምክንያት ነው በምድር ላይ ካሉት ሰዎች ሁሉ “እጅግ ትሁት” ተብሎ ለመጠራት የበቃው።

ሙሴ የመገናኛውን ድንኳን የሠራበት ታሪክ ዛሬ እኛ በመንፈሳዊ አገልግሎታችን ውስጥ መያዝ ስለሚገባን ቦታ ብዙ መንፈሳዊ ማስተዋልን ይሰጠናል። ከመገናኛው ድንኳን ጋር የተያያዘ ማንኛውም ነገር ሁሉ በእግዚአብሔር የተወሰነ ነገር ነው። ሙሴ ራሱ አመዛዝኖና አስቦ እንዲወስን ጌታ የተወለት አንድም ነገር የለም። ሙሴ በምንም ዓይነት ሁኔታ ውስጥ ቢሆን የራሱን ሐሳብም ሆነ ዕቅድ እንዲከተል አልተፈቀደለትም። የመገናኛውን ድንኳን መዋቅራዊ አሰራር ብቻም አይደለም የነገረው፤ እያንዳንዱን ዝርዝር ሁኔታ ጭምር እንጂ። የእያንዳንዱን ነገር መሥሪያ፣ የሚሠራበትን ጥሬ ዕቃ፣ መጠንና መለኪያ እንዲሁም ቀለም ከማሳየቱም በላይ እንዴት እንደሚሠራም

ጭምር ነው ያሳየው። እንዳንደቹን መጥቀስ ካስፈለገም መጋረጃው ከተፈተለ ከጥሩ በፍታ መሠራት ሲኖርበት፤ የመብራቱ መቅረዝም ከንጹሕ የተቀጠቀጠ ወርቅ መሠራት ነበረበት። እግዚአብሔር አገልጋዩ ወይም ባሪያው የራሱን አስተሳሰብ እንዲጠቀም አልተወውም። እርሱ ምን እንደሚፈልግ አጥርቶ ያውቃል። የማንም ሰው አማካሪነት አያስፈልገውም። እግዚአብሔር አገልጋዩን የራሱን አሳብ ተጠቅሞ ሥራውን እንዲያከናውንለት ፈቃዱ አይደለም።

አንድ የክርስቶስ አገልጋይ የሆነ ሰው ታላቅ በረከቱ የእግዚአብሔርን ምሪት ወደሚቀበልበት ተራራ መድረስና ለእርሱ የተዘጋጀለትን አገልግሎት ማወቅ ከዚያም ያንን አገልግሎት እንዴት ማከናወን እንዳለበት ከሚሰጠው ምሳሌ ትዕዛዝና መመሪያ ጋር ራሱን ማስተዋወቅ ብሎም ማለማመድ ነው። አንተም እንደ ክርስቶስ አገልጋይ ራስህን ወደ ጌታ ፊት አቅርብና የተዘጋጀህን የሥራ ድርሻ ፈልግ። የሥራህን ትክክለኛ ጊዜና አቅጣጫ እንዲያሳይህ ጌታን በጸሎት ጠይቀህ ታብህ? ወይስ ዛሬም እንደ ሰው ምክር ዕቅድና ውሳኔ እየተመራህ የእግዚአብሔርን ሥራ ለመሥራት እየሞከርህ ነው?

እንዳንድ ሰዎች እግዚአብሔር ስለ ራሱ ሥራ ዝርዝር ዕቅድ የሌለው ይመስላቸዋል። በዚህም ምክንያት ብዙ ነገሮችን በራሳቸው ጥበብና ማስተዋል ለመሥራት ይደፍራሉ። በእግዚአብሔር ሥራ ውስጥ እስካሉ ድረስ፤ እግዚአብሔር ያዘዛቸውን ብቻ መሥራት እንደሚገባቸው ማስተዋል ተስፏቸዋል። በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የተጻፈውን « የሚላችሁን ሁሉ አድርጉ » (ዮሐ 2፡5) የሚለውን ቃል ችላ ብለውታል። እነርሱ የሁሉ ራስ የሆነው የክርስቶስ አካል አንድ ክፍል ብቻ መሆናቸውን ኃላፊነታቸውም ራሱን ኢየሱስን አጥብቀው መያዝ እንደሆነና ሙሉ በሙሉም በራሱ ቁጥጥር ስር መሆናቸውን ዘንግተውታል ።

እግዚአብሔር የእነርሱን ተፈጥሮአዊ ሕይወትና ኃይል የእርሱ በሆነው አገልግሎት ውስጥ ለጎደለው ነገር የሚሞላበት አድርገው ያስባሉ ዛሬ እኔና አንተ ጌታን አጥብቀን መገለጡን እንዲሰጠንና ክርስቶስም ምን ያህል በራሱ ሥራ ውስጥ ሁሉ በሁሉ የሆነ ፤ ሙሉ እና የበቃ ጌታ መሆኑን እንዲያሳየን በእውነት መጠየቅ ይኖርብናል። ከእግዚአብሔር ሥራ ጋር የሚያያዝ ማንኛውም ዓይነት አገልግሎት ከእርሱ ትዕዛዝና ፈቃድ ውጪ መሠራት የለበትም። የእግዚአብሔር

ባሪያዎች ጉልበትና ኃይል እንዲሁም የመንፈስ ቅዱስ ፍሬዎች ምርታማነት ሊደረስበትና ሊገለጥ የሚችለው ያ የእግዚአብሔር ባሪያ ያለምንም ውስብስብ ያለዕምሮ ችሎታና የግል እውቀት የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለማወቅ ሲፈልግና ለማድረግም ፈቃደኛ ሆኖ ሲገኝ ብቻ ነው። አለበለዚያ ግን ሥራው ምንም ያህል የተቀላጠፈ ቢሆንና ከላይ ከላይ ሲታይም ስኬታማ ቢመስል አንድ ቀን በክርስቶስ የፍርድ ወንበር ፊት ሲቀርብ ግን እንጩት ሳርና አገዳ ሆኖ በእሳት ይቃጠላል ።

ሁለት

የድፍረት ኃጢአት እንዳይገዛን ባሪያህን ጠብቅ፤ የዚያን ጊዜ ፍጹም እሆናለሁ፤ ከታላቁም ኃጢአት እነጸለሁ » (መዝ(19) ፡13)። ከዚህ ከዳዊት መዝሙር ውስጥ እንደምንረዳው ሁለት ዓይነት ኃጢአቶች አሉ። አንደኛው ታላቅ የተባለው ያለመታዘዝ ወይም የዐመፀኝነት ኃጢአት ሲሆን ሁለተኛው ደግሞ የድፍረት ኃጢአት ነው። አንድ ሰው እግዚአብሔር አድርጎ ብሎ ያዘዘውን ነገር ባያደርግ የዐመፀኝነት ወይም የእንቢተኝነት ኃጢአት ነው። ሁላችንም የዚህ ዓይነቱን ኃጢአት በሚገባ እናውቃለን፤ ከዚህም ዓይነት ኃጢአት ለመገላገል እንመኛለን። ነገር ግን እባካችሁ አንድ ነገር እናስተውል ከዐመፀኝነት ኃጢአት ጋር ሁልጊዜ ተያይዞ የሚገኝ አንድ ኃጢአት አለ፤ እርሱም የድፍረት ኃጢአት ነው። ይህም አታድርጉ የተባልነውን ነገር ማድረግ ነው። ታላቁ የተባለው ኃጢአት ያለመታዘዝ ፤ እግዚአብሔር አድርጎ ብሎ ያዘዘንን ነገር አለማድረግ ሲሆን የድፍረት ኃጢአት ደግሞ እግዚአብሔር በጭራሽ ያሳዘዘንን ነገር ማድረግ ነው። ከእግዚአብሔር ፈቃድ ሳናገኝ ቀልጣፋ ሆነን መገኘት የድፍረት ኃጢአት ነው። በአንድ በኩል እግዚአብሔር አታመንዝር፤ አትስረቅ እያለ ያዘናል። ማንም ሰው እንደዚህ ያለውን ትዕዛዝ ቢተላለፍ ጥፋተኛ ነው። ይሄንን ሁላችንም በሚገባ እናውቃለን። በሌላ በኩል እግዚአብሔር አድርጎ ብሎ ሳያዘንና ፈቃዱን ሳይሰጠን አንድ ተግባር ብንፈጽም የዚያኑ ያህል ጥፋተኞች መሆናችንን እናውቃለን? ለእግዚአብሔር ሥራ ብለን ያለእርሱ ትዕዛዝ በራሳችን ፈቃድና ሃሳብ ላይ ተመሥርተን ብንሠራለት ወይም ከልባችን ብናገለግለው እጅግ የማረ ሥራ ያከናውንን መስሎ ይሰማን ይሆናል። በእርሱ ፊት ግን ኃጢአት ተብሎ ነው የሚመዘገብበት። የዳዊት

ጸሎት እንግዲህ እግዚአብሔር እንደዚህ ካለው የድፍረት ኃጢአት እንዲጠብቀው ነው።

እግዚአብሔር ምን እንደሚፈልግ አጣርቶ ያውቃል። ስለዚህ ምንማድረግ እንደሚገባን አንድም በመጽሐፍ ቅዱስ በኩል፤ ይህ ካልሆነም ደግሞ በመንፈስ ቅዱስ በኩል ይነግረናል። መንፈሳዊ ሥራ የሚለካው በብዛቱ ሳይሆን ከእግዚአብሔር ዓላማ ጋር በመጣጣሙና የእርሱን ጥቅም ባስከበረበት መጠን ነው። ለአንድ የጌታ አገልጋይ ዋና ተግባሩ እግዚአብሔር ምን እንዲያደርግ እንደሚፈልግበት መቼ እና በምን ዓይነት መንገድም ያንን ተግባር ማከናወን እንዳለበት ማወቁ ሳይ ነው። እግዚአብሔርን የሚያገለግል አንድ የእግዚአብሔር ሰው በምንም ዓይነት የእርሱን ሥራ ሊነድፍለትና ሊያቅድለት አያስፈልገውም። አንዱና ዋናው የአዲስ ኪዳን ሃሳብም እያንዳንዱ ሰው ወይም ግለሰብ የእግዚአብሔርን ፈቃድ ያውቅ ዘንድ ነው። አንድ የእግዚአብሔር ባሪያ የሆነ ሰው እግዚአብሔር ከእሱ ምን እንደሚፈልግ በመንፈስ ቅዱስ ተረድቶ በውስጥ ሰውነቱ ሊያውቅ ይችላል። እንደዚህ ያለ ዕውቀት እውነተኛ ነው። ከራሱ ከሰውየው ዕውቀት ወይም ሀሳብ ወይም በሌሎች ሰዎች ግፊት የሚመጣ አይደለም። የመጽሐፍ ቅዱስን ትምህርት መሠረት ያደረገና በራሱ በሰውየው መንፈስ ውስጥ በሚኖረው በመንፈስ ቅዱስ እንደ እግዚአብሔር ትዕዛዝ ሆኖ የሚገለጥ ስለሆነ ነው።

ዋናው ጥያቄ ግን ስንቶች ናቸው ዛሬ መንፈሳዊ መገለጥን በትክክል የሚያውቁት? የሚለው ነው። ስንቶቹ ናቸው በእርግጠኛነት በግልጽ አይቸዋለሁ ሊሉ የሚችሉት? ብዙዎቹ መልካምና መንፈሳዊ መሰሎ የታያቸውን፤ በጊዜው በጣም የሚፈለገውንና ጥቅም ይገኝበታል ብለው ያቀነባበሩትን ሁሉ ነው በእግዚአብሔር ሥራ ውስጥ በእግዚአብሔር ስም ተክተው የሚጠቀሙበት። በእግዚአብሔር ሥራ ውስጥ እርሱ ከጠራቸው ይልቅ በቦን ፈቃዳቸው ብቻ የሚያገልግሉ ሊበዙ ይችላሉ። ዛሬ ብዙዎቹ መጥቻለሁ ሊሉን ይችላሉ። ተልኬያለሁ ሊሉን ግን አይችሉም። ከዚህም የተነሳ ስፋት ያለው የእግዚአብሔር ሥራ ሙት ሆኖ ይታያል። ብዙዎቹ ዛሬ በሰዎች ሀሳብና ዕቅድ ውስጥ በራሳቸው የአገልግሎት ጥማት የተነሳ የእግዚአብሔር በሆነው ሥራ ግን በእግዚአብሔር ሳይፈለጉ በከንቱ ለቤቱ ሥራ ሲሚሰኑ ይታያሉ። ይህንንም ባዶ ጥረታቸውን የእግዚአብሔር ሥራ ብለው

ይጠሩታል፤ እውነቱ ሲታይ ግን አንድም እግዚአብሔርን መምሰል አይታይባቸውም።

የመንፈሳዊ ሥራ ጠቅላይ አንቀሳቃሽና ባለቤቱ ጌታ እንጂ እኛ አይደለንም። የእኛ ኃላፊነት ከሰማይ የሆነውን የእርሱን ፈቃድ ማወቅና መታዘዝ ብቻ ነው። ማንኛውም መንፈሳዊ ሥራ ስኬታማ የሚሆነው ከራሱ ከጌታ ልብ የመነጨ ሲሆን ብቻ ነው፤ የእኛ ሥራ መንፈስ ቅዱስ የገለጠልንን በቀላሉ ማድረግ ብቻ ነው፤ እንደ እውነቱ ከሆነ ሁሉም የአገልግሎት ዓይነቶች በሁለት ክፍል ሊጠቃለሉ ይችላሉ። አንደኛው ከእግዚአብሔር የወጣ ሲሆን ሌላው ደግሞ ከሰው ከራሱ የሚወጣ ነው። አንደኛው በእግዚአብሔር የሚፈለግ ሲሆን ሁለተኛው ግን ምን አልባት እግዚአብሔር ይፈልገው ይሆናል ተብሎ የሚታሰበው ነው። እስኪ እባካችሁ እኛ ራሳችን ያከናወነው ሥራ የትኛው ዓይነት እንደሆነ ራሳችንን እንመርምር።

ብዙ የእግዚአብሔር ባሪያዎች ይህንን የድፍረት ኃጢአት አቅልለው ማየታቸው ወይም ደግሞ ጭራሹን አለማስተዋላቸው እጅግ በጣም አሳዛኝ ነገር ነው። እንደዚህ ዓይነት ሰዎች በመንፈስ ቅዱስ አማካኝነት ወደ እውነቱ መጥተው ጥፋተኝነታቸውን እንዲረዱና ብሎም በሰማያዊው ሥራ ውስጥ እስካሉ ድረስ ድምጽ ለመስጠት ምንም ነጻነት እንደሌላቸው እንዲሁም እርሱ ራሱን የቻለ ብቸኛ ጌታ መሆኑን እንዲረዱ አልተደረጉም። ይህንን የድፍረት ኃጢአት እንድናውቅና ታላቅ ኃጢአት መሆኑንም እንድናምን ምን ያህል አብዝተን የመንፈስ ቅዱስን መገለጥ መሻት ይኖርብናል። እግዚአብሔር አድርጎ ብሎ ያላዘዘንን ነገር ማድረግ፤ አታድርጉ ብሎ ያዘዘንን ነገር ከማድረግ እኩል ኃጢአት ነው። ዝም ብለን በዘልማድ እንደምንለው «እግዚአብሔር እስካልከለክለኝ ድረስ ለምን ማድረግ አልችልም» ማለት ተገቢ አይደለም። እንዲያውም በአንፃሩ፤ እግዚአብሔር ያላዘዘንን ነገር እንዴት ማድረግ እችላለሁ? ብለን ሁልጊዜ በልባችን መጠየቅ ይገባናል። በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ያልተከለከሉትን ነገሮች ሁሉ ለማድረግ እችላለሁ የሚሉ ሰዎች እግዚአብሔርን እንዲያው በሩቁ ሳይ ላዩን የሚያውቁት ብቻ ናቸው። እግዚአብሔር በትክክል የገባቸውና የተረዱት ግን በመጽሐፍ ቅዱስ ያልተከለከሉትን ሆኖም ግን አድርጎ ብሎ እግዚአብሔር

ያዘዘቸውን ነገር ማድረግ የድፍረት ኃጢአት መሆኑ በትክክል ይገባቸዋል።

አንድ ማወቅ ያለብን እውነት አለ፤ ይህም አንድ ቀን እግዚአብሔር እርሱን በጥልቀት ወደምትረዳበት ደረጃ ሲያመጣህ ያዘዘህን ነገር ማድረግ ያዘዘህን ነገር ያለማድረግ ወይም ያለመታዘዝ ያህል ከባድ ኃጢአት መሆኑን ትረዳለህ። ከእግዚአብሔር ሀሳብና ፈቃድ ውጪ የሆኑትን የራሱን ሀሳብና ፈቃድ ባትከተል እንከን የሌለህና እግዚአብሔርም ሊጠቀምብህ የሚችል ሰው ትሆናለህ። በጌታ ፍጹም የሆነና እንከን የሌለበት ሰው የድፍረት ኃጢአት አይገኝበትም። እንዲህ ያለ ሰው እግዚአብሔር ትዕዛዝ እስካልሰጠው ድረስ በጸጥታ አርፎ ይጠብቃል። እንዲህ ዓይነቱ ሰው ጠቃሚ ዕቃ ነውና የእግዚአብሔርን ሥራ ለመሥራት ብቁ ሊሆን ይችላል። ዛሬ ብዙ ሰዎች በእግዚአብሔር ሥራ ውስጥ ተሰማርተው የእርሱን ፈቃድ፣ ጊዜና መንገድ ሳይጠይቁ ለምን ያህል ጊዜ ሠርተው ይሆን? ትልቁና ሰፊው መከራቸው ሁሉ ከእነርሱ የሆነ የነፍሳቸው ሥራ ብቻ ነው። አንድ ማስተዋል የሚያስፈልገን ነገር ሥጋ የእግዚአብሔርን ሥራ ሊቃወምና ሊተባበርም እንደሚችል ነው። ምናልባት ይህ ከነፍስ የሆነ ስሜት ለእግዚአብሔር ሥራ በከፍተኛ ፍላጎት ሊነሳሳ፣ የእግዚአብሔር በሆነችው ቤተ ክርስቲያን ውስጥ የመነቃቃትን ጽንሰ-ሀሳብ ሊያቀርብ ፣ ለጌታ መንግስት መስፋፋት፣ እቅዶችን ሊያወጣና ሊነድፍ ከዚህም አልፎ ለጠፋት ነፍሳት መዳን ሽክም ሊኖረው ይችላል። የዚህ ዓይነት ሰዎች እንቅስቃሴና ፍላጎት መልካም ነው። እነርሱ ያሳስተዋሉት ግን ተፈጥሯዊው ሕይወታቸው በራሱ የዕውቀት አድማስ ምን ያህል የኖረ ፍላጎት ሊኖረው፣ እቅድን ሊያወጣና ሊጠማ እንደሚችል ነው። በእግዚአብሔር ፊት ሞገስ ሊያገኝ የሚችለው እግዚአብሔር ራሱ ያዘዘው ሥራ ከሆነ ብቻ መሆኑ አልታያቸውም። እርሱን ሥራ በቀላሉ በእነርሱ ዘዴ እስከሠሩት ድረስ ሥራው በራሱ አስደናቂ ነው ብለው ይገምታሉ። አጥብቀው መረዳት ያለባቸው ነገር ግን ምንም ዓይነት መነሻ ቢኖር፣ ምንም ዓይነት ጥሩ ግብና ዓላማ ቢታቀድ፣ ውጤቱ ምንም ይሁን ምን፣ ምንጩ ከተፈጥሯዊው ሕይወት እስከሆነ ድረስ በምንም ዓይነት ጌታን ደስ ሊያሰኝ የማይችል መሆኑን ነው። ምክንያቱም እንዲህ ያለው ሥራ ከፈቃዱ ጋር ሊሰማማ አይችልም፤ ጥቅሙም ከእርሱ ጋር ሊጣጣም አይችልም። ከዚህም በተጨማሪ ማወቅ

የሚገባቸው ነገር ቢኖር ከፈቃዱ ውጪ ለእርሱ ተብሎም ቢሆን ለሚሠራ ሥራ ምንም ዓይነት ኃይል እንደማይሰጥ ነው። ከዚያ በኋላ መሻቱ፣ ድምጹ፣ እንቅስቃሴው፣ ጉልበቱና ዕንባው ከእግዚአብሔር በቸርነት የተለገሱላቸው እንዲሆኑ ጌታን መጠየቅ አለባቸው። እንዲህም ካደረጉ በእርግጥ እስካሁን የደከሙት ሁሉ በራሳቸው የተፈጥሮ ችሎታ ተንተርሰው የራሳቸውን ሥራ ሲሠሩ መኖራቸውን ይገነዘባሉ።

ለመሆኑ ለድፍረት ኃጢአት መንስኤው ምንድን ነው? የራሱን ሕይወት በራስ መግለጥ ካልሆነ ሌላ ምንም ሊሆን አይችልም። ብዙ ሰዎች የእግዚአብሔርን ትዕዛዝ ለመቀበል ፈቃደኞች ቢሆኑም እንኳን ልባቸው ግን አሁንም የራሳቸውን ሀሳብ ብቻ ስለሚወድ በእግዚአብሔር ፈቃድ ላይ ደስተኛ አይደሉም። ከዚህም የተነሳ እግዚአብሔር ዝም በሚልበት ጊዜ ሁሉ የራሳቸውን ፈቃድ ለማድረግ ይነሳሳሉ። ይህም የድፍረት ኃጢአት የተባለው ነው። እዚህ ላይ አንድ ነገር ማለት እፈልጋለሁ ራስ ወዳድ ለሆነው እኔነታችን መፍትሔ የሚሆነውን መስቀል እስካልተሸከምንና የገዛ ሥጋችንን በመስቀሉ መዳኘት እስካልቻልን ድረስ እግዚአብሔርን እሺ ብለን ለመቀበል ልንቸገርና በአንድ በኩል ከራሳችን ጋር ትግል ውስጥ ልንገጣና በሌላ በኩል ደግሞ ከእግዚአብሔር ለመማር ፈቃደኞች እስካልሆንን ድረስ በራሳችን ሀሳብ ልንመራና በድፍረት ኃጢአት ልንወድቅ እንችላለን።

በእግዚአብሔር ሥራ ውስጥ በድፍረት ኃጢአት ማድረግ ማለት የግድ ወይም ሆን ተብሎ የተደረገ ስህተት ሳይሆን ይችላል። ከመለወጥ በፊት የነበረው እኛነታችን በምንም ዓይነት ጌታን ለማገልገል አይችልም ነበር። አንድ ጊዜ ከዳንን በኋላ ግን ጌታን ለማገልገል እንወዳለን። በጣም አደገኛው ጊዜ ይህ ነው። በመጀመሪያ እርሱን ማገልገል ያልወደድነውን ያህል አሁን ደግሞ ለማገልገል እንጣደፋለን። ከእኛ የሚፈለገው ግን እንድናገለግለው ብቻ ሳይሆን እርሱ በመረጠው መንገድ ብቻ እንድናገለግለው ነው። ዛሬ እግዚአብሔር ከሕዝቡ ጋር የሚፈልገው አገልግሎታቸውን ብቻ እንጂ የአገልግሎት ጥበብንና መንገዱን ግን ለሰው ለራሱ ትቶለታል ብለው በማሰባቸው ምን ያህል ተደጋጋሚ ስህተት ሲሠሩ ኖረውና ዛሬም እየሠሩ ይሆን? እግዚአብሔር ግን የራሱ ባልሆነ ሥራና የአገልግሎት ሩጫ ፈጽሞ ሊደሰት አይችልም። ጌታ ብርሃኑን

አሳይቶ ለማስተዋል ያብቃን። በተጨማሪም አገልግሎታችን ብቻ ሳይሆን ጊዜውና መንገዱም የራሱ የእግዚአብሔር መሆኑን እናውቅ ዘንድ ማስተዋሉን ይስጠን።

ሰውን ለአገልግሎት የሚያነሳሳው ምክንያት ምንም ይሁን ምን የእግዚአብሔርን ፈቃድ ሊተካ ግን ፈጽሞ አይችልም። የሰው ጥረት ምንም ያህል ውጤታማ መስሎ ቢታይ ሰማያዊ ከሆነው ደስታ አንጻር ግን የተጣለ ሊሆን ይችላል። ምን ያህልና ምን ዓይነት ሥራዎች ይሆኑ የእግዚአብሔርን ትዕዛዝ በመቀበል ሳይሆን በብሰባዎች በሚያስቀምጡት ፍላጎት የአማኞችን መገላገል ሕይወት ለመርዳትና የጠፋትን ነፍሳት ለማዳን ሲባል ብቻ የተከናወኑት? እነዚህ ሥራዎች ጭራሹን ፍሬ አልባ ሳይሆኑ ይችላሉ። ቢሆንም ግን ሥራውም ሆነ ሠራተኞቹ የጌታን ልብ ደስ ሊያሰኙት አይችሉም። አስቀድመን ልናተኩርበት የሚገባን ጉዳይ እግዚአብሔር በአሁኗ ቅጽበት ከእኛ የሚፈልገው ምንድን ነው? የሚለውን እንጂ ከውጭ ያለውን የቅዱሳንና የኃጢአተኞችን ፍላጎት አይደለም።

እባካችሁ የጌታ የእግዚአብሔር ባሪያዎች መሆናችንን እናስተውል። ምንም እንኳን ሥራውን በአደራ ቢሰጠንም፤ ባሪያዎቹን የመምራትና የማዘዝን ሥልጣን ግን ያስቀረው ለራሱ ብቻ ነው። በአንጻሪያ መንፈስ ቅዱስ ጳውሎስንና ሲሳስን እንዴት ለሥራዬ ለዩልኝ እንዳለ እናስታውሳለን ጳውሎስና ሲሳስም ምርጫቸው የነበረውን ወደ እስያ የሚያደርጉትን የወንጌል ሥራ ትተው ጌታን ታዘዙ። የጌታን ባሪያዎች እንቅስቃሴ በሚመለከት ያለው ሥልጣን ሁሉ ተጠቅልሎ የታያዘው በመንፈስ ቅዱስ እጅ ነው (የሐዋ 16፡6)። ጥያቄው ያለው ግን እስያ ውስጥ አገልግሎት ያስፈልጋል? የሚለው ላይ ሳይሆን ይልቅስ በዚያች የተለዩች በነበረች ጊዜ ውስጥ እግዚአብሔር እስያን መጎብኘት ይፈልጋል የሚለው ላይ ነው። የሐዋርያት ሥራ መጽሐፍ ኃይልን የሚያለብስን መንፈስ ቅዱስ የሥራችንን አቅጣጫና ጊዜ የሚጠቁመን ብቸኛው ኃይል መሆኑን በግልጽ ማስቀመጡ እንዴት ያለ ግሩም ጥበብ ነው። በእግዚአብሔር ሥራ ውስጥ የእኛ ኃላፊነትና ተግባር የእርሱን ወቅታዊ ፍላጎትና አቅርቦት ማከናወን ብቻ ነው።

መጽሐፍ ቅዱስ እንደሚያስተምረንና እንደሚያረጋግጥልን እኛ በእግዚአብሔር የተቀጠርን ሰዎች ሳንሆን በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ ደም የተገዛን ሰዎች ነን። በዚህም ምክንያት እርሱ በእኛ ላይ ሙሉ

የሆነና የተረጋገጠ ሥልጣን ሲኖረው እኛ ግን የራሳችንን ፈቃድ ለመከተል አንችልም፤ መብቱም የለንም። እግዚአብሔር እኛ ራሳችን የተሻለ ነው ብለን አስበን ልንወስንበት የምንችል ምንም ዓይነት ሥራ አልተወልንም። እርሱ ራሱ እያንዳንዱ ነገር እንዴት መሠራት እንደሚገባው የሚያሳይ ዝርዝር መመሪያ አለው። የእርሱ የግል የሆነ ትዕዛዝ ሳይታከልበት እኛው ራሳችን ቀደም ብለን የማንኛውንም ነገር ውጤት ብንገምት አይደሰትበትም፤ እንዲያውም እኛን አይጠቅመንም። እንዲህ ዓይነቶቹም ሥራዎች እሳቱን መቋቋም አይችሉምና ተቃጥለው ይጠፋሉ።

በመጨረሻም መታወስ የሚገባው የመጽሐፍ ቅዱስ እውነት ደግሞ እግዚአብሔር ከብሩን የሚገልጥባቸው ነገሮች ታላላቅ ሁኔታዎችን ብቻ ሳይሆን አነስተኛዎቹንም ጭምር መሆኑን ነው። እንዲህ መሆኑን ከተረዳን እንግዲህ እኛም እሱን የሁሉም ነገር ራስ የበላይ ባለሥልጣንና ኃላፊ እናድርገው። የትላልቁም የትናንሹም ጉዳዮቻችን ጌታ አድርገን እንሹመው እንቀበለውም። እርሱ ሁሉምና በሁሉም ውስጥ ነው። በሰዎች በየዕለቱ ልንባረክ እንችላለን። የምናደርገው ሁሉ ግን ከፈቃዱ አኳያ እስካልሆነ ድረስ በረከታችን በእግዚአብሔር የተረጋገጠና የጸደቀ አይሆንም።

ሦስት

ይህን እስካሁን የተነጋገርንበትን እውነት መጽሐፍ ቅዱስ በብዙ ቦታዎች ላይ በማስረጃ አስደግፎ ይገልጥልናል። ለምሳሌ ያህል እንዲጠቅም አንዱን የናዳብና አብድዮን ታሪክ እንመልከት።

የአሮንም ልጆች ናዳብና አብድዮ በየራሳቸው ጥናውን ወስደው እሳት አደረጉበት በላዮም ዕጣን አኖሩበት በእግዚአብሔርም ፊት እርሱ ያላዘዛቸውን ሌላ እሳት አቀረቡ (ዘሌ 10፡12)።

የእጣን መስዋዕት ሕግ እንደሚያዘው ለጥናው የሚሆን እሳት ሁልጊዜ መወሰድ ያለበት መሠዊያው ላይ ካለው ፍም ብቻ ነው። የናዳብና የአብድዮ ስህተትም እዚህ ላይ ነው እነርሱ እሳቱን የወሰዱት ከመሰዊያው ላይ ሳይሆን ባልተለመደ መንገድ ከውጪ ነው። ከመቅጽበትም እሳት ከእግዚአብሔር ዘንድ ወጣ እዚያው ፊቱም ተቃጥለው ሞቱ።

መሰዊያው የመስቀሉ ምሳሌ ነው። እጣን ደግሞ በጌታ ፊት ያለንን አገልግሎት ይወክላል። ለአገልግሎታችን የሚኖረን ከፍተኛ

ፍላጎት መምጣት ያለበት የግድ ከመስቀሉ ነው። ማንም ይህንን ሕግ የማይከተል ቢኖር የእርሱ እድል ፈንታው ሞት ብቻ ነው። መስቀሉ ምንድን ነው? መስቀሉ በእርግጥም እኛነታችን የሚሞትበት ቦታ ነው። በሌላ ገጽታው ደግሞ ጌታ በእኛ ውስጥ በሕይወት እንዲኖር የምንፈትድለት ቦታ ነው። ይህ አባባል ከገላትያ 2 ጋር ይስማማል። “ከክርስቶስ ጋር ተሰቅያለሁ እኔም አሁን ሕያው ሆኜ አልኖርም፤ ክርስቶስ ግን በእኔ ይኖራል፤ አሁንም በሥጋ የምኖርበት ኑሮ በወደደኝና ስለእኔ ራሱን በሰጠው፤ በእግዚአብሔር ልጅ ላይ ባለ እምነት የምኖረው ነው።” ቁጥር 20 መስቀሉ ተደራድሮ አሸንፎ ከሚያስወግዳቸው ባሕሪዎቻችን ውስጥም ጥበባችን አመለካከታችን ጠንካራ ጎኖችን፤ ከፍተኛው ፍላጎታችን፤ ተስፋ ያደረግንባቸው ነገሮች ሁሉ እና የግል ፍላጎታችን ይገኙበታል። በእነዚህ ሁሉ መሠረቶች ውስጥ ካለፍን በኋላ ነው እንግዲህ በእግዚአብሔር ፊት ልንቆምና ልናገለግለው የምንችለው።

በውስጣችን የታመቀው ከፍተኛ የሆነው ተፈጥሮአዊ ፍላጎታችን ራሱን የቻለ የተለየ እሳት መሆኑን ያስተዋለ ማን ይሆን? ሰዎች ብዙ ጊዜ የእግዚአብሔርን ሥራ ለመሥራትና ጌታን ለማስደሰት ይረባረባሉ። በብዛህኛው ይህ ሁሉ ርብርብ ግን የሥጋ ፈቃዳቸውን በሚያደርጉ፤ የራሳቸውን ብልህነት በሚጠቀሙ የራሳቸውን ማስተዋል ባልካዱና እኔነታቸው በመስቀሉ ጎይል ባልተሸነፈላቸው ሰዎች የሚደረግ ነው። በእርግጥ እነዚህም እሳቶች መሆናቸው እውነት ነው፤ ችግሩ ግን ከውጪ የመጡ እንጂ ከመስዋዊቱ ላይ የተወሰዱ እሳቶች አለመሆናቸው ነው። ምንም ይሁን ምን ከመስቀሉ ከራሱ ያልመጣ ከሆነ፤ ማለትም እኔነት ከሚከፋበት ያልመጣ ከሆነ ቀለል ባለ አገላለጽ ካልተለመደ ቦታ የመጣ እሳት ነው። እንዲህ ያለው እሳት ሌላ ምንም ሳይሆን ምንጩ እኔነት የሆነ ነፍሳዊ እሳት ነው። እርሱም የተፈጥሮአዊ ሕይወታችን ጎይልና እሳት ነው። እንዲህ በመሆኑም የዚህ ዓይነቱ ሥራ በእግዚአብሔር ጉዳይ ውስጥ የሚፈጸም ታላቅ ጣልቃ ገብነት ነው። ጉዳዩ የእግዚአብሔር እንደመሆኑ መጠን ያለምንም ጥያቄ መምጣት ያለበትም ወደ እግዚአብሔር ብቻ ነው። እንዲህ ካልሆነ ግን እንዴት መሠራት እንዳለበት የሚወስነው የሰሜቶቻችን ምንጭ የሆነው ነፍሳዊ እኛነታችን ነው። እኛ በራሳችን ጥበብ ላይ የተመሠረተን የራሳችንን የአሠራር ዘዴ የተከተልን ወይም በእግዚአብሔር ሥራ ውስጥ የግል

አመለካከታችን እንዲገባ ግፊት የምናደርግ ከሆነ በእርግጥም እንግዳ የሆነ እሳት እያመጣን ነው። ያ የምናመጣው እሳት ደግሞ እግዚአብሔር የማይቀበለው ብቻ ሳይሆን እዚያው በመገኘቱ፤ በፊቱ እንድንሞት ያደርገናል።

ናዳብና አብድዩ የአሮን ልጆች ነበሩ፤ አሮን ደግሞ በእግዚአብሔር የተመረጠ ሊቀካህን ነበር። እነዚህ ሁለት ሰዎች የፈጸሙት ኃጢአት በእግዚአብሔር ላይ ማመጽ ወይም ደግሞ የእምቢተኝነት ኃጢአት አልነበረም። ምክንያቱም እርሱን ለማስደሰት የሚቃጠለውን የዕጣን መስዋእት የሚያቀርቡ የእርሱ አገልጋዮች ነበሩ። ይሁን እንጂ ያደረጉት ነገር ደግሞ እርሱ ያላዘዛቸውን ነበር። ራሳቸውን እግዚአብሔር ከገለጠላቸው ቦታና መንገድ ጋር ማስማማት ባለመቻላቸው በእርሱ በራሱ ፍርድ ተፈጸመባቸው። እነዚህ ሁለት የአሮን ልጆች እግዚአብሔር ከሌላ ቦ በመጣ እሳት እጣኑን አታቃጥሉት እስካላለንና እስካላዘዘን ድረስ ከሌላ ቦታ የተወሰደን እሳት ልንጠቀም እንችላለን ብለው ነበር ያሰቡት። እዚህ ላይ እነርሱ ያሳስተዋሉት ግን በእግዚአብሔር ሥራ ውስጥ በእርሱ የተለየ ትእዛዝ ያልተሰጠበት ነገር ሁሉ በአገልጋዮቹ መደረግ የሌለበት መሆኑን ነው። ስለ እግዚአብሔር ጥብቅ መሆን ጨርሰው ታውረው ነበር። በጌታ አገልግሎት ውስጥ እስካለን ድረስ እርሱ ያላዘዘን ነገር ሁሉ ከመደረግ የተከለከለ ነው። እንዲህ ያለ ነገር ማድረግ ስህተት ብቻ ሳይሆን ኃጢአትም ነው። እግዚአብሔር ናዳብናና አብድዩን በእሳት እንዲበሉ ያደረገው የድፍረት ኃጢአት ስለ ፈጸሙ ነበር። ለከህነት አገልግሎት የታጩ የአሮን ልጆች መሆናቸው እንኳን ከመቀስፍ አላዳናቸውም።

እንደ ካህኑ እንደ ኤሊ ልጆች የዝሙት ወይም የስርቆት ኃጢአት አልሠሩም ወይም ደግሞ እግዚአብሔር በግልጽ በደነገገው ትእዛዝ ላይ የማመጽና ያለታዘዝ ኃጢአትም አላደረጉም። የእነርሱ ትልቁ ምኞታቸው የነበረው ጌታን ማገልገልና ደስ ማሰኘት ብቻ ነበር። በዚህም መሠረት ነው እያንዳንዳቸው ጥናዎቻቸውን ወስደው፤ ከሌላ ቦታ እሳት ጨምረው ዕጣኑን ያቃጠሉት። ይህን ሁሉ ቢያደርጉ እግዚአብሔር ደስ እንደሚሰኝባቸው በማሰብ ነበር። እንደዚህ ማሰባቸው መልካምም ቢሆን እንኳን አገልግሎታቸው ግን እንደ ራሳቸው ሃሳብ የተደረገ ነበር። እርሱ ያላዘዛቸውንና ከእርሱ ፈቃድ ውጪ የሆነ ነገር ነበር የፈጸሙት። እንደዚህ ያለው ድርጊት

ደግሞ እርሱን ማሳዘን፣ ማስቀየምና ሕጉንም መጣስ ነው። በእግዚአብሔር አገልግሎት ውስጥ እስካለን ድረስ የእኛም አስተሳሰብ መልካም ከሆነ የእርሱም በጎ ፈቃድ ይሆናል ብለን መተካትና መጠቀም የለብንም። በእርግጥም ሃሳባችን መልካም ሊሆን ይችላል ዝም ብለን በድፍረት ካደረግነው ግን ለዚያ የድፍረት ኃጢአታችን ተገቢውን ቅጣት እንቀበላለን። ምናልባት በዚህ የዕለት ተዕለት ፋሜችን ውስጥ የእግዚአብሔርን አስደንጋጭ ፍርድ እንመለከት ይሆናል። ይሁን እንጂ በመጤ እሳቶች የተሠሩ ሥራዎች ሁሉ እንድ ቀን በክርስቶስ የፍርድ ወንበር ፊት ቀርበው ዋጋቸውን ያገኛሉ።

እግዚአብሔር ዓይኖቻችንን ከፍቶልን ኃጢአት ምን እንደሆነ እንድናስተውል ይርዳን። ዝሙት፣ ስርቆት፣ ጽድቅንና ቅድስናን ማጣት ኃጢአት ለመሆናቸው ምንም ጥርጥር የለውም። የእግዚአብሔርን ሥራ ለመስራት፣ ለመስበክና ሌሎችን ለመርዳት እና የመሳሰሉትን ለማድረግ ግን ከሰማይ ትዕዛዝና ምሪትን አለመቀበል ራሱን የቻለ ኃጢአት ነው። እግዚአብሔር እንደዚህ ያለውንም የድፍረት ኃጢአት ይፈርድበታል። ምንም ዓይነት ድርጊት እናድርግ እርሱ ራሱ ሳያዘን ብንሠራ ያ መጤ እሳት ማምጣት ነውና እርሱን የሚያስጠይቁ ሥራ ነው የሚሆነው።

ሳኦል የሚቃጠል መስዋዕትን አሳረገ (በ1ኛው 13-8-14) የተመዘገበው ታሪክም እንደ አንድ ትልቅ ማስጠንቀቂያ ሊያገለግልን ይችላል። ሳኦል መስዋዕቱን ያሳረገው ቢያንስ በሦስት ምክንያቶች ነበር። አንደኛው የራሱ ሕዝብ ከእርሱ ተለይተው እንደ ተበታተኑ በማየቱ ሁለተኛው ሳሙኤል በቀጠሮው ሰአት ባለመድረሱና ሦስተኛው ደግሞ ፍልስጥኤማውያን እርሱን ጌልጌላ ላይ በውጊያ ለመግጠም በማክማስ መስባሰባቸውን በማወቁ ነበር። በእነዚህ ሦስት ምክንያቶች ተነሳሰቱም የሚቃጠለውን መስዋዕት ለማሳረግ ተገደደ። እዚህ ላይ ሳኦል ለእግዚአብሔር መስዋዕት ከማቅረቡ በቀር ምንም ዓይነት ክፉ ተግባር አልፈጸመም እሱ እንዲያውም በልቡ ያሰበው «ያለ መስዋዕትና ያለ ጸሎት የእግዚአብሔርን ሞገስ እንዴት ማግኘት እችላለሁ?» ብሎ ነበር። ከዚያም «የበለጠ ወደ እግዚአብሔር ብለምን ሞገስንና እርዳታውን አገኛለሁ» ብሎ ደመደመ ። ይህ ማለት ትንሽ ሻል ያለ አገልግሎት ወደ እግዚአብሔር ቢያቀርብ ሕዝቡን ከጠላቶቹ እጅ ለማዳን የሚያስችል ኃይል እንደሚቀበል

አድርጎ ገመተ። በዚህ መረዳት ላይ ያለው ሳኦል ሳሙኤል እንደሚከተለው ሲለው ምን ያህል ተገርሞ ይሆን?

አላበጀህም አምላክህ እግዚአብሔር ያዘዘህን ትዕዛዝ አልጠበቅህም፤ ዛሬ እግዚአብሔር መንግስትህን በእስራኤል ላይ ለዘላለም አጽንቶልህ ነበር። አሁንም መንግስትህ አይጸናም፤ እግዚአብሔር እንደ ልቡ የሆነ ሰው መርጧል፤ እግዚአብሔር ያዘዘህን አልጠበቅህምና እግዚአብሔር በሕዝቡ ላይ አለቃ ይሆን ዘንድ አዝዞታል አለው 1ኛው 13-13-14።

የሳኦል «እኔም...አልሁ» ቁጥር 12 የሚለው ንግግር የእግዚአብሔር ትእዛዝ አልነበረም፤ ከዚህ ለመማር እንደምንችለው እግዚአብሔር እንድናገለግለው የሚሻው እርሱ እንደሚለንና እንደ ሚያዘን እንጂ እኛ ጥሩ ነው ብለን እንደምናስበውና እንደምንገምተው አይደለም። እኛ የምንገምተውና የምንጠቀምበት ማንኛውም ዓይነት አገልግሎት በጌታ የተናቀና የተጣለ ነው። እርሱ ሰውን የሚያየው እንደሰውዬው ልብ ነው። እርሱ የበለጠ ዋጋ የሚሰጠው ስለምናደርገው ነገር ሳይሆን እሺ ብለን ለምንቀበለው ትእዛዝ ነው። «በውኑ የእግዚአብሔርን ቃል በመስማት ደስ እንደሚለው እግዚአብሔር በሚቃጠልና በሚታረድ መስዋዕት ደስ ይለዋል? እነሆ መታዘዝ ከመስዋዕት ማድመጥም የአውራ በግ ስብ ከማቅረብ ይበልጣል።» (1ኛው 15-22) ይህ በእያንዳንዱ የእግዚአብሔር አገልጋይ ዘንድ ዘወትር ሊታሰብ የሚገባ ቃል ነው።

ሳኦል ያደረገውን ዓይነት ስህተት እኛስ ምን ያህል ጊዜ ደጋግመን አድርገን ይሆን? እግዚአብሔር ፈጽሞ እንደማይዘገይ ማመን ይሳናል፤ የእርሱን ጊዜ መጠበቅ አንችልም። እኛ የምናየው የምንፈልገውን ነገርና ሁኔታዎችን ብቻ በመሆኑ ሰማያዊውን ጊዜ መጠበቅ እንዳለብን እንዘነጋለን። በዚህም ጊዜ ነው ጌታ ያሳዘዘንን ነገር ስናደርግ የምንገኘው።

ሳኦል ከፍተኛ በሆነ ፍላጎቱ መስዋዕቱን ለማቅረብ በጣም በመጓጓዱና ለጸሎት ወይም ለልመና በመጣደፉ በእግዚአብሔር ለመጣል እንደበቃ እናውቃለን። ለድርጊቱ ምክንያት የሆኑት ነገሮች ብዙ እና የተለያዩ ነበሩ። ይሁን እንጂ እግዚአብሔር እንደልቡ የሆነለትን ሰው በዚያቸው ቅፅበት መረጠና በሕዝቡ ላይ አለቃ ይሆን ዘንድ ጠራው። እግዚአብሔር የሚፈልገው ሰው ረጋ ያለውን እንጂ

ችኩሉን አይደለም። ምርጫው ለእኛ የተተወልን ዕድል ቢሆን ኖሮ በእርግጥም እንደ ሳኦል ካሉ ሰዎች ጋር መስማማትና መተባበር እንችል ነበር። ሳኦል እንዲያውስ በቁመናው ከሰው ሁሉ የተሻለ አልነበረምን? ትከሻውና ራሱ ዘለግ ያለ መሆኑ ተነግሮለታል። የእግዚአብሔር መለኪያ ግን በቁመናቸው ያማሩና ዘለግ ያሉ የሚል ሳይሆን እንደ ልቡ የሆነለት ሰው ብቻ ነው መመዘኛውን የሚያሟላው። አገልግሎታችን እኛንም ሆነ ሌሎችን ሰዎች ለማስደሰት ተብሎ የታቀደ ሳይሆን የእግዚአብሔርን ልብ የሚነካና እርሱን ብቻ የሚያስደስት ይሆንልን ዘንድ እግዚአብሔር ይርዳን። እግዚአብሔር የሚጠቀምባቸው ሰዎች እንደዚህ ያሉትን ብቻ ነው። ዛሬም እነዚህ ሰዎች እየፈለገ ነው።

ዳዊትና ታቦቱ ፡ እስኪ አሁንም በ24ሙ 6+1-7 ያለውን ክፍል እያየን ከላይ ስለ ጀመርነው ትምህርት የበለጠ ግንዛቤ እንውሰድ።

ዳዊትም ዳግም ከእስራኤል የተመረጡትን ሠላሳ ሺህ ያህል ሰው ሰበሰበ። ዳዊትና ከእርሱ ጋር የነበሩት ሕዝብ ሁሉ በይሁዳ ካለች ከበዓል ተነስተው በኪሩቤል ላይ በተቀመጠ በሠራዊት ጌታ በእግዚአብሔር ስም የተጠራውን የእግዚአብሔርን ታቦት ከዚያ ያመጡ ዘንድ ሄዱ። የእግዚአብሔርንም ታቦት በአዲስ ሰረገላ ላይ ጫኑ። በኮረብታውም ላይ ከነበረው ከአሚናዳብ ቤት አመጡት። የአሚናዳብ ልጆችም ያዛ እና አሒዮ አዲሱን ሰረገላ ይነጹ ነበር። በኮረብታውም ላይ ከነበረው ከአሚናዳብ ቤት የእግዚአብሔርን ታቦት ባመጡ ጊዜ፤ አሒዮ በታቦቱ ፊት ይሔድ ነበር - - - ወደ ናኮንም አውድማ በደረሱ ጊዜ በሬዎቹ ይፋንኑ ነበርና ያዛ እጁን ዘርግቶ የእግዚአብሔርን ታቦት ያዘ። የእግዚአብሔርም ቁጣ በያዛ ላይ ነደደ፤ እግዚአብሔርም ስለ ድፍረቱ በዚያው ቀሰፈው። በእግዚአብሔርም ታቦት አጠገብ በዚያው ሞተ።

ይሄንን ክፍል ቀደም ብለን ተነጋግረንበታል፤ ብዙዎች ግን አሁንም እንደገና በሚያነቡበት ጊዜ ያዛ ለምን ተቀሰፈ? ብለው በድጋሚ መጠየቃቸው አይቀርም። ታቦቱ እንዳይወድቅ አስቦ እጁን ዘርግቶ ለመደገፍ መሞከሩ ለሽልማት የሚያበቃው ተግባር አልነበረምን? ታቦቱስ ቢሆን የእግዚአብሔር ክብር መግለጫ እንደመሆኑ መጠን እንዳይወድቅ መጠንቀቁ ትልቅ አገልግሎት አልነበረም እንዴ? ታዲያ እግዚአብሔር ለምንድን ነው በሞት የቀሰፈው? እግዚአብሔር ከህዝቡ የሚፈልገው እርሱን በአገልግሎታቸው እንዲረዱት ሳይሆን

የእርሱን ትዕዛዝ እንዲሰሙና እንዲቀበሉት ካልሆነ ሌላ ምንም ምክንያት ሊገኝለት አይችልም። ጌታ የማንም ሰው እጅ ክብሩን እንዲደግፍለት አይፈልግም። የእግዚአብሔር መገኘት የሆነውን ታቦት የሚነካ ማንኛውም ሰው ሞት ይገባዋል። ስለዚህ ዋናው ጥያቄ የሚያርፈው በተከሰተው ጉዳይ ላይ ሳይሆን፤ እንደ ሰው አስተሳሰብ ታቦቱ ሊወድቅ ነው ብሎ እግዚአብሔር ያላዘዘውን ነገር ማድረጉ ላይ ነው። እንደ ሰው ተፈጥሮአዊ አስተሳሰብ በሰላሙ ጊዜ ታቦቱን ማንም መንካት ባይችልም፤ በአደጋ ጊዜ ግን በድንገት ከሚወድቅ ለመደገፍ ብቻ ሲባል ታቦቱን መንካት ምንም አይደለም፤ ምክንያቱም ይህ እርምጃ የተወሰደው በአደጋ ጊዜ እንደመሆኑ የሞት ቅጣቱ የሚታለፍ ይሆናል ተብሎ ሊታሰብ ይችላል። የእግዚአብሔር ትእዛዝ ግን አንድና ቁርጥ ያለ ነው። እርሱ በድርድር አያምንም ። ማንም ሰው በእርሱ ሥራ ውስጥ ያለ እሱ ትእዛዝ አንድ ነገር ቢያደርግ በሞት ይቀጣል። አካላዊ ሞት ሳይሆን ይችላል፤ መንፈሳዊ ሞት ግን አይቀሬ ነው።

እዚህጋ እግዚአብሔር እኔና እናንተ መልካም ወይም መጥፎ ማድረጋችንን አይደለም የሚጠይቀን፤ ወይም እርሱን ለመርዳት ብለን መሆኑን አያይልንም። ማንኛችንም ብንሆን ታቦቱን በእጃችን መንካት እንደሌለብን ብቻ አንድ ጊዜ ግልጽ አድርጎ ነግሮናል አዘናልም። ይህንን ትዕዛዝ የተላለፈ ሁሉ መሞት ይገባዋል። ታቦቱ የሚወድቅ ቢሆን ኖሮ እንኳን ያለእርሱ ትዕዛዝ ማንም የእርዳታ እጁን እንዲዘረጋለት አይፈቅድም። እውነቱ ይህ ሆኖ ሳለ እኛ ግን ውጪያዊ እርዳታ የሚያስፈልግ በሚመስለን ጊዜ ሁሉ ደጋግመን ጌታን መርዳት እንዳለብን አድርገን እናስባለን። እኛ የእግዚአብሔር ባሪያዎች እንደ ያዛ ዛሬ የእርዳታ እጃችንን መዘርጋታችን አስፈሪ ነገር አይደለምን? ከእርሱስ ፍርድ መራቅና ነጻ መሆን እንችል ይሆን? ከምንም ነገር በላይ አስቀድመን የእግዚአብሔርን ትዕዛዝ ለመጠበቅ የተመከርን እንሁን። ሰማያዊ የሆነውንና የከበረውን ትዕዛዝ ጥሰን፤ ድንገተኛ በሆኑ ሁኔታዎች ተይዘን የምንፈጽመው ድፍረት ሁሉ በሰማያዊው ጌታ ፊት ተቀባይነት አይኖረውም። ሳይላዩን ሥራችን ለጊዜው እንዲበላሽ የምንፈቅድ ይመስል ይሆናል። የእግዚአብሔርን ኃይልና ስልጣን ግን ለቅጽበት እንኳን መተላለፍ ወይም ሥጋችንን መረን መልቀቅ ፈጽሞ መታሰብ የሌለበት ነገር ነው። እግዚአብሔር በሥራው ውስጥ በምንም ምክንያት ይሁን

የሥጋን እርዳታ ማየት አይፈልግም። በቤቱ ውስጥ የሚታይን ማንኛውንም የሥጋ ሥራ ይፈርድበታል።

ገና ኃጢአተኞች ሳለን ሕይወታችንና ሥራችንን ሁሉ በራሳችን ጥበብ እንመራ ነበርና በእግዚአብሔርም ላይ ብዙ አስነዋሪ ድርጊቶችን ፈጽመናል። አሁን ደግሞ አንድ ጊዜ ከዳንን በኋላ አሁንም ያንኑ አለማዊ ጥበባችንን ተጠቅመን እግዚአብሔርን በማገልገል ከሁሉም በተሻለው አስተሳሰባችን የምንጠቅመው መስሎ ይታየናል። እውነቱ ሲታይ ግን አንድ ጊዜ ከዳንን በኋላ የራሳችንን እውቀት ተጠቅመን የእግዚአብሔርን ሥራ በመርዳት የምንሠራው ኃጢአት ገና በአለም እያለን በጥበባችን እግዚአብሔርን በመቃወም የምንሠራውን ኃጢአት ያህል ከባድ ጥፋት ነው። እግዚአብሔር ያልተለወጠውን የሰው ልጅ ጥበብ እርዳታ እርሱን የሚቃወመውን ጥበብ ያህል ይጠላል። በዚህም የተነሳ ነው እንግዲህ ሥጋችንን በፈቃደኝነት ለመግደልና አመለካከታችንን ለመጣል የመስቀሉን ሕግ መቀበልና ሥጋዊ ሥራዎቻችንን ሁሉ መካድ ያለብን። ሁልጊዜም ቢሆን በእግዚአብሔር ሥራ ውስጥ የራሳችንን ዕውቀትና አስተሳሰብ በደባለቅን ቁጥር ራሳችንን ለመካድና የመስቀሉን እውቀት ለመለማመድ አለመቻላችንን እያጋለጥን እንደሆነ እናስታውሳለን። ጨርሰን ዜሮ ወደ መሆን እስካልመጣንና ባደነታችንን እስካሳወቅን ድረስ እግዚአብሔር ሊጠቀምብን አይችልም።

ደፋሮችና በራሳችን የምንተማመን ሆነን በእግዚአብሔር ሥራ ውስጥ ጣልቃ ገብተን እንዳንገኝ ጌታ ጸጋውን ያብዛልን። የእግዚአብሔር ሥራ ለመውደቅ የደረሰ መስሎ ቢታየን እንኳን በሥጋ እጃችን ልንደግፈውና ልናቆመው አንችልም። ምክንያቱም እኛ ማድረግ የምንችለው ነገር ቢኖር እግዚአብሔር እንድናደርግ የሚፈልገውን ብቻ ነው። እግዚአብሔርም ባላዘዘን ሥራ ኃላፊነት አይሰጠንም። እንደዚህ ያለው ሥራ እዚያው አጠገባችን ቢፈራርስ እንኳ እኛን አይቀጣንም።

እንደ እውነቱ ከሆነ ሁሉም ዓይነት የድፍረት ኃጢአቶች የሚፈጸሙት ምድራዊ ጥበባቸው በመስቀሉ ላይ ባልተወገደላቸው ሰዎች ነው። ዛሬ እግዚአብሔር ከእኛ የሚፈልገውና እኛም አጥብቀን ልንጠነቀቅለት የሚገባን ቀላሉ ነገር ይኸው ነው። እግዚአብሔር ያዘዘንን ማድረግ እና ያላዘዘንን ደግሞ አለማድረግ። ከእኛ የሚጠበቀው ቦታችንን ይዘን መጠበቅ ብቻ ነው።

ለአንዳንድ ሰዎች ይሄ መንገድ እጅግ የጠበበ ይሆንባቸዋል። እንዲህም ብለው ይጠይቃሉ «ይኼንን መመሪያ ብንከተል የምንሠራው ሁሉ ተራ ነገር አይሆንብንምን?» ፈጥነውም ይሁን ዘግይተው ግን አንድ ቀን ትክክለኛው መንገድ ይህ ብቻ እንደሆነ ይገባቸዋል። በዚያም ቀን ከእግዚአብሔር ፈቃድ ውጭ የሆኑት ሥራዎቻቸው ሁሉ ዋጋ ቢሰጥና ጥፋቶች እንደሆኑ ይገባቸዋል። ከእግዚአብሔር ፈቃድ ውጭ የሆነ ማንኛውም ዓይነት ነገር ሁሉ በክርስቶስ የፍርድ ወንበር ፊት ከመቅረብ አያመልጥም።

ንጉስ ያዝያን ፡- በ2ዜና (26-16-21) ያለው ክፍል ንጉሡ እንዴት ወደ እግዚአብሔር መቅደስ ገብቶ በእጣን መሰዊያው ላይ የዕጣንን መስዋዕት ለእግዚአብሔር ለማቅረብ እንደ ሞከረና እግዚአብሔርም እንዴት እንደ ቀጣው ይነግረናል። ስለዚህ አገልግሎት ግልጽ የሆነው የእግዚአብሔር ፈቃድ የተቀደሱት የእርን ልጆች ብቻ ወደ መቅደሱ እንዲገቡና የሚቃጠለውን የዕጣን መስዋዕት እንዲያቀርቡ ያሳል። ከእርሱ በስተቀር ማንም ቢሆን ይህንን አገልግሎት ሊያከናውን አልተፈቀደለትም። የንጉሡ የያዝያን ልብ ግን በመታበይ ከፍ ከፍ ብሏልና የሚቃጠለውን የዕጣን መስዋዕት ለማቅረብ ወደ መቅደሱ ገባ። ወዲያውም የእግዚአብሔር ቅጣት በግንባሩ ላይ ለምጽ በማውጣት ተገለጠ። ይህም ክስተት ቢሆን የሚያስጠነቅቀን ከሰማያዊው ትዕዛዝ ውጪ ምንም ዓይነት የድፍረት ተግባር እንዳንፈጽምና ፈጽመንም ብንገኝ ደግሞ ከቅጣት የማናመልጥ መሆናችንን ነው። ለምጽ በመንፈሳዊ ትርጓሜው የመቆሸሽና የመርከስ ኃጢአት ነው። ማንም ሰው ያለ እግዚአብሔር ትዕዛዝ አንድን ነገር ለማከናወን ቢሞክር የመርከስን ኃጢአት ያደርጋል። ስለዚህ ሰማያዊ በሆነው አገልግሎት ከሰው የወጣ ከፍተኛ የአገልግሎት ቅናት ዋጋ የሌለው ነገር ነው። ምክንያቱም በራሱ ከፍተኛ ፍላጎት ብቻ የጌታን ሥራ ለማከናወን አይፈቀድለትምና ነው። ወደ እግዚአብሔር መቅደስ ገብቶ ለእግዚአብሔር የዕጣን መስዋዕት ማቅረብ መቼም እጅግ የማረ አገልግሎት ነው። ይሁን እንጂ ይኸው ተግባር በጌታ ያልታዘዘ ከሆነ ቅጣት የሚያስከትል ከንቱ አገልግሎት ነው። ንጉሡ ያዝያን በድፍረት ወደ መቅደሱ ገብቶ የዕጣን መስዋዕት ለማቅረብ በመሞከሩ ጌታን አሳዝኖታል። በውጤቱም ለምጹን ተሸክሞ እስከ ዕለተ ሞቱ ድረስ እንዲኖር

ተደርጓል። እንደዚህ ያለውን ከፍተኛና ግልጽ ማስጠንቀቂያ ቸላ ልንለው አይገባንም።

አራት

ጳውሎስ መንፈሳዊ የሆነ ሐዋርያ ነው። እስኪ በቆሮንቶስ ላሉት ቅዱሳን በሁለተኛ መልዕክቱ ምን እንደጻፈላቸው እናስተውል።

«እኛ ግን እግዚአብሔር እንደ ወሰነልን እስከ እናንተ እንኳን እንደ ሚደርስ እንደ ክፍላችን ልክ እንጂ ያለ ልክ አንመካም። ወደ እናንተ እንደሚገደርስ አድርገን ከመጠን አናልፍምና የክርስቶስን ወንጌል በመስበክ እስከ እናንተ እንኳን ደርሰናልና በሌሎች ድካም ያለ ልክ አንመካም። ነገር ግን እምነታችሁ ሲያድግ በእናንተ ወዲያ ባለው አገር እስክንሰብክ ሥራችንን እየጨመርን በክፍላችን በእናንተ ዘንድ እንድንከብር ተስፋ እናደርጋለን።» (2ቆሮ10፡13-15)

ሐዋሪያው ጳውሎስ ይኼንን የሚለው ክልምዱ በመነሳት ነው። እግዚአብሔር ከመረጠለትና ከወሰነለት ልክ በላይ ራሱን እንደሚያሳልፍ ነው የሚናገረው። እግዚአብሔር ለክቶ ከሰጠው ክልል ወደየትም አይሄድም ነበር። ኃላፊነት የሚሰማው እግዚአብሔር ኃላፊነት በሰጠው ነገር ላይ ብቻ ነው። እግዚአብሔር ኃላፊነትን ባልሰጠው ነገር ላይ ግን ምንም ኃላፊነት አይሰማውም ነበር። ሁሉም የጌታ ባሪያዎች ይህንን ቋሚ መመሪያ ቢከተሉ ኖሮ ዛሬ ቤተ ክርስቲያንን ያስቸገራት ጥል፣ጭቅጭቅና መለያየት እንዴት ሲኖሩ ይችሉ ነበር? እያንዳንዱ የእግዚአብሔር ባሪያ እግዚአብሔር ያዘጋጀለት የተወሰነ የአገልግሎት ክልል አለው። እያንዳንዱ አማኝ የራሱ የሆነ ራሱ የሚጀምረውና የሚጨርሰው የሂደት አቅጣጫ የሕይወት፣ ሩጫ አለው። እያንዳንዱ በተሰጠው ቦታ ላይ ቢቆም፣ የተሰጠውን የሥራ ድርሻ ቢሠራ እና ሩጫውን ቢጨርስ ምን ዓይነት የጌታ ክብር ወጥቶ ይታይ ይሆን!

ሰማያዊ በሆነው አገልግሎት ውስጥ በምናየው ነገር ማለትም መልካም በሆነው አገልግሎታችን ነፍሳትን ማዳን ወይም ሰዎችን መርዳት በመሳሰሉት ነገሮች መመራትና መገዛት ሳይሆን፣ ይልቅስ ከሰማይ በተፈቀደልን ክልል ውስጥ ብቻ ነው ወይ እየተመላለስን ያለነው? የሚለው ብቻ ነው ኃላፊነታችን መሆን ያለበት። በእርግጥም ለአንድ ቤት ጠንካራ ምስሶ ያስፈልገዋል፤ ግን እኮ እንዲት ምስማርም አስፈላጊነት ከዚያ የሚያንስ አይደለም።

የእያንዳንዱ አገልጋይ ጥማት ታላቅ የመንፈሳዊ እንቅስቃሴ መሪታዋቂ ወንጌላዊ ወይም የተደነቀ አስተማሪ ለመሆን ብቻ ከሆነ፣ ቤተ ክርስቲያን ታዲያ እንዴት ሆና ነው ልትመሠረት የምትችለው? በጌታ ፈቃድ ብቻ መመራትና መንቀሳቀስ ግዴታ አይሆንም? ማድረግ ያለብን ነገር ቢኖር ትልልቅ ሐልሞችን ማለምና መፈለግ ሳይሆን እግዚአብሔር በመረጠልንና ባዘጋጀልን ቦታ ላይ ብቻ ቆመን መገኘት ነው። የእርሱ ፍላጎት አነስተኛ የሆነን ሥራን እንድንሠራለት ከሆነ በፍጹም ደስተኝነት ያዘዘንን መስራት አለብን። ጌታ እኮ የትልቅ ችሎታ ችግር የለበትም፤ እርሱ የሚፈልገውን ዓይነት የሚታዘዘው ሰው ከገኘ ይጠቀምበታል። እንደ ሰማያዊ አባታችን ፈቃድ የተመደበልንን ቦታ በፈቃደኝነት የምንቀጥልበት ልብ ይስጠን። አንድ ግልጽ አድርጌ መናገር ያለብኝ ነገር ማስመሰልን፣ ጠንካራ ፍላጎታችንንና ጉጉታችንን እነዚህም ደግሞ ምንጫቸው ዓለማዊነት፣ ራስ ወዳድነትና አጉል ፍላጎታችን የሆኑትን ማስወገድ ግዴታችን መሆኑን ነው። በእርግጥም አንድ ጊዜ የዚህ ነገር ምስጢር ከገባን በኋላ ምንም ዓይነት ቢሆን የጌታን ሥራ በቀላሉ ነካ ነካ አድርገን የምንሠራው ነገር አይሆንም።

ጳውሎስ «ሩጫየን ጨርሻለሁ።» (2ጢሞ 4፡7) ይላል ሐዋርያው የጠቀሰው ይህ ሩጫ ምን ዓይነት ሩጫ ነው? ሚስ ጄስ ፔን ሌዊስ በጻፈችው የራሷ የሕይወት ታሪክ ውስጥ እንዲህ ብላለች፡-

«እያንዳንዱ አማኝ ዳግም ከተወለደበት ቅጽበት ጀምሮ የተዘጋጀለት ሩጫ አለ። ይህም ሩጫ ያንን ሰው በአዲሱ ሕይወቱ ሙሉ ሰው ሆኖ እንዲያድግና ከሁሉም በላይ ደግሞ እግዚአብሔር የዚያን ሰው ሁለንተና እያንዳንዱን የአእምሮና የአካል ክፍል ሙሉ በሙሉ ለእርሱ አገልግሎት ሊጠቀምበት እስከሚችል ድረስ ነው። ያንንም የተዘጋጀለትን ሩጫ መፈለግና ማከናወንም የእያንዳንዱ አማኝ ግዴታ ነው። ሌሎች ሰዎች የእርሱ ሩጫ ምን እንደሆነ ሊያውቁና ሊያሳዩት አይችሉም። ሩጫውን የሚያውቅ እንዲታወቅም የሚያደርግ አማኝንም ወደዚያ መስመር ውስጥ የሚመራ፣ በእርሚያስና በሌሎች ነቢያት በጳውሎስ በፈለገና በሌሎችም ሐዋርያት ዘመን እንዳደረገ ሁሉ ዛሬም በእርግጥ እንዲሁ እያደረገ ያለ የሰራዊት ጌታ እግዚአብሔር ብቻ ነው።»

የእግዚአብሔር ልጅ ለሆነ ሰው ለአንድ ታላቅ ክብሩ ጌታ በመረጠለት ቦታ ላይ በመቆም ፈቃደኛ ሆኖ መገኘቱና በዚያም ቦታ ሆኖ የታዘዘውን መይራቱ ነው። ምክንያቱም እግዚአብሔር እያንዳንዱ አማኝ ሊያጠናቅቀው የሚገባውን ሩጫ አስቀድሞ አዘጋጅቶለታልና ነው።

እግዚአብሔር ሁልጊዜ ለሥራው የሚጠቀምባቸው እቃዎች የራሱን ምርጦች ብቻ ነው። የእርሱ ለሆነ የኃላፊነት ቦታ የበጎ ፈቃድ ሠራተኞችን አይፈልግም። ማንም ይሁን ማን ያ ሰው በእርሱ የተመረጠ ከሆነ ደግሞ የራሱ የሆነ ምንም ነጻነት የለውም። ከእርሱ ምርጦች ውስጥ ምናልባት አንዱ በራሱ ሀሳብ ፈቃድና ሰሜት የራሱን መንገድ ለመከተል ነጻነቱን ቢፈልግ ደግሞ የሚያተርፈው ነገር ውድቀት፣ መላላጥና ሕመም ብቻ ነው። ማንም ሰው በእግዚአብሔር የተመረጠ ከሆነ ግን እርሱ ካዘጋጀለት የሩጫ መስመር ወይም ክልል መውጣት አይችልም። እንደ ነብዩ ዮናስ ወደ ተርሴስ ጠፍቶ ለመሄድ ጉዞ ቢጀምር እንኳን ወደ ባህር ተጥሎ ዓሳ ነባሪ እንዲውጠው ይታዘዝና መልሶ ወደ ምድር እንዲተፋው ይደረጋል። እንዲህ ላለው ሰው አንድም ማምለጫ የለውም። አንድ የእግዚአብሔር አገልጋይ የሆነ ሰው የራሱን ሀሳብ ማርገዝም ሆነ የራሱን ፈቃድ ማድረግ የለበትም። ምክንያቱም እግዚአብሔር ለራሱ የመረጠው ሰው እግዚአብሔር ያዘጋጀለትን ሥራ ሊሠራና ጌታ አስቀድሞ ባዘጋጀለት ክልል ብቻ ሊሮጥ ይገባል።

ሙሴ እስራኤላውያንን ወደ ምድረ በዳው ባመጣቸው ጊዜ ሕዝቡ በሰንበት ቀን እንዳይሠሩ እንዲያስጠነቅቃቸው በጌታ ታዞ ነበር። ይሁን እንጂ አንድ ሰው ይሄን ትዕዛዝ ጥሶ በሰንበት ቀን እንጩት ሲለቅም በመገኘቱ ሰዎች ይዘው ወደ እርሱ ባመጡለት ጊዜ ስለዚህ ጥፋቱ ከእግዚአብሔር የተቀበለው ትዕዛዝ ባለመኖሩ ወዲያውኑ እርምጃ ሊወስድበት አልቻለም። እግዚአብሔር በግልጽ «ሰውየው ፈጽሞ ይገደል፤ ከሠፈሩ ውጪ ማኅበሩ ሁሉ በድንጋይ ይውገሩት?» (ዘሁ 15-32-36) ባለው ጊዜ ነበር ሙሴ ግን ፍርዱን ያስፈጸመበት። ሙሴ ምንም ነገር ከማድረጉ በፊት እግዚአብሔር እስኪናገረው ድረስ ጠበቀ የራሱን አስተሳሰብና አመለካከት ለመጠቀም ግን አልደፈረም።

ጊዜ ወስደን ለመጠበቅ ፈቃደኞች እስካልሆንን ድረስ የጌታ ሥራ በእጅጉ ይጎዳል፤ ይጠፋልም። ተፈጥሮአችን ጥድፊያ የበዛበት ነው! ሁልጊዜም ቢሆን እግዚአብሔር እንደዘገየ ሆኖ ይሰማናል፤ የእሱን መመሪያ ደረጃ በደረጃ መከተል የሚያዳግተን ሰዎች ነን። መልካም ተግባር ነው ብለን ያሰብነውን ነገር ሁሉ ለማድረግ እንቸኩላለን። አንድ የጎደለ ነገር ያለ መስሎ ከተሰማን ያንን ጎደሎ እኛው ራሳችን መሙላት እንዳለብን ምንም ጥርጣሬ የለንም። እንቅስቃሴአችንን ለጥቂት ጊዜ ቆም ካደረግን ጠቅላላው ሕይወታችን የሚያቆምና

ጊዜያችን በከንቱ የሚያልፍ መስሎ ይሰማናል። በጌታ ፊት ሆነው እርሱን በመተማመን የሚጠባበቁና ያዘዛቸውን የሚያደርጉ ምን ያህል የተባረኩ እንደሆኑ ፈጽመው ዘንግተነዋል።

አምስት

በእግዚአብሔር ፊት ያለብን ዋናውና ትልቁ ኃላፊነታችን ይህ ነው። የእርሱን ሥራ ለመሥራት ከመነሳታችን በፊት ትዕዛዙን በተመለከተ ጥርት ያለ ግንዛቤ ሊኖረን ይገባል። አስቀድመን የተጣራ ትዕዛዙ ሳይኖረን ምንም ዓይነት ተግባር ለማከናወን መሞከር የለብንም። የእግዚአብሔር ትዕዛዝ የልቡን ሃሳብና ፍላጎት ይገልጻል። በእጅ ሊጠቀምብን የሚችል እቃዎች ለመሆን የምንመኝ ከሆነ ትዕዛዙን አዳምጠን ሳንቀበል አንድም እንቅስቃሴ ማድረግ የለብንም። ምክንያቱም ያልታዘዝነውን ምንም ዓይነት ሥራ ብናከናውን እርሱ ደስ አይሰኝብንም። ምንም ዓይነት አነስተኛ ሥራ ይሁን ከፊታችን ሲደቀን የመጀመሪያ ትኩረታችን መሆን የሚገባው ያ ሥራ የእርሱ ፈቃድ መሆኑንና በእርሱ ልብ ውስጥም ተቀባይነት ያለው ተግባር መሆኑን ማወቃችን ላይ ነው። ጥማታችን ሁሉ ከእርሱ ፈቃድ ጋር መጣጣም ብቻ ይሆንልን ዘንድ ጸጋውን ያብዛልን።

ለማጠቃለል ያህል፤ እግዚአብሔር በተራራው ላይ ያሳየው ምሳሌ እንደ ሰው ሃሳብ የሚለወጥ ሊሆን አይገባም። እንዲያውም ምሳሌውን አጥብቀን ልንከተለው የሚገባ ጉዳይ ነው። ያ ሥራ የእኛው የራሳችን ሥራ ከሆነ እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ ልናከናውነው አያስፈልግም። ሥራው የእግዚአብሔር የራሱ ከሆነ ደግሞ የእርሱን ፈቃድ ብቻ መከተል ግዴታችን ነው። የእግዚአብሔር ሥራ በሥጋ እጅ ሲበለሻሽ እያየ ቁና ከመተንፈስ ሊታቀብ የሚችል ሰው ማነው! እንግዲያውስ በአዕምሮአችን ውስጥ አጥብቀን ልንይዘውና ልናትመው የሚያስፈልገን አንድ ነገር፤ የእኛ ጥበብና አመለካከት እንዲሁም አስተሳሰብ ሙሉ በሙሉ አልፈው ለመስቀሉ ሞት ካልተሰጠ በስተቀር፤ ሰማያዊውን ሥራ ለማከናወን በጭራሽ አንችልም። ከእግዚአብሔር ፈቃድ ውጪ የሆነ ምንም ነገር የማናውቅና ከእኔነትና ከግላዊ አመለካከት ፈጽመን የወጣን ሰዎች ያድርገን። እንዳንድ ሥራዎችን በምናከናውንበት ጊዜ አስቀድመን የጌታን ፈቃድ እንወቅ። አንድ ጊዜ የእርሱ ፈቃድ መሆኑን ካረጋገጥን በኋላ ደግሞ እንደ ተገለጥን ምሳሌ አድርገን እንሥራ፤ ጌታ ማስተዋልን ይስጠን፤ አሜን።

ክፍል ሁለት

«ታማኝ አድርጎ ለቆጠረኝ»

1/ ታሪኩ ያላለቀው የሐዋርያት ሥራ መጽሐፍ

ጳውሎስም በተከራየው ቤት ሁለት አመት ሙሉ ተቀመጠ ወደ እርሱም የሚመጡትን ሁሉ ይቀበል ነበር። ማንም ሳይከለ ክለው የእግዚአብሔርን መንግስት እየሰበከ ስለ ጌታ ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ እጅግ አብልጦ ያስተምር ነበር (ሐዋ 28+30-31) ።

እንዲሁም የምታየውን በመጽሐፍ ጽፈህ ወደ ኤፌሶንና፣ ወደ ሰምርኔስ፣ ወደ ሴርጋሞን፣ ወደ ትያፕሮን፣ ወደ ሰርዴስ፣ ወደ ፊልድፍያ፣ ወደ ሎዶቅያ፣ በእስያ ወዳሉት ወደ ሰባቱ አብያተ ክርስቲያናት ላክ አለኝ። የሚናገረኝን ድምጽ ለማየት ዘወር አልሁ፤ ዘወርም ብዩ ሰባት የወርቅ መቅረዞች አየሁ። በቀኝ እጄ ያየኋቸው የሰባቱ ከዋክብትና ሰባት የወርቅ መቅረዞች ምስጢር ይህ ነው፤ ሰባቱ ከዋክብት የሰባቱ አብያተ ክርስቲያናት መላዕክት ናቸው። ሰባቱም መቅረዞች ሰባቱ አብያተ ክርስቲያናት ናቸው (ራዕይ 1+11-1'20)።

መጽሐፍ ቅዱስ የ66 መጻሕፍት ስብስብ ነው። ከእነዚህ ከ66ቱ መጻሕፍት ውስጥ አብዛኞቹ ከተጻፉበት ርዕስ ጉዳይ አንጻር ሲታዩ ታሪካቸው መቋጫ ይዞ ነው የሚደመድመው። ለምሳሌ ያህል የዘፍጥረትን መጽሐፍ ብንመለከት መጽሐፉ 50 ምዕራፎችን የያዘ ነው። መጽሐፉን ከመጀመሪያ ጀምረህ ስታነብና የመጨረሻው ምዕራፍ የመጨረሻ ክፍል ላይ ስትደርስ የመጽሐፉን ታሪክ መጨረስህ ይታወቅሃል። የማቲዎስ ወንጌል ደግሞ 28 ምዕራፎችን ይዟል። ይህንንም መጽሐፍ አንብቦህ የመጨረሻውን ምዕራፍ ስትዘልቅ መጽሐፉ መጠናቀቁ እንዲሁ ይሰማሃል። ሮሜ 16ን ወይም ራዕይ 22ን ስትጨርስም ይኸው ስሜት ይሰጥህም።

ከእነዚህ መጻሕፍቶች አንዱን ለየት ያለ መጽሐፍ አንብቦህ የመጨረሻውን ምዕራፍ ብትጨርስም ግን ታሪኩን ጨርሻለሁ፤ አልቋል ለማለት አያስችልህም። ስለቀሩት ስለ 65ቱ መጽሐፍ አጨራረስ ግልጽ አድርገህ ልትናገር ትችላለህ። ስለዚህ ለየት ስላለ መጽሐፍ ግን ምንም ለማለት አትችልም። ይህ መጽሐፍ የሐዋርያት ሥራ መጽሐፍ ነው። ምዕራፎቹን ከመጀመሪያው ጀምረህ አንብቦህ የመጨረሻው ምዕራፍ 28 ላይ ትደርሳለህ። ታሪኩ ግን በድንገት ስለሚያቆምብህ ትገረማለህ። ወዲያውም የዚህ መጽሐፍ ታሪክ

እንዳላለቀ በትክክል ይለማል። የታሪኩን እውነታ በሚገባ ካስተዋለህ ደግሞ በእርግጥ ይህ መጽሐፍ መጨረሻ ሊኖረው እንደማይችል ትረዳለህ። ምክንያቱም የመጽሐፉ የመጨረሻ ክፍል የሚናገርበት ርዕሰ ጉዳይ እስከ ዛሬ የቀጠለ በመሆኑ ነው። በመጀመሪያው ክፍል ዘመን የተካሄደው የሐዋርያት ሥራ በዚያው የሐዋርያት ሥራ መጽሐፍ ውስጥ በሚገባ ተዘግቦ ይገኝ ይሆናል። ከዚያ በኋላ ግን በየዘመናቱ በተሳካ ሁኔታ የተከናወኑት የሐዋርያቶች ሥራዎች ገና አልተጠናቀቁም። እስከ አሁንም ድረስ እንኳን በእርግጥ የብዙ ሐዋርያትን ሥራዎች በማንበብ ላይ ነን። በአጭሩ የሐዋርያት ሥራ መጽሐፍ ታሪክ ዛሬም ያለቀና የተደመደመ ታሪክ አይደለም።

« አባቴ እስከ ዛሬ ድረስ ይሠራል፤ እኔም ደግሞ እሠራለሁ። » ሲል ጌታ በ(ዮሐ 5:17) ላይ ግልጽ አድርጎታል። ይህ የእውነት ቃል እንደሚነግረን ከሠይጣን ዐመጽና ከሰው ልጅ ውድቀት ጀምሮ እስከ ዛሬ ድረስ እግዚአብሔር እየሠራ ነጩና ልጁም በሥራ ላይ ነው ያለው። ታዲያ በሐዋርያት ሥራ መጽሐፍ ውስጥ የምናገኘው ታሪክስ? ብለን እንጠይቅ ይሆናል። አንድ በግልጽ የምለው ነገር ቢኖር የሐዋርያት ሥራ መጽሐፍ የጳውሎስ ወይም የጴጥሮስ መጽሐፍ ብቻ አይደለም። ግን የእግዚአብሔር ሥራ የተዘገበበት መጽሐፍ ነው። ታዲያ ከሐዋርያት ሥራ ምዕራፍ 28 በኋላ እግዚአብሔር መሥራቱን አቁሟል እንዴ? ይህንንን ደፍሮ |አዎ|ለማለት የሚችል ሰው ማነው? የጌታችንን ሥራ በሐዋርያት ሥራ ምዕራፍ 28 ውስጥ አልቋል ለማለት የሚችል ማነው?

ይህ መጽሐፍ በጭራሽ መደምደሚያ የለውም። ከዚህ መጽሐፍ ምዕራፍ 28 በኋላ እስከ ዛሬም ድረስ እግዚአብሔር የሚጠቀምባቸው የራሱ የሆኑ የተመረጡ ማድጋዎች አሉት። የጌታ ሥራ እንደ ቀጠለ ነው፤ እዚያ ላይ ቆሞ አልቀረም፤ ጳውሎስም ቢሆን ሁለቱን ዓመት በሮም ውስጥ ሲያገለግል ቆይቶ አላቆመም። እንዲያውም ከዚያ ከወጣ በኋላ አንዳንድ እርሱ የመሠረታቸውንና የሚያውቃቸውን አዳዲስ ቦታዎችን ጨምሮ ያንን ሕይወቱን የሰጠበትን ሥራ እየሠራ ጎብኝቷል። ከዚያ በኋላ ነው እንደገና ታስሮና ወደ ሮም ተወስዶ በሰማዕትነት የተሰዋው። እነዚህ ሥራዎች በሐዋርያት ሥራ መጽሐፍ ውስጥ የተጠቃለሉ አይደሉም። የእግዚአብሔር ቤተ ክርስቲያን ታሪክ ሲነሳ ጴጥሮስ፣ ጳውሎስና ዮሐንስ የማይረሱ ሰዎች

መሆናቸውን ማስተዋል ያስፈልጋል። መጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ግን የአንዳቸውም ሙሉ የሕይወት ታሪክ ተጨባጭ በሆነ መንገድ እስከ መጨረሻው ተዘግቦ አይገኝም። ታዲያ በዚህ ሁኔታ በእርግጥ የሐዋርያት ሥራ መጽሐፍ ታሪክ ተጠናቋል ለማለት እንችላለን?

ለመሆኑ የእግዚአብሔር ምስክር ታሪክ እንዴት ሙሉ በሙሉ ሊዘገብ ይችላል? በእርግጥም መጨረሻ የሌለው ታሪክ ነው። መጽሐፉ ወደ ምዕራፍ 29፣ ወይም ወደ ምዕራፍ 30፣ ሽረ ከዚያም አልፎ ወደ ምዕራፍ 100 ቢደርስና ለመጻፍ ቢሞክር እንኳን በምንም ዓይነት ታሪኩ ሊያልቅና ሊዘጋ አይችልም። መጽሐፉን የገድ መቀጠል ቢቻል እንኳን ሁልጊዜ ያለማቋረጥ አዳዲስ ሁኔታዎች ስለሚገኙ እነዚያን ሁሉ ማካተት አይቻልም። በዚህ ምክንያት ነው እንግዲህ የሐዋርያት ሥራ ምዕራፍ 28 ላይ ታሪኩ ተንጠልጥሎ ሊቀር የቻለው። እንግዲህ እንዲህ ሆኖ የዚያ ምዕራፍ መጨረሻ ታሪክ ቢያቆምና ተጨማሪ ታሪክ ባይዘገብም፣ የጌታ ሥራ ግን እስከ ዛሬ እንደ ቀጠለ ይገኛል። የመጀመሪያው ክፍል ዘመን የጌታ ሥራ ዛሬም ቢሆን አጽናፍ ላይ አልደረሰም። እግዚአብሔርም ከዚያ በፊት የነበሩትን የአራት ሺህ ዓመታት ሥራውን እንደ ተራራ ወደ ላይ እየቆለለ መጥቶ መጥቶ የጨረሰው በሐዋርያት ሥራ ምዕራፍ 28 ውስጥ ቢሆን ኖሮ በዚህ በእኛ ዘመን ሥራው ከተራራው ወደ ታች እያሸቆለቆለ የሚወርድ በሆነና እኛም ከተራራው ስር የመጨረሻዎቹ ሆነን በተገኘን ነበር። እንደዚህ ያለው ሁኔታ ሊከሰትም ሆነ ሊታሰብ አይችልም። ምክንያቱም ጌታ ግልጽ አድርጎ እንደ ተናገረው «አባቴ እስከ ዛሬ ድረስ ይሠራል፤ እኔም ደግሞ እሠራለሁ» ብሏል።

የእግዚአብሔር ሥራ በነጻውሎስ ወይም በማርቲን ሉተር ዘመን ተጠናቋል ብለን እንዳናስብ እንጠንቀቅ። የጌታን ሥራ 6ኛው ክፍል ዘመን አልገታውም፤ የመጨረሻው ክፍል ዘመንም ላይ አላበቃም። ይህ የጌታ ሥራ በእርሱ መንግስት ሙላት፤ ወይም በአዲሲቷ ምድርና በአዲሲቷ ሰማይ ላይም የሚቀጥል ሥራ ነው። ይህንን እውነት እስከተገነዘብንበትና እስካመንንበት ድረስ እግዚአብሔርን በጣም አድርገን እንባርካለን።

ሰዎች ሁልጊዜ ስለዚህ ዘመን ሲናገሩ፣ ቤተ ክርስቲያን በእጅጉ የተበላሸችበት ዘመን ውስጥ ነው የምንኖረው በማለት ከፍተኛ የሆነ ስህተት ይፈጽማሉ። በማርቲን ሉተርም ሆነ በጆን ዊስሊ ዘመን የነበሩ ሰዎች ልክ እንዲሁ ያስቡ ነበር። ዛሬ ግን እኛ የማርቲን

ሉተር እንቅስቃሴ የጀመረበትን ዘመን ወይም ጆን ዊስሊ ያለፈበት ዘመን መልካሙ ዘመን ነበር ብለን እናስባለን። ምናልባት ደግሞ ከዚህ ካለንበት ዘመን 50 ዓመታት ቆይታ በኋላ የሚኖሩ ሰዎች ይህንን የእኛን ዘመን ያመለካኑና ያደንቁ ይሆናል። ምክንያቱ ግን በፍርሀት የተሞላና መሥራትን ያቆምን ሰዎች በመሆናችን ብቻ ነው። እግዚአብሔር ግን መሥራቱን እንዳላቆመ ማስተዋል አለብን። እርሱ በእያንዳንዱ ዓመት ምን ማድረግ እንዳለበት ያውቃል፤ በእያንዳንዱም ዓመት ምን ያህል ወደ ፊት መሔድ እንዳለበት አሳምኖ ያውቃል። በእያንዳንዱም ዓመት ሊያደርግ ያቀደውን ሥራ ሁሉ ያከናውናል። በየዕለቱ ጌታ ሥራውን ወደ ፊት ይቀጥላል። ሁልጊዜም ቢሆን የተሻለውን እያደረገና ወደ ፊት እየቀደመ ነው። ሃሌሉ! ጌታ ያለማቋረጥ ወደ ፊት ይጓዛል፤ ይገፋል፤ ይሄዳል።

እግዚአብሔር ወደ ፊት በገፋ መጠን ደግሞ እርሱ ብቻ የሚጠቀምባቸው ዕቃዎች እንዳሉት ማስተዋል አለብን። የሐዋርያት ሥራ መጽሐፍ በተዘገበበት ዘመን ውስጥ የራሱ ዕቃዎች ነበሩት በማርቲን ሉተር ዘመንም እንዲሁ። በእያንዳንዱ የመንፈስ ቅዱስ እንቅስቃሴ ዘመን ውስጥ የራሱ የሆኑ ምርጥ መጠቀሚያዎች አሉት። ዛሬ ታዲያ መነሳት ያለበት ጥያቄ የዛሬ መጠቀሚያዎቹ የት ናቸው? የሚለው ነው። እግዚአብሔር እስከ ዛሬም እየሠራ ለመሆኑ ምንም ጥያቄ የለውም። ማንው ግን ከእርሱ ጋር የሚተባበርና ከእርሱ ጋር ወደ ፊት የሚቀጥል? ጌታችን እንዳለው «እኔም ደግሞ እሠራለሁ» ብሎ ለመናገር የሚችል ማንው? ይህ ነው ሊተኮርበት የሚገባ ጥያቄ።

በዚህ ነጥብ ላይ እግዚአብሔር ጸጋውን አብዝቶልን በመጠኑም የእርሱን እውነት ማየት ብንችል፤ ዛሬ እግዚአብሔር ስለሚፈልጋቸው ዕቃዎቹ የሚኖረን ዕውቀት ወይም ያ የእግዚአብሔር ባርያ በመጀመሪያ በእእምሮው የሚቀረጸው ጥያቄ «የጌታ ቤተ ክርስቲያን የትኛዋ ናት?» የሚለው ነው። በሌላ አባባል እግዚአብሔር በዚህ ዘመን ለመጠቀሚያው የሚፈልገው ዕቃ አንድን የተለየ ግለሰብ ሳይሆን ጠቅላላ ማኅበሩን ወይም ጉባዔውን በሙሉ ነው። በእርግጥም ደግሞ ጌታ ዛሬ እንዲህ ያለ ኅብረትን ከሆነ የሚፈልገው፤ እኛ ወዲያውኑ መረዳት ያለብን ነገር ቢኖር ልጆቹ ሁሉ የጌታ አካል ማለት ምን ማለት እንደሆነ ካልተረዱና የዚያንም አካል ሕይወት ምን እንደሆነ ካልቀመሱ በጌታ ሥራ ውስጥ

የሚኖራቸው አገልግሎትና ሩጫ ሁሉ ዋጋ ቢስ ከመሆኑም በላይ ወደ እግዚአብሔር ዓላማም ለመድረስ እንደማይችሉ ነው።

የራዕይ መጽሐፍ የመጀመሪያ ምዕራፍ ቤተ ክርስቲያን ማለት የወርቅ መቅረዝ እንደሆነች ያስረዳናል። እግዚአብሔር በቃሉ ውስጥ ቤተ ክርስቲያን ወርቅ ብቻ መሆኗን ሳይሆን የሚናገረው የወርቅ መቅረዝ መሆኗንም ጭምር ነው። ቤተ ክርስቲያን ወርቅ ብቻ ብትሆን ኖሮ የጌታን ልብ ልታረካው አትችልም ነበር። እግዚአብሔር ለምን ይሆን ቤተ ክርስቲያንን የወርቅ መቅረዝ ብሎ የጠራት? ምክንያቱም የወርቅ መቅረዝ አገልግሎት ዓላማ እንደ ማንኛውም መቅረዝ ብርሃኑን መፈንጠቅ ብቻ ሳይሆን በርቀትና በሰፋትም ስለሚያንጸባርቀው ነው። ጌታ ቤተ ክርስቲያንን የምታበራ ዕቃው የምታንጸባርቅ ምስክር እንድትሆን ይፈልጋል። ገና ከጥንት ከመጀመሪያውም ቤተ ክርስቲያን መቅረዝ መሆኗን ተናግሯል። አንድ ግለሰብ ብቻም አይደለም። ሁለንተና አካሏ ቤተ ክርስቲያኗ እንጂ! በሰማያዊ ዕይታ ቤተ ክርስቲያን መቅረዝ ናት። ስለሆነችም በቀላሉ ወርቅ ብቻ መሆኗ በቂ ሳይሆን፤ ስለ እርሷ የሚባለውና የሚደረገው ሁሉ ከጌታ ከእግዚአብሔር ብቻ የፈለቀ መሆን አለበት። ለእግዚአብሔር እንደ ወርቅ መቅረዝ እያበራች ምስክሩ ልትሆን ይገባታል።

የቤተ ክርስቲያን ህልውናዋና መኖሯ ራሱ የእግዚአብሔር ልዩ ምስክር ትሆን ዘንድ ነው። በዚህም ምክንያት የወርቅ መቅረዝ ካልሆነች እንግዲያውስ ገና ቤተ ክርስቲያን ተብላ ለመጠራት ብቁ አልሆነችም ማለት ነው። በውስጧ ሕይወት ካልታየባት እንዴት ቤተ ክርስቲያን ለመሆን ትችላለች? ይህም ሁሉ ሆኖ ደግሞ በውስጧ ጌታን የሚያንጸባርቅ ምስክር ከሌለባት ቤተ ክርስቲያን ልትሆን ጭራሹንም አትችልም። ቤተ ክርስቲያን እግዚአብሔር ምን ታደርግ ዘንድ እንደሚጠብቅባትና በዚህም እድገት ላይ መገኘት እንዳለባት የማወቅና የመረዳት ግዴታ አለባት። ዛሬ በዚህች ምድር ላይ የእግዚአብሔር ምስክር ምን እንደሆነ ለማየት ከበቃችና ካስተዋለች በእርግጥም የተዋጣላት የወርቅ መቅረዝ ልትሆን ትችላለች።

አሁንም ደግመን ማስተጋባት የሚገባን ነገር ቢኖር የእግዚአብሔር ሥራ ወደ ፊት የሚቀጥል መሆኑን ጌታ አሁንም ለሥራው ሊጠቀምበት የሚችለውን ዕቃ በመፈለግ ላይ መሆኑንና የእርሱ ዕቃ ደግሞ ከመጀመሪያውም እውነት እንደነበረው ሁሉ ዛሬም እውነት

መሆኑን ይህም ማለት የአንድ የተወሰነ ግለሰባዊ ጉዳይ ሳይሆን ይልቁንስ የጎብረትና የወል የሆነ በተለመደው አጠራር ቤተ ክርስቲያን መሆኗን ነው።

ምናልባት ሰዎች በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ስላሉ ባለ ገድሎች ወይም የድል ሰዎች ሕይወት ጥያቄ ያነሱ ይሆናል። እውነት ነው ቤተ ክርስቲያንም ብትሆን ባለ ገድሎችን ትፈልጋለች። መታወስ የሚገባው ጉዳይ ግን የእነዚህ ምስክሮች ዋና ዓላማና ጥቅም ለእነዚህ ግለሰቦች ሳይሆን ለጠቅላላ ጉባኤው ወይም አካሉ እንጅ ለግል ክብርና ዝና አይደለም።

ባለ ገድሎች ራሳቸውን ከፍ የሚያደርጉና የተለዩ አድርገው የሚመለከቱ ወይም ደግሞ ራሳቸውን ከሌሎች የተሻሉ አድርገው የሚገምቱና ሌሎችን ደግሞ ገለል የሚያደርጉ ሰዎች አይደሉም። በአንጻሩ እንዲያውም ለጠቅላላ አካሉ የሚሠሩ ሠራተኞች በመሆናቸው ራሳቸውን ለቤተ ክርስቲያን ፍላጎት አሳልፈው የሠጡና እሷን ወደ ዕድገት የሚያመጡ አገልጋዮች ናቸው። ስለሆነም የባለ ገድሎች ሁሉ ድል ወደ ቤተ ክርስቲያን የሚመጣ የቤተ ክርስቲያን ድል ነው።

እንግዲህ እግዚአብሔር የሚፈልገው የተመረጠ ዕቃ ለህብረት አካሉ የሚጠቅመውን ብቻ ከሆነ እኛ ደግሞ የአካሉን ሕይወት ለመኖር ራሳችንን ማስለመድ ይኖርብናል። ይህንን የአካሉን ሕይወት ለመኖር የእኛን ተፈጥሮአዊ ሕይወትና ችሎታ ሁሉ ሙሉ በሙሉ መካድ ተቀዳሚ ግዴታችን ይሆናል። ከእግዚአብሔር ጋር የጠለቀ ድርድር ማድረግ አለብን። ከእርሱ ስንማር፣ ስንቀበል፣ ታዛዥና ትሁት ሆነን ወዳጅነትን ስንመሠረት ያን ጊዜ የእሱ መጠቀሚያ ምርጥ ዕቃዎች ለመሆን ብቃቱ ይኖረናል።

2. በፊታችን ያለውን ሩጫ በትዕግስት እንሩጥ

እንግዲህ እነዚህን የሚያህሉ ምስክሮች እንደ ደመና በዙሪያችን ካሉን እኛ ደግሞ ሽክምን ሁሉ ተሉም የሚከበንን ኃጢአት አስወግደን የእምነታችንን ራስና ፈጻሚውን ኢየሱስን ተመልክተን በፊታችን ያለውን ሩጫ በትዕግስት እንሩጥ፤ እርሱ ነውርን ንቆ በፊቱም ስላለው ደስታ በመስቀል ታግሳ፤ በእግዚአብሔር ዙፋን ቀኝ ተቀምጧልና በነፍሳችሁ ዝላችሁ እንዳትደክሙ ከኃጢአተኞች በደረሰበት እንዲህ ባለ መቃወም የጸናውን አስቡ። (ዕብ 12፡1-3)

አንድ

እግዚአብሔር በሰዎች ፊት ሁለት እውነታዎችን አስቀ ምጣል፤ አንደኛ ለኃጢአተኞች የዘላለምን ሕይወት የሰጠ ሲሆን ሁለተኛው ደግሞ ለእነዚያ የዘላለምን ሕይወት ላገኙ ሁሉ ደግሞ መንግስትን ሠጣቸው። የዘላለም ሕይወት እንዳላቸው ለሚያምኑት ደቀመዛሙርቱ ጌታ እንዲህ አላቸው ። «ጽድቃችሁ ከጻፎችና ከፈራሳውያን ጽድቅ ካልበለጠ ወደ መንግስተ ሰማያት ከቶ አትገቡም።» እንደገናም ጌታ ይህንን ነገር ሲገልጽዎ በሰማያት ያለውን የአባቴን ፈቃድ የሚያደርግ እንጅ «ጌታ ሆይ፣ ጌታ ሆይ የሚለኝ ሁሉ መንግስተ ሰማያት የሚገባ አይደለም።» ስለዚህ አንድ ሰው የዘላለም ሕይወት እንዲኖረው ለማድረግ የሚያስፈልገው ነገር ቢኖር ማመን ብቻ ነው። ወደ እግዚአብሔር መንግስት ለመግባት ግን አንድ አማኝ ማሟላት ያለበት ቅድመ ሆኔታዎች አሉት።

አንድ ሰው እንደ ጸነ ወዲያውኑ እግዚአብሔር የዚያ ሰው ብቻ የሆነ የሩጫ መስመር ከፊቱ ይዘረጋለታል። የአንድ ክርስቲያን የሕይወት ጉዞ ከሩጫ ውድድር ጋር ሊያያዝ ወይም ሊመሳሰል ይችላል። ይህ ሩጫ ግን የዘላለም ሕይወት ማግኘትን ዓላማው ያደረገ ሩጫ አይደለም። ይሄንን ሩጫ ሮጦ ያሸነፈም ሰው የዘላለምን ሕይወት በሽልማት ያገኛል ማለት አይደለም። እንዲያውም በአንጻሩ ይህንን ሩጫ ለመሮጥ ሰው ብቃት ሊኖረው የሚችለው የዘላለምን ሕይወት ያገኘ እንደሆነ ብቻ ነው። የዚህ ውድድር ዓላማ ግን በውድድሩ ተሳታፊ የሆኑ ሰዎች ሁሉ የክብር አክሊል ሽልማት ሲያገኙ ሌሎች በውድድሩ ያልተሳተፉና የተሸነፉ ሁሉ ግን ያንን ሽልማት አያገኙም ማለት ነው (1ቆሮ 9፡24-25) ።

አክሊል ማለት ምን ማለት ነው? አክሊል ማለት መንግስትን የሚወክል ነገር ማለት ነው። አክሊል ገዢነት፣ ንግስና፣ የበላይነትና ክብርን የሚያንጸባርቅ ወይም የሚያሳይ ነገር ነው። ስለዚህ አክሊሉን ማግኘት ማለት መንግስቱን ማግኘት ማለት ነው። ይህም ማለት ደግሞ ከኢየሱስ ጋር መንገስና መክበር ማለት ነው። አክሊሉን ማጣት ደግሞ መንግስቱን ማጣት ይህም ከጌታ ጋር አለመንገስና የበላይነትን ክብር አለማግኘት ማለት ነው። ለአንድ ክርስቲያን ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስን በእምነት በተቀበለበት ጊዜ የዘላለም ሕይወትን የማግኘቱ ጉዳይ የተረጋገጠ ነው። የጌታን

መንግስት ማግኘት ግን በዚያ ክርስቲያን የግል ሩጫ ላይ የሚመሠረት ነገር ነው።

እንደ ሰው እንደ ዳነ ወዲያውኑ እግዚአብሔር በቀጥታ ወደ መንግስቱ ሊሮጥ የሚችልበትን የሩጫ መስመር ይሠጠዋል። የሚናገራቸው ቃላት፣ ከሌሎች ሰዎች ጋር ያለው ግንኙነት፣ በልቡ የሚያስተናግዳቸው አስተሳሰቦች በአጠቃላይ መላው እሱነቱ መንግስቱን ከማግኘቱ ጋር የሚያያዙ ነገሮች ናቸው። እንግዲህ የተዘጋጀለትን ሩጫ እንደሚገባው ከመሮጥ የሚታቀብ አማኝ ሁሉ ለመንግስቱ ብቁ አለመሆኑን በራሱ ላይ እየፈረደ መሆኑን ሊያውቅ ይገባል። እንዲሁም በስንፍናና በድካም የሚሮጥ አማኝ ሩጫውን አሸንፎ መንግስቱን የማግኘት ዕድሉ የመነመነ ነው። ጌታ እያንዳንዱን አማኝ በዚህ የሩጫ መስመር ላይ አስቀ ምጣታል። መንግስቱን አሸንፎ የማግኘቱ ጉዳይ ግን የሚወሰነው በራሱ በአማኝ ብቻ ነው። እርሱ ራሱን አሳልፎ ለጌታ መስጠቱ ታማኝነቱና ባለ ድል መሆኑ አክሊሉን በአሸናፊነት ለመቀበል ያበቁታል። ዓለምን የሚከተሉና የሥጋቸውን ፈቃድ ብቻ የሚያደርጉ ግን ምንም እንኳን ጌታ ኢየሱስን በማመናቸው የዘላለምን ሕይወት ቢያገኙ ሰማያዊውን አክሊል ግን አይወርሱም።

ሁለት

እነዚህ በዕብራውያን 12፥1 ላይ 'ካሉልን' የተባለባቸው ሰዎች ለ የሚያመለክቱን ወደ ማን ነው? ከላይ በምዕራፍ 11 ውስጥ የተዘረዘሩትን ታላላቅ የእምነት ጀግኖች የሚያመለክቱ ይመስላሉ። ይሁን እንጂ እነርሱ የሚያመለክቱት ወደ እነዚያ ሰዎች ሳይሆን፣ በእነዚያ ሰዎች ወደ ተደረጉት ድርጊቶች ነው። 'ምስክሮች' የሚለው ቃል በሐዋ 1፥22 እና 2፥32 ላይ ካለው ቃል ጋር እንደ ዓይነት ነው። ስለሚመስክሩለት ድርጊትና ሁኔታ የሚናገር ወይም የሚያሳይ ተብሎ ሊተረጎም ይችላል። ስለዚህ በዚህ ቦታ ላይ የእግዚአብሔር ቃል የሚናገረው እነዚህ የእምነት ጀግኖች ስለ ሠሩዋቸው ታላላቅ ሥራዎች የተሰጠው ምስክርነት እኛን በዙሪያችን እንደ ደመና ይከበናል ለማለት ነው።

እነዚህ ምስክሮች የሚያረጋግጡት ነገር ምንድን ነው? በአጭሩ እነርሱ የሚያረጋግጡት በእግዚአብሔር የተሠራውን ዘላለማዊ 'ታላቅ መዳን' ነው (ዕብ 2፥3-4)። ይህ ታላቅ መዳን በግልጽ

እንደሚናገረው ደግሞ ስለ ኅጢአት ይቅርታ ሳይሆን ስለ መንግስቱ ነው። መንግስቱም የውድድራችን ዋና ዓላማ መድረሻና ግብ ነው። እግዚአብሔር የእምነትን ኑሮ እንድንለማመድ ለማበረታታት እንዲሁም ሩጫችንን በትዕግስት እንድንሮጥና የመንግስቱን ክብር አሸንፈን እንድንይዝ ሲል በጣም ብዙ ምስክሮችን ሰጥቶናል። ምንም እንኳን በምዕራፍ 11 ውስጥ የተጠቀሱት ታላላቆች በቀጥታ ከመንግስቱ ጋር የተያያዙ ሳይሆኑም ሩጫቸውን የፈጸሙት ግን ከምንም በላይ እርሱን በእምነት ተደግፈው ነው። በሌላ አባባል ጠቅላላ ኑሯቸው የተመሠረተው ሩጫቸውን በመጨረሻቸው ላይ ነው።

እነርሱም ያመኑበትን ሙሉ በሙሉ በቀጥታ ተቀብለውታል። አንዳንዶች ሙሉ የሆነ ደስታን ሌሎችም ትንሣኤን፣ አንዳንዶች ርስታቸውን፣ ሌሎች ደግሞ ሞትን ሳያዩ ሕይወታቸውን አግኝተዋል። ይሁን እንጂ እነዚህ ሁሉ በእምነታቸው ተመስክ ሮላቸው ሳሉ የተሰጣቸውን የተስፋ ቃል አላገኙም። በእምነት የተቀበሉት ግን ቃል የተገባላቸውን የተስፋውን መንግስት የሚያሳየውን ምሳሌ ብቻ ነበር። «እነዚህ ሁሉ በእምነታቸው ተመስክሮላቸው ሳሉ የተሰጠውን የተስፋ ቃል አላገኙም፤ ያለ እኛ ፍጹማን እንዳይሆኑ እግዚአብሔር ስለ እኛ አንዳች የሚበልጥ ነገርን አስቀድሞ አይቶ ነበርና» (ዕብ 11፥9-40)። በዚህ ቦታ ላይ የተጠቀሰው ተስፋ የተባለው ነገር ምንድን ነው? መንግስቱን ካልሆነስ በቀር ምን ሊሆን ይችላል? እነዚያ ሰዎች ሁሉ እግዚአብሔር መንግስቱን እንደሚያወርሳቸው የተረጋገጠ ምስክር በሕይወታቸው አላቸው።

«እነዚህን የሚያህሉ ምስክሮች በዙሪያችን ካሉልን» በእምነታቸው የተነሳ እግዚአብሔር ጸጋውን አብዝቶላቸዋል። ጸሎታቸውን በመመለስ፣ ተዓምራቶችን በማድረግ በሩጫቸው ደስ መሰኘቱን አሳይቷል። መንግስቱንም እንደሚሰጣቸው አረጋግ ጠላ ቸዋል። እንግዲህ እነዚህን የሚያህሉ ምስክሮች እንደ ደመና በዙሪያችን ካሉልን፤ እኛ ደግሞ በፊታችን ያለውን የእምነት ሩጫ በትዕግስት እንሩጥ።

እግዚአብሔር መንግስቱን ከፊታችን አስቀምጧል። ልንሮ ጥበት የሚገባንን ሩጫም ለእያንዳንዳችን አዘጋጅቶ ሰጥቶናል። ስኬቱም ሆነ ውድቀቱ መጨረሻ ላይ ይገለጣል። ሩጫውን በድል ያጠናቀቀ ሁሉ

ከክርስቶስ ጋር ይነግሳል። የተሸነፈ ሁሉ ግን የነፍሱን መዳን ያግኝ እንጂ በመንግስቱ ክብር ውስጥ ምንም ቦታ አይኖረውም።

ሦስት

አሁን ሩጫው ዝግጁ ነው። ከዚህ ጋር ተያይዞም ሯጮች ሁሉ የግድ «ሽክምን ሁሉ ቶሎም የሚከበንን ኃጢአት አስወግደን . . . » በትጋት መሮጥ አለብን። በሩጫ ውስጥ ሁለት በጣም አስፈላጊ ነገሮች አሉ፤ የመጀመሪያው ሽክምን ሁሉ ማስወገድ ሲሆን ሁለተኛው ደግሞ ኃጢአትን ሁሉ ማራቅ ነው።

አሁን አስቀድመን ኃጢአትን ስለ ማራቅ እንነጋገር። ኃጢአት እድገትን ከሚጎትቱ ነገሮች ውስጥ ዋነኛው ነው። ሩጫችንንና ጥረታችንን ሁሉ ከውድድር ውጪ የሚያደርገው ኃጢአት ነው። ኃጢአት ሕጎችን ሁሉ መተላለፍ ነው። ሕግን የተላለፈ ሁሉ ደግሞ ውድድሩን ለመቀጠል አይፈቀድለትም፤ ከሩጫ ውድድሩ እንዲሰናበት ይደረጋል።

አንድ አማኝ የሚያውቃቸውንና የተገለጡለትን ኃጢአቶች ሁሉ ማስወገድና መክዳት አለበት። ቅናት ይሁን ኩራት፤ የልብ አለመጽዳት ይሁን፤ የክንፈር ውሸት፤ ኃይለኛ ቁጣ ወይም ዝሙት እነዚህ በሙሉ ወይም ከእነዚህ ኃጢአቶች አንዱ አማኝን ለውድድር እንዳይበቃ ሊያደርጉት ይችላሉ። ሩጫውን ለመቀጠል ብቃት የሌለው አማኝ ደግሞ ወደ መንግስቱ የመግባትም ሆነ ከክርስቶስ ጋር የመንገስ ዕድል ፈንታ አይኖረውም። ክርስቲያን የግድ በሮሜ 6፡6 እና 6፡11 ላይ ጸንቶ መቆምና ራሱን ለኃጢአት እንደ ሞተ አድርጎ መቆጠር አለበት። ኃጢአትን ሙሉ በሙሉ መካድና ኃጢአትም በእሱ ላይ እንዳይነግስ ፈቃዱን ከመስጠት መቆጠብ አለበት። የአካል ክፍሎቹን ሁሉ የጽድቅ የጦር ዕቃዎች አድርጎ ማቅረብ አለበት። ጌታን የሚያሳዝነውን ድርጊት በፈጸመ ጊዜ ሁሉ ደግሞ በታማኝነት መናዘዝ፤ ንስሐ መግባት፤ ያንን የክፉውን ሥራ ለመጨረሻ ጊዜ መክዳትና የእግዚአብሔርን ይቅርታ ማግኘት አለበት።

ማንም በክፉ አስተሳሰብ የተያዘ ሰው በፊቱ ያለውን ሩጫ ለመሮጥ አይችልም። በውስጣችን ያለ፤ ያልካድነው ምንም ዓይነት ኃጢአት ሊኖር አይገባም። ይህ ካልሆነ ግን ራሳችንን ባልተረጋጋና በክፉ በተያዘ አመለካከት ውስጥ እንገድበዋለን። ማንንም ብንበድልና

ኃጢአትን ብናደርግ በፍጹም ታማኝነት ይቅርታ መጠየቅ አለብን። ማንንም ሰው አጭበርብረንና አታለን አንድ ነገር ወስደን ከሆነ የወሰድነውን በሙሉ በምንችለው መጠን መመለስ አለብን። ከማንም ግለሰብ ጋር ያልጸዳና ያልተስተካከለ ግንኙነት ወይም የተሳሳተ ነገር መኖር የለበትም። «ይህንን ብታዘዝና ዕጽዋን ብከፍል ገንዘብ አጣና እቸገራለሁ ወይም ሂጄ ይቅርታ መጠየቅ አፍራለሁ» ብለን ማሰብና በፍርሃት መታሰር የለብንም። እንዲህ ካደረግን ሩጫችንን ለመሮጥ የምንችልበትን መመዘኛ አናሟላም። የምናስባቸውን ያህል አስጸያፊ መስለው ለማይታዩን አንደንድ ኃጢአቶች የተለየ ትኩረት መስጠት ያስፈልገናል። እንግዲህ እንደዚህ አይነቶች ኃጢአቶች ናቸው በቀላሉ ቶሎ የሚከበን። ስለ ሙሴ እንዲህ ተብሎ እንደ ተጻፈ «ለጊዜው በኃጢአት ከሚገኝ ደስታ ይልቅ፤ ከእግዚአብሔር ሕዝብ ጋር መከራ መቀበልን መረጠ» (ዕብ 11፡25)። ይህ ክፍል በግልጽ እንደሚናገረው ከኃጢአት ደስታ እንደሚገኝ ነው። ብዙ ዓይነት ኃጢአቶች ለሰዎች ደስታን ይሰጣሉ። የሰው ሥጋ ኃጢአትን በማድረግ ደስ ይለዋል። ምክንያቱም ኃጢአት ደስታን ስለሚሰጥ ነው። ትክክለኛና እውነተኛ እምነት ያለው ሰው ግን በኃጢአት ከሚገኝ ደስታ ይልቅ መከራንና ስደትን ይመርጣል። ኃጢአትን መቋቋም አለብን፤ ይህ ካልሆነ ግን ለመንግስቱ ብቃት እንደሌለን ራሳችንን እያጋለጠን መሆናችንን አንወቅ።

አሁን ደግሞ 'ሽክምን ሁሉ አስወግደን' ወደሚለው ቃል እንመለስ። ሽክም ምንድን ነው? ሽክም ኃጢአት ላይሆን ይችላል፤ የግድ ደግሞ በጣም መጥፎ ነገርም ላይሆን ይችላል። ዋናው ጉዳይ ግን ከሩጫችን በቀላሉ ሊገታን የሚችል ነገር መሆኑ ነው። ኃጢአትን አለማስወገዳችን በእርግጠኝነት ከውድድር ውጪ ያደርገናል። ሽክምን አለማስወገዳችን ደግሞ ከውድድር ውጪ ባያደርገንም እንደሚገባ ፈጥነን ከመሮጥ ይገታናል። ለመሆኑ የትኛው ዝነኛ ሯጭ ነው ኩቱን እንደ ደረበ ሲሮጥ ያየነው? ማንኛውም እንደሚገባ ከመሮጥ የሚያዘዋን፤ ወደ ጎሳ የሚጎትተን ወይም እድገታችንን የሚያጓትት ነገር ሁሉ እንደ ሽክም ሊወሰድ ይችላል።

በ19ኛው ክፍለ ዘመን ውስጥ እግዚአብሔር በድንቅ የሚጠቀምበት አንድ ሰው ነበር። ይህ ሰው የዕብራይስጥ መዝገበ ቃላትን በማዘጋጀት ብዙውን ጊዜውን የሰዋ ሰው ነበር። መጽሐፉ

ወደ መጠናቀቁ ደረጃ ሲደርስ ወዳጆቹ እንዲያዩት ላከላቸው። ያንን መጽሐፍ ያዩ ሰዎች በሙሉ በኃይለኛ አድናቆት ተሞልተው ሥራውን ባረኩለት። መጽሐፉ ለሕትመት ሲበቃም ያዘጋጀው ሰው ድንቅ የምርምር ሰው በመባል ስመጥር እንደሚሆን በአንድ ሀሳብ ተስማሙ። ይሁን እንጂ ይህ ሰው በመጨረሻ ላይ ያን ያህል የደከመበትን ሥራ የእሳት እራት አደረገው። ምክንያቱም በዚህ ሥራው የተነሳ «ድንቅ የምርምር ሰው» ተብሎ የመጠራቱ ነገር ለጌታ ያለውን የኃላ ፍቅርና የነፍሳት መዳን ጥማት የሚቀንስበት ሆኖ ስለ ተሰማው ነበር። ስለዚህ ተጨማሪ የማጣሪያ ሥራ ማድረጉና የሕትመቱን ሂደት መከታተሉ የበለጠ ጊዜና ጉልበት የሚጠይቅ ሥራ ሆኖ ስላገኘው የታየው አማራጭ መጽሐፉን አቃጥሎ መገላገል ሆነና አደረገው። እዚህ ላይ በግልጽ እንደምንረዳው ያን ያህል የተደከመበትን ሥራ የማጣሪያ ንባብ አድርጎ ማስተካከልና በኋላም ማሳተም ምንም ኃጢአት የለበትም። በሌላ በኩል ግን ይህ ተጨማሪ ሥራ እና በኋላ የሚመጣው ዝና ለዚያ ሰው በጣም ከባድ የሆነ ሽክም ነበር የሆነበት። በመሆኑም በመጨረሻ የወሰነውን ድርጊት በመፈጸም ይህ አማኝ ከሚጎትተው ሽክም ተገላገለ።

በሕይወትህ ውስጥ ኃጢአት ናቸው ብለህ ልትጠራቸው የማትችላቸውና እንዲሁም ደግሞ ሽክም መሆናቸው ያልታወቀህ ነገሮች ይኖሩ ይሆን? አንተ ለሩጫ እየተዘጋጀህ ነው እንበልና። በዚህ ዝግጅት ላይ ባለህበት ጊዜ አንድ ሰው በጣም ብዙ ምግብ እንድትበላ ቢጋብዝህና ካፖርቱን ልበሰው ብሎ ቢሰጥህ፤ እነዚህን ሁለት ግብዣዎች ተቀብለህ ሩጫህን መቀጠል ትችላለህን? ሁሉንም ዓይነት ኃጢአት እንድናርቅና ሽክምን ሁሉ እንድናስወግድ እግዚአብሔር ማስተዋልን ይስጠን። ለሩጫ የማይጠቅም ሽክም ተሽክመን መሮጥ በምንም ዓይነት አንችልም።

የሎጥ ውድቀት ከዚሁ ከሽክም አኳያ የመጣ ውድቀት ነበር። ሎጥ መጥፎ ሰው አልነበረም። እንዲያውም ሐዋርያው 'ጽድቅ ሰው' ብሎ ጠርቶታል። 'ጽድቅ ሎጥም በመካከላቸው ሲኖር እያየና እየሰማ ዕለት ዕለት በአመጸኛ ሥራቸው ጽድቅ ነፍሱን አስጨንቆ ነበርና . . .' (2ኛው 2+7-8)። ይሁን እንጂ ሕይወቱ ከአብርሃም ሕይወት በእጅጉ የተለየ ነበር። የአብርሃም ኑሮ በምድረ በዳ ሲሆን ሎጥ ግን በከተማ ውስጥ ይኖር ነበር። አብርሃም የሚኖረው በድንኳን ውስጥ

ሲሆን ሎጥ ግን የማረ ቤት ነበረው። ሰፊ የሆነው ልዩነታቸውም እዚህ ላይ ነው። የመጀመሪያው ቀለሎት ሲኖር ሁለተኛው ግን ከባድ ሽክም ተጭኖት ነበር። ሎጥ በጽድቅ መንገድ የሮጠ ሰው ቢሆንም ከሽክሙ የተነሳ በድካም ነበር የሕይወት ሩጫውን የሮጠው። በመጨረሻ በድካም ተዘለፈለፈና ሩጫውን አቁሞ ከውድድሩ ተሸናፊ ሆኖ ወጣ።

በማርቆስ ምዕራፍ 4 ላይ ያለውን ምክር አዘል ማስጠንቀቂያ ማስተዋልና መቀበል ምን ያህል አስፈላጊ ነው! በዚያ ክፍል ውስጥ ጌታችን የሚናገረው በኃጢአት ምክንያት በሽክም የተነሳ ፍሬ ለማፍራት አለመቻላችንን ነው። ምክንያቱም እንዲህ ብሏል፡ «የዚህም ዓለም ሀሳብና ባለጠግነት፤ ማታለል፤ የሌላውም ነገር ምኞት ገብተው ቃሉን ያንቃሉ የማያፈራም ይሆናል» (ቁ.19)። ከብዙዎቹ ማታለያዎች ወይም ማሰናከያዎች አንዱ የሆነው የዚህ ዓለም ሀሳብ (የግድ ኃጢአት ብቻ አይደለም) አማኝን ፍሬ አልባ ሊያደርገው ይችላል። ለምሳሌ ባለጠግነት ኃጢአት አይደለም። ይሁን እንጂ በሁለቱም ክንፎቻችን ከፍ ብለን እንዳንበር ወደታች ሊጎትተን ይችላል። የባለጠግነት ፍላጎት ያላቸው ሁሉ እንደሚገባ ለመሮጥ ያዳግታቸዋል። ሌላው ቀርቶ እግዚአብሔር ራሱ በሰጠን በማንኛውም ነገር ላይ እንኳ ታማኝነታችንን ማሳየት አለብን። ይህ ባይሆንና በአንድ ምክንያት ብቻ እንኳ ብንያዝ አሯሯጣችን ሁሉ በከባድ ችግርና ድካም ይሆናል።

እንደገና ደግሜ መናገር የሚገባኝ ነገር ሽክም የግድ ኃጢአት ብቻ እንዳልሆነ ነው። ብዙውን ጊዜ ሽክም ይለመድና እንደ ህጋዊና ተገቢ ነገር ሊወሰድ ይችላል። ይወሰድ እንጂ ሽክም እስከሆነ ድረስ አንድን ሯጭ ሊያዳክመው፤ ወደ ኋላ ሊጎትተውና ሊያስቀረው ይችላል፤ ያስቀረዋልም። ሽክም ምናልባት ሥር የሰደደ ጓደኝነት፤ የስልጣን ጥማት አነስተኛ አለማዊ ጉጉት፤ ወይም ጠንካራ የሆነ የተፈጥሮ ፍላጎት፤ ከፍተኛ የሆነ የመኖሪያ ቦታ አካባቢ ፍላጎት ወይም ጣፋጭ ምግብና የተሸቀረቀረ አለባበስ ሊሆን ይችላል። እነዚህን የመሳሰሉ ብዙ ዓይነት ነገሮች በራሳቸው ኃጢአት አይደሉም። ነገር ግን የአንድን አማኝ የሩጫ ፍጥነት ለመቀነስ በቂ ምክንያቶች ናቸው።

በዚህም የተነሳ ከሩጫ መስመራችን የሚያስወጣን ኃጢአት እንዳይኖርብንና ሩጫችንንም የሚያዘገይ ሽክም እንዳይገኝብን

ራሳችንን መጠየቅና መመርመር ይገባል። ኃጢአት ሯጩን ብቁ እንዳይሆን ያደርገዋል። ሽክም ደግሞ ሯጩን ኃይሉን በከንቱ እንዲያባክን ያደርገውና እንደሚገባ ከመሮጥ ይገታል። እስኪ አንተን ወይም አንችን አንድ ጥያቄ ልጠይቃችሁ። አንተን ወይም አንቺን የከበባችሁ ኃጢአት የትኛው ነው? የአንተ ወይም የአንቺ የተለየ ሽክማችሁ ምንድን ነው? እነዚህን ጥያቄዎች በጥንቃቄ እንመርምርና በፍጥነት ከላያችን እናስወግዳቸው።

አራት

እኛ ይህንን ለአማኞች የተዘጋጀ ሩጫ የምንሮጥ ሁለ፣ በቀላሉ የሚከበንን ኃጢአት ማስወገድና አላስፈላጊ ሽክምን ሁሉ ማራገፍ ብቻ ሳይሆን፣ ሩጫችንንም 'በትዕግስት' መሮጥ ይገባል። ለምን በትዕግስት? ምክንያቱም ሽልማቱን የምንቀበለው በውድድሩ መጀመሪያ ወይም መካከል ላይ ሳይሆን፣ በሩጫችን መጨረሻ ላይ ብቻ በመሆኑ ነው። የመጨረሻዋ እርምጃ ከተወሰደች በኋላ ነው ሽልማቱ የሚገኘው። ጅማሬው ላይ እንደሚገባ እንሮጥ ይሆናል። ምናልባት መካከል ላይም እንደሚገባ እየሮጥን ይሆናል። በመጨረሻዋ ሰአት ግን እንደሚገባን ሳንሮጥ እንችላለን። በመጀመሪያ በመካከልም ሆነ በመጨረሻ ላይ የሚታይልን ነገር ማሸነፍ ብቻ ነው። ማንም ሯጩ ቢሆን ሩጫውን ከመጨረሱ በፊት አሸናፊ ለመሆኑ እርግጠኛ መሆን አይችልም። ምናልባት አምስት እርምጃዎች ሲቀሩት ሊወድቅ ይችላል። አንድ ጊዜ የ200 ሜትር የሩጫ ውድድር ሲካሄድ እንደኛው ሯጩ ከመጀመሪያ ጀምሮ ተወዳዳሪዎቹን ሁሉ 20 ሜትር በሚሆን ርቀት ሲመራ ቆየና ውድድሩን በአሸናፊነት ለመጨረስ ሁለት ሜትር ያህል ሲቀረው በድንገት ወደቀና ተሰናክለ። ማሸነፍ የሚፈልግ ሯጩ በጣም ጠንቃቃ መሆን ይገባል። የመጨረሻዋን እርምጃ ተራምዶ ሩጫውን ሳይጨርስ ማንም ቢሆን ሽልማቱን እንደ ጨበጠ ሆኖ ጉራውን ሊነዛ አይችልም። ሐዋርያው ጳውሎስ እንኳን እንዲህ ለማለት ተገዷል። «አሁን እንዳገኘሁ ወይም አሁን ፍጹም እንደሆንሁ አይደለም፤ ነገር ግን ስለ እርሱ በክርስቶስ ኢየሱስ ደግሞ የተያዝሁበትን ያንን ደግሞ እይዛለሁ ብዬ እፈጥናለሁ » (ፊል 3፡12)። እንግዲህ ይህ ለሐዋርያው እውነት ከነበረ ለኛማ እንዴት?

«በፊታችን ያለውን ሩጫ በትእግስት እንሩጥ» በሚለው ሐረግ ውስጥ ያለው 'እንሩጥ' የሚለው ቃል ምን ማለት ነው? መሮጥ ማለት

መቆም ወይም ደግሞ ረጋ ብሎ መራመድ ማለት አይደለም። መሮጥ ማለት ወደ ፊት በፍጥነት መቅደም ማለት ነው። እነስተኛ ጊዜን ተጠቅሞ ብዙ ርቀትን መሸፈን ማለት ነው። ስለዚህ አንድ ሰው መሮጥ ያለበት በፍጥነት ነው። በሩጫ ውድድር ውስጥ ብዙ ተሳታፊዎች እንደ መኖራቸው መጠን አንድ ሰው ውድድሩን አሸንፎ ሽልማቱን ማግኘት የሚፈልግ ከሆነ የግድ ሁሉንም መቅደምና ማሸነፍ አለበት። የአንድ ሰው ማሸነፍ ወይም መውደቅ የሚለካው በሩጫው ፍጥነት ወይም ዝግታ ነው። ጊዜውን በከንቱ ካቃጠለና በቸልተኝነት ከሩጫው መስመር የሚወጣ ከሆነ መውደቅ የማይቀርለት ዕድል ፈንታው ይሆናል።

በዕብ (12፡1-3) ያለው ክፍል 'በፊታችን ያለውን ሩጫ' የሚል ቃል ተጠቅሟል። ይህም የሚያሳየው ከፊታችን ያለው ሩጫ አንድ መስመር ብቻ መሆኑን ነው። እኛ ራሳችን የመረጥነውን የራሳችንን መንገድ ይዘን መሮጥ እንችልም። እግዚአብሔር ራሱ ለእያንዳንዳችን በፊታችን ባስቀመጠልን ሩጫ ብቻ ነው መሮጥ የምንችለው። ለመሆኑ ከፊቱ ከተሰመረለት የሩጫ መስመር ወጥቶ የሚያሸንፍ ሯጩ የትኛው ነው? ሁሉም በየራሱ መስመር ወይም የሩጫ ክልል ውስጥ ብቻ ነው መሮጥ ያለበት። የ2ኛ ጢሞቴዎስ ምዕራፍ 2 ትርጉምም ይኸው ነው። «ደግሞም በጨዋታ የሚታገል ማንም ቢሆን እንደሚገባ አድርጎ ባይታገል የድሉን እክለል አያገኝም» (ቁ.5)። ይህም ማለት መታገል የሚገባው እንደ ጨዋታው ሕግ ነው ማለት ነው። ዛሬ ብዙ ክርስቲያኖች እግዚአብሔር ከፊታቸው ባዘጋጀላቸው ሩጫ ሳይሆን በራሳቸው ከፍተኛ ፍላጎት ተነሳሽነት የሚያደርጉት ሩጫ እንዴት ያለ አሳዛኝ ሩጫ ነው! የእኛ ከፍተኛ የሆነ የአገልግሎት ጥማት እንዲሁም እንቅስቃሴ ሁሉ የእግዚአብሔርን ፈቃድና ሕግ ሊተካልን አይችልም። ከእግዚአብሔር ፈቃድ ውጭ የምናደርገው ሩጫ ሁሉ ዉጤቱ ጉድለት ብቻ ነው። እግዚአብሔር ሩጫችንን ሁሉ ከፊታችን ካደረገልን ውድድሩን አሸንፈን ሽልማቱን ከመቀበላችን በፊት በዚያ ሩጫ ውስጥ እንደሚገባ መሮጥ ይጠበቅብናል።

አምስት

እግሮቻችን እግዚአብሔር ለእኛ ለራሳችን ብቻ አዘጋጅቶ በሰጠን የሩጫ ክልል ውስጥ መሮጥ አለባቸው። ዓይኖቻችን ግን 'የእምነታችንን ራስና ፈጻሚውን ኢየሱስን ተመልክተን' (ዕብ 12፡2)

እንደሚለው ኢየሱስን ብቻ መመልከት አለባቸው። ጥንታዊ የሆነው የመጀመሪያው ትርጉም 'እርቀን ወደ ኢየሱስ ተመልከተን' የሚል ሃሳብ ነው ያለው። ትርጉሙም ዕይታችንን በዙሪያችን ካሉ ከሁሉም ነገሮች ላይ አንስተን ኢየሱስን ብቻ አተኩረን መመልከት የሚል ነው። ወደ ኢየሱስ ብቻ እንመለከታለን እንጂ ወደ ሌላ ወደ ማንም አንመለከትም ማለት ነው። ወደ እርሱ ብቻ በመመልከታችንም ሩጫችንን በተሠጠን ቀጥተኛ መስመር ላይ ለማድረግ ኃይል እናገኛለን። በዙሪያችን ያሉት ነገሮች ትኩረታችንን በቀላሉ ሊሰባና ከግባችን ሊያዘናጉን ይችላሉ። ኢየሱስን በመመልከታችን ብቻ እግዚአብሔር ያዘጋጀ ልንን የሩጫ ክልል ለመጠበቅ እንችላለን።

ኢየሱስ ክርስቶስ የእምነታችን ጀማሪ እና ፈጻሚ ተብሎ ተጠርቷል። እምነታችን የሚጀምረው በእርሱ ውስጥ ሲሆን የሚፈጸመውም በእርሱ ውስጥ ነው። የምናምነውም እርሱን ብቻ ነው። አንድ ጊዜ በኢየሱስ ክርስቶስ ውስጥ ከሆንን እስከ መጨረሻው ጸንተን ለጌታ መገዛት አለብን። አዕምሮአችን ሁሉ በእርሱ ላይ ብቻ ማተኮር አለበት። ቅድስናችን ሆነ ድላችን፣ ፍጹም የሆነ ፍቅር ሆነ የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ወይም ደግሞ ነፍሳችን የማጸን ፍላጎታችን እንዲሁም መንፈሳዊ አለመግባባትና አለመጣጣም እንኳን ልባችንን ከኢየሱስ ላይ ሊሰርቅብን አይገባም። ከመጀመሪያ እስከ መጨረሻ ያለው ኢየሱስ ክርስቶስ ብቻ ነው። እምነታችን እርሱን እንደ መጨረሻም እንደ መጀመሪያም አድርጎ ይወስደዋል። ከእርሱ ውጪ የምናየው ምንም ነገር አይኖርም። በእርግጥም ትኩረታችን ሁሉ ያለማቋረጥ በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ ላይ ብቻ ከሆነ ቅድስናችን ድላችንና የመሳሰሉት ሁሉ በሕይወታችን ውስጥ መገለጣቸው የተረጋገጠ ጉዳይ ነው። ነገር ግን አንድን ከጌታ ውጪ የሆነን ነገርን የምንፈልግ ከሆነ የሩጫ መንገዳችንን የተቃባዘነ ሊሆን ይችላል። መንፈሳዊ ሕይወትን የምንኖር መንፈሳዊያን ሰዎች እስከሆንን ድረስ ሁሉም ነገር በኢየሱስ ክርስቶስ ውስጥ እንደሆነ እንረዳ ዘንድ እግዚአብሔር መገለጡን እንዲሠጠን አጥብቀን መጠየቅ አለብን። ትክክለኝነት፣ ይቅርታና ታድሶ እንደገና ማንሰራራትም ቢሆን ሁሉም ያለው በክርስቶስ ውስጥ ነው። ቅድስና የድል ሕይወትና የመንፈስ ቅዱስ ሙላትም ቢሆን የሚገኘው በክርስቶስ ውስጥ ብቻ ነው። ክርስቶስ ሁሉንም ነገር ነው። እርሱ የመጀመሪያዎች ሁሉ

መጀመሪያ ነው። በአጭሩ ሁሉም ነገራችን ያለው በእርሱ ውስጥ ነው። ከጌታ ተለይተን የምንረጠው ምንም ዓይነት ሩጫ በፊታችን ሊኖር አይገባም፤ አይችልምም

እርቀን ተመልከተን የሚለው ቃል ወደ ጌታ መመልከት የሚለውን ቃል ለመተካት የገባ ነው። በዙሪያችን፣ በቅርባችን ካሉት ሁኔታዎች ላይ ዓይኖቻችንን ካሳነሳን ጌታን መመልከት አንችልም። አንድ በሩጫ ላይ ያለ ሰው ወዲህም ወዲያም የሚመለከት ከሆነ በትክክል ለመሮጥ ያዳግተዋል። ምናልባትም መንገዱን ስቶ በተቃባዩበት መንገድ ሊሮጥ፣ ከነአካቱ ሩጫውን ሊያቆምም ይችላል። ለዚህም ነው ጌታ ከእርሱ በስተቀር ማንንምና ምንንም እንዳንመለከት የጠራን። ከዚህ በተጨማሪ በውስጣችን ያለፉትን ነገሮች እየደጋገምን ማስታወስና ማሰላሰል በራሱም ለመንፈሳዊ ጉዞአችን ጎጂ ልምድ ነው። አንድ ሰው ስለ ራሱ መላልሶ የሚያስታውሰው ነገር ካለው፣ የራሱን ስሜት ለማወቅ ብርቱ ጥረት የሚያደርግ ከሆነ፣ መንፈሳዊ ዕድገቱን በአዕምሮው ለማወቅና ለመመዘን ሁልጊዜ የሚጥር ከሆነና ስለ መንፈሳዊ ሁኔታው በመጠን በላይ የሚያስብና የሚጨነቅ ከሆነ እነዚህ ሁሉ ከሩጫው ሊጎትቱትና ወደ ኋላ ሊያስቀሩት ይችላሉ። በሩጫ ውስጥ ሆነን ከሚያጋጥሙን በጣም አደገኛ ነገሮች አንዱ ስለ መንፈሳዊ ዕድገታችን ከመጠን በላይ መጨነቅ ነው። በተደጋጋሚ እንዲህ ካደረግን ድንገት ሳናውቀው ከራሳችን ውስጥ ራሳችንን ወደ መፈለግና ወደ ማስታወስ እንወድቅና ወደ ኢየሱስ መመልከት ይላነናል።

እንዲህ ከሆነ ታዲያ ወደ ጌታ ኢየሱስ መመልከት ማለት ምን ማለት ነው? ወደ ሰውየው ወደ ራሱ መመልከት ማለት አይደለም። ወደ ኢየሱስ መመልከት ማለት በእርሱ አጥብቆ መሳብና በዚህም ምክንያት ደግሞ ያ ሰው በውስጡ ያለውን የራሱን ዓለም እየተወ የሚመለከተውን ኢየሱስን መገናኘት ማለት ነው። ወደ ምን ዓይነቱ ኢየሱስ ነው የምትመለከተው? የምትመለከተው ኢየሱስ ሁለቱንም ማለትም የእምነትህ ጀማሪና ፈጻሚ የሆነውን በአጠቃላይ ሁሉንም ያካተተውን ኢየሱስን ነው። በመንፈሳዊ ሕይወት ውስጥ ወደ ፊት የመሔድ ምስጢር እንግዲህ በአንድ ግለሰብ ማንነትና ግላዊ ሁኔታዎች ውስጥ አለመኖርን መረዳት ነው። ዓይኖቻችንን ከሁኔታዎችና ከራሳችን ላይ አንስተን ወደ ኢየሱስ መመልከትና ተገቢ ባልሆነ መንገድ ራሳችንንና በውስጣችን ያለውን እኛነታችንን

ከማስታወስ ሊያወጣን የሚያስች ለንን የዚህን ነገር መገለጥ የእግዚአብሔር መንፈስ ይስጠን።

ሰድስት

እነዚህ ሁሉ ከላይ የዘረዘርናቸው ነገሮች ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ራሱ ሩጫውን እንዴት እንደ ጨረሰ ወደ ማወቅ የሚያመጡን ነው። «እርሱ ነውርን ንቆ፤ በፊቱም ሰላላው ደስታ በመስቀል ታግሶ በእግዚአብሔር ዙፋን ቀኝ ተቀምጧል» (ዕብ 12፡2)። ጌታ ኢየሱስ በፊቱ የተዘጋጀለትን ደስታ ተመልክቶ በቀጥታ ወደዚያ ደስታ ሮጠ። ደስታውስ ምንድን ነው? እርሱ ራሱ እንዲህ ብሏል «መልካም አንተ በጎ ታማኝ ባሪያ በጥቂቱ ታምነሃል - - በብዙ እሾምሃለሁ፤ ወደ ጌታህ ደስታ ግባ። ይህ ወደ ሺው ዓመት የጌታ መንግስት ያሳያል። አዎ! ጌታ ባሕርይው በሆነው ፍጹም መታዘዝ አባቱን እግዚአብሔርን ታዝዞታል። እኛ ግን በመጸሐፍ ቅዱስ ውስጥ ሌላም ተጨማሪ እውነት እናገኛለን። እርሱም የእግዚአብሔር ሽልማትና ቃል ኪዳን ነው። በተለይም ስለ መንግስቱ የሰጠንን የሽልማት ተስፋና ቃል ኪዳን፤ በእርግጥም ይህ ወደ ፊት የሚታይ ነገር በኢየሱስ ሕይወት ውስጥም በጎ ተጽዕኖ አሳድሯል። ምክንያቱም ጌታችን ኢየሱስ በፊቱ ስለ ተዘጋጀለት ደስታ፤ በምድር ላይ ባደረገው ሩጫ ሁሉ ነውርና መስቀሉን ተቋቁሞ ወደ ፊት ለመግፋትና ሩጫውን በድል ለመጨረስ በቅጥሯል።

በዚህ በዕብ 12 መጀመሪያ ላይ ጸሐፊው የእምነታችንን ጀማሪና ፈጻሚ ሲጠራው 'ኢየሱስ' የሚለውን ስም ብቻ የተጠቀመው ለምንድን ነው? ጌታ ከትንሣኤ በኋላ በተጠራባቸው የማዕረግ ስሞች 'ክርስቶስ' ወይም 'ጌታ ኢየሱስ' ብሎ አልጠራውም። ግን ለምን? 'ኢየሱስ' የሚለው ስም ጌታ በሰውነቱ የሚጠራበት ስም እንደሆነ እናውቃለን። እግዚአብሔር ኢየሱስን እንድንመለከት የጠራን ጌታ በሥጋው ሆኖ ያከናወነውን ሥራ እንድንመለከት ስለሚፈልግ ነው። እግዚአብሔርን እንደ ባሕርይው መታዘዙና መቀበሉ አምላካዊ ገጽታው ሲሆን፤ ከፊቱ ስለ ተዘጋጀለት ደስታ ሲል ነውርን መናቀና መስቀሉን ታግሶ መቻሉ ግን የሰውነት ገጽታው ነው። ስለዚህ በዚህ ክፍል ውስጥ ጸሐፊው 'ኢየሱስ' የሚለውን ስም እንዲጽፍ መንፈስ ቅዱስ አበረታቶታል፤ ወይም መርቶታል። በመሆኑም በፊቱ የሚጠበቀው ደስታና የሽልማት ተስፋ ጌታ እንደ ሰውነቱ እንዲበረታና እንዲያሸንፍ በጎ ሆኖለታል። እግዚአብሔርን

የምንታዘዘው ስለምንወደው መሆኑ እውነት ነው። ከዚህ ጋር ተያይዞ የሚሔደው እውነት ግን እግዚአብሔር ለእርሱ ያለንን ታማኝነት እንድንቀጥል እኛን ለማበረታታት ሽልማትን መጠቀሙን እናውቃለን። በዚህም መሠረት እኛ ልጆቹ አባታችን ያዘጋጀልንን ሽልማት ለማግኘት ስንል በታማኝነት ማገልገላችን በፍጹም ስህተት ሆኖ ሊገኝ አይችልም።

ጳውሎስ ለምንድን ነው «ወንድሞች ሆይ፤ እኔ ገና እንዳል ያዝሁ እቆጥራለሁ፤ ነገር ግን አንድ ነገር አደርጋለሁ፤ በኋላዬ ያለውን እየረሳሁ በፊቱም ወዳለው እየተዘረጋሁ - - » የሚለው? ምን ለማግኘት እንደሆነ በራሱ መልስ ውስጥ ሲገልጽ ግን እንዲህ ይላል፤ «በክርስቶስ ኢየሱስ ከፍ ከፍ ያለውን፤ የእግዚአብሔርን መጥራት ዋጋ እንዳገኝ ምልክትን እፈጥናለሁ» (ፊሊ 3፡13-14) ይህ ሽልማት እግዚአብሔር ሰዎች ሁሉ ያገኙት ዘንድ የጠራበት ነገር እስከሆነ ድረስ ጳውሎስም ይህን ሽልማት ለማግኘት ሲል ሁሉንም ነገር ወደ ኋላው የሚተው ከሆነ፤ ስለዚያ ሽልማት ብለን እግዚአብሔርን በታማኝነት ብናገለግለው ጌታ በሚገባ ደስ ይሰኝብናል።

ጌታችን ስለ መንግስቱና ስለ ደስታው ሲል 'ንቆ' እና 'ታግሶ' አልፎአል። እኛስ ወደ ፊት ሰላላው ስለሚጠብቀን መንግስት ክብር ስንል የናቅነውና የካድነው ነገር ይኖር ይሆን? ስለዚህ ከፊታችን ስለሚጠብቀን ስለ እግዚአብሔር ሽልማት ብለን ለማድረግ የማንፈልገውን ነገር እናደርጋለን? ለማድረግ የምንፈልገውን ነገር አናደርግም? ይህ ደስታ ጌታችንን የላበ ደስታ ከሆነ እኛንስ ዛሬ ለምን አይሰበንም? ከዘመናዊዎቹም ሆነ ከጥንታዊያኑ ክርስቲያኖች ብዙዎቹ ለመንግስቱ ክብር ሲሉ ጌታን ለመከተል ሁሉንም ነገር ክደዋል፤ ትተዋልም። እኔና እናንተስ?

ሰባት

እኛ የምንመለከተው ኢየሱስ በፊቱ ሰላላው ደስታ ሲል 'ነውርን ንቆ - - በመስቀል ታግሶ በእግዚአብሔር ዙፋን ቀኝ ተቀምጧል' (ዕብ 12፡2)። እንደ እውነቱ ከሆነ እኛም ደግሞ ልክ እርሱ እንዳደረገው ያንኑ ዓይነት ሩጫ ልንሮጥ ይገባናል።

ሰዎች አላፋሪ ወይም ነውር የሆነ ነገርን በኢየሱስ ላይ አድርገዋል፤ እርሱ ግን ይህንን ንቆታል። መስቀሉ ደግሞ በእግዚአብሔር ተሰጥቶታል፤ ይህንን ደግሞ ታግሶአል። ሰዎች

እርሱን ባይረዱትም፤ አውጥተው ቢጥሉትም፤ ቢወነጅሉትም፤ ወዳጆቹ ቢከዱትም እና በመጨረሻ ሁሉም ቢያወግዙትም እርሱ ግን በአንዱም አልተጨነቀበትም። ነውሩና እፍረቱ ከፍተኛ ባለመሆኑ አይደለም። እንደ እውነቱ ከሆነ እርሱ ያለፈበት ነውር ማንም ሰው በሕይወቱ ካሳለፈው ነውር የበለጠ ነበር። በቅድስና የተሞላው ሕይወቱም የሰዎች ንቃትና ስድብ የማይሰማው ሆኖ አይደለም። እንዲያውም የእርሱ ስሜት ከሌሎች በበለጠ ሁኔታ ቶሎ የሚነካ ነበር። ይህም ሁሉ ሆኖ ነው ኢየሱስ ነውሩን ሁሉ የናቀውና ስድብን ሁሉ ችላ ያለው። እግዚአብሔር የሠጠው መስቀል ቀላል አልነበረም። በሰዎች፣ በቅዱሳን መላእክትና በክፉ መናፍስት ፊት ያለፈባቸው ሁኔታዎች ሁሉ ከመከራ የራቁ አልነበሩም። ሆኖም ጌታችን መስቀሉን ተቀብሎታል፤ ታግሶ ታልም። የዚህ ሁሉ ውጤትስ? የመጨረሻውን የላቀ ከፍተኛ ድል መቀዳጀት ነበር። 'በእግዚአብሔር ዙፋን ቀኝ ተቀምጧልና' በክብር እስከሚገለጥም ድረስ ይጠባበቃል።

እኛ ግን ከጌታ በተቃራኒ አጥብቀን ራሳችንን እንደብቃለን። ነውርን፣ አለመግባባትን ዘለፋን ወቀሳንና ተቃውሞን በጣም እንፈራለን። ሁሉንም ሰው ለማስደሰት እንጥራለን። ለጌታ ብለን ባለማፈርና ራሳችንን ለመካድ ፈቃደኞች አይደለንምና የሚመጣብንን ነውርና ሃፍረት እናስወግዳለን። ሌሎች እኛን ለማሳፈርና ነውረኛ ለማድረግ ቢሳካላቸውም እንኳን በቂምና በቁጭት ተሞልተን እንችለዋለን። የራሳችንን ሕይወትና ማንነት የሚያዋርደውን ነውር ያለ ድምጽ ወይም ያለ ተቃውሞ ለመቀበል ፈቃደኞች አይደለንም።

ከዚህም በተጨማሪ እግዚአብሔር የሠጠንን መስቀል ለመሸከም ፈቃደኞች ሆነን አንገኝም። በመስቀሉ ጎዳናም አንጓዝም። የመስቀሉ መንገድ እንኳ ምን እንደሆነ እናውቅም። በሕይወታችን እኛ የሚመጡት ነገሮች ሁሉ በእግዚአብሔር ፈቃድ ታቅደውና ተስተካክለው እንደሚመጡም አልተረዳንም። ከፍላጎታችንና ከፈቃዳችን ተቃራኒ የሆነ ነገር ሁሉ፣ እንዳንግባባ የሚያደርጉን ምክንያቶች በሙሉ፣ የሚያስቃዩን፣ መንገዳችንን የሚዘጉ እና ተስፋችንን የሚጋርዱ ሁኔታዎች በሙሉ በእግዚአብሔር ለእኛ የተሰጡን መስቀሎቻችን ናቸው። ዋናው ጉዳይ ግን እነዚህን ነገሮች ሁሉ እንዴት ነው የምናቸው? የሚለው ላይ ነው። በልባችን ውስጥ እነዚህን ሁኔታዎች ለመቋቋም ጥረት እናደርጋለን? ለሰዎችስ

እያጉረመረምን እንነግራ ቸዋለን? እነዚህ ችግሮች ተወግደው ለማየትስ እንናፍቃለን? እዚህ ላይ ሊገባንና ልንረዳው የሚያስፈልገን ነገር ይህ እጅ ያለመስጠት ባሕርያችንና አቀራረባችን እንደሚገባ ከመሮጥ እንደሚጎትተን ብሎም እንደሚያደናቅፈን ነው።

እግዚአብሔር መስቀሉ በእኛ ላይ እንዲያርፍ በሚያደርግበት ጊዜ ሁሉ በጣም የተለየ፣ ራሱን የቻለ በቂ ምክንያት አለው። እያንዳንዱ መስቀል የራሱ የሆነ መንፈሳዊ ተልዕኮ አለው። ይህም ማለት የተላከው በሕይወታችን ውስጥ የተለየ ነገርን ለማከናወን ነው። እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ ጌታ ኢየሱስ መስቀሉን እንደታገለው እኛም ብንታገስ (በርግጥ የእርሱ መስቀል ለጋጢአት የተከፈለ ዋጋ ሲሆን፣ የእኛ ግን እንደዚያ አይደለም) የእኛ የሆነው ተፈጥሮአዊ ባሕርያችን በዚያ ላይ እየተወገደ የልጁን የትንሣኤ ሕይወት ለመሞላት ብቃቱ ይኖረናል። በእንቢተኝነት መቋቋማችን፣ ዝቅ ያለ ማለት ትግላችን የእግዚአብሔርን ዓላማ መሣከት ከማደናቀፉም በላይ መስቀሉ በትክክል ተልዕኮውን በሕይወታችን እንዳያከናውን ምክንያት ይሆናል።

ስምንት

እግዚአብሔር እንከተለው ዘንድ ኢየሱስን በፊታችን አድርጎልናል። ለማጠቃለልም ያህል እግዚአብሔር በቃሉ 'በነፍሳችሁ ዝላችሁ እንዳትደከሙ ከጋጢአተኞች በደረሰበት እንዲህ ባለ መቃወም የጸናውን አስቡ' ይለናል። ጌታችን እንዴት ግላጼን፣ ጭቆናን፣ የክፉውን ሀሳብና ሥራን መከዳትን፣ መሰደድንና መስቀሉን - መስቀሉ በእርግጥም የሰውነት ገጽታ አለው - ሁሉ ተራ በተራ በጥንቃቄ ማሰብ አለብን። እንዲህ ብናደርግ አንደክምም። ጌታ በዚህ ምድር ላይ እንዴት መከራ መቀበል እንዳለባቸው ለደቀ መዛሙርቱ ሲገልጽላቸው «ደቀ መዝሙር ከመምህሩ፣ ባሪያም ከጌታው አይበልጥም» (ማቴ 10፡24)። ብሏቸው ነበር። ጌታ ኢየሱስ ካለፈበት የሕይወት ልምምድ የተሻለ እናሳልፋለን በለን መጠበቅ አይገባንም። ከዚያ ቀጥሎ ደግሞ ጌታ እንዲህ አለ፡ «ደቀ መዝሙር እንደ መምህሩ፣ ባሪያም እንደ ጌታው መሆኑ ይበቃዋል» (ማቴ 10፡25)። ከዓለም የምንቀበለው እንክብካቤ ጌታ ከተቀበለው ካልበለጠ ያ ይበቃናል። እንዲሁም «ባለቤቱን ብዬል ዘቡል ካሉት፣ ቤተሰቦቼንም እንዴት አብልጠው አይሏቸውም» (ማቴ

10+25)። እንግዲህ እርሱ በዚህ ዓለም ውስጥ የተቀበለው መስተንግዶ እንዲህ ያለ የሚያሳምም ከሆነ እኛ ይኸው አይገባንም ይሆን? ይህንን ነገር በእውነት ለማስተዋል ከበቃን ነውርና ተቃውሞ ሲደርስብን ልንክደው አንችልም።

የመንግስቱን ሩጫ በመሮጥ ላይ እያለን እጅግ የሚያስፈራው ነገር በነፍሳችን ውስጥ ተውጠን፤ ዝለንና ደክመን፤ ራሳችንንም ስተን እንዳንቀር ነው። የሰው ነፍስ ስሜቱን፤ አእምሮውንና ፈቃዱን የያዘች የሰውነት ክፍል ናት። ነፍሳችን ስትደክምና ራሷን ስትስት ጥንካሬዋን ሁሉ ታጣለች። ፈቃዷ ይጠወልጋል፤ ስሜቷ ይበርዳል፤ አዕምሮ ደግሞ ይለዝባል፤ ሁሉም ነገር ባዶ ይሆናል፤ ነገሮችን ሁሉ እንዲዋልሉ የማድረግ አዝማሚያ ይታይብናል። ከዚህ በኋላ ነው እንግዲህ ወደ ፊት የምናገኘው ጉዳይ የማይቀር የሚሆነው። በዚህ ሩጫ ውስጥ የሚገጥመን ትልቅ ፈተና እክሊሉን እያየን ጠንክረን ከመሮጥ መድከምና የመቆም አደጋ ሲሆን፤ ይህም የሚሆነው ተቃዋሚ ኃይሎች ሁሉ ኃይላቸውን አስተባብረው የሯጩን ትዕግስት የሚያስጨርሱት ሲመስሉ ነው።

ጌታ ኢየሱስን ትኩር ብለን ካየንና የእርሱን ልምምድ ካሳለሰን ግን ራሳችንን ለሽንፈትና ለድካም አላልፈን አንሰጥም። ስለ ጌድዮንና 300ዎቹ ሰዎች የተሰጠውን ገለጻ እናስታውስ። «በደክመኝም ያሳደዱ ነበር» (መሳ8+4) ይላል። ራሳችንን የሳትን እስኪመስለን ብንደክም እንኳን ተግተን መሮጥ አለብን።

እስከ መጨረሻው ተግተን ሩጫችንን የምንሮጥ የሩጫ ሰዎች ያድርገን። በመሮጥ ላይ እያለን ድንገት ብንቆስል፤ በሰዎች ብንጠላና ተቀውሞ ቢደርስብን ስለ ጌታ ኢየሱስ ብለን መንፈሳችንን ነቃ ማድረግና ሩጫችንን መቀጠል አለብን። በሩጫ ውድድር ውስጥ ከሚሳተፉት ሯጮች ውስጥ ከተመልካቹ የበለጠውን የአድናቆት ጭብጨባና ሙገሳ የሚያገኘው የትኛው ሯጭ ነው? መቀሰልና ጉዳት ቢደርስበትም እንኳን ሽልማቱን እስኪያገኝ ድረስ በርትቶ በትጋት የሚሮጠው አይደለም? እንግዲያውስ ብንቆስልም፤ ብንሰቃይም፤ የተሸነፍን ቢመስለንም፤ ይህ ሁሉ መሰናክልና ችግር ሊሆንብን አይገባም። በዚህም ሁኔታ ውስጥ ሆነን እንኳን ከሁሉም የበለጠ የሚሻለን ነገር ተነስተን መሮጥ ብቻ ነው። እዚህ ላይ አንድ ነገር እናስታውስ፤ በሩጫ መስመራችን ውስጥ እስካለን ድረስ አንድም የሚቀርልን ነገር የለም። ፍርዱ ሁሉ የሚሰጠው መጨረሻ ላይ

ሩጫችንን ከጨረሰን በኋላ ነው። ይህንን እውነት አንዴ ከተረዳን ።ለ ምንም ምክንያት ሩጫችንን እንዳናቋርጥ እንጠንቀቅ። በድካም መዛላችንን፤ ራሳችንን መሳታችንንና በመጨረሻም መውደቃችንን እናቁም። በዚህ ፈንታ ግን የእምነታችንን ጀማሪና ፈጻሚውን ኢየሱስን መመልከት ይገባናል። በፊታችን ያለውን ሩጫም እስከ መጨረሻ እንሩጥ ።

3/ የመጨረሻው ረጅም የባሕር ጉዞ

ወዲያውም ሕዝቡን ሲያሰናብት ሳለ ደቀ መዛሙርቱ በታንኳ ገብተው ወደ ማዶ ወደ ቤተ ሳይዳ እንዲቀድሙት ግድ አላቸው። ካሰናበታቸውም በኋላ ሊጸልይ ወደ ተራራ ወጣ። በመሸም ጊዜ ጌታ ታንኳይቱ በባሕር መካከል ሳለች እርሱ ብቻውን በምድር ላይ ነበር። ንፋስ ከወደ ፊታቸው ነበርና እየቀዘፉ ሲጨነቁ አይቶ፤ ከሌሊቱ በአራተኛው ክፍል በባሕር ላይ እየሄደ ወደ እነርሱ መጣ። ሊያልፋቸውም ይወድ ነበር። እነርሱ ግን በባሕር ላይ ሲሄድ ባዩት ጊዜ ምትህት መሰላቸውና ጮሁ፤ ሁሉም አይተውታልና ታወኩም። ወዲያውም ተናገራቸውና አይዟችሁ እኔ ነኝ አትፍሩ አላቸው። ወደ እነርሱም ወደ ታንኳይቱ ገባ፤ ነፋሱም ተው በራሳቸውም ያለ መጠን እጅግ ተገረሙ፤ ስለ እንጀራው አላስተዋሉምና፤ ነገር ግን ልባቸው ደንዝዞ ነበር (ማር 6+45-52)።

ይህ በማርቆስ ወንጌል ውስጥ ያለው ምዕራፍ ባለፈው የሕይወት ዘመኔ ውስጥ በተደጋጋሚ ሲረዳኝ ኖሯል፤ ዛሬም ቢሆን እንደዚሁ እየረዳኝ ነው። ከላይ የተጠቀሰው ታሪክ ከመከሰቱ ጥቂት ጊዜ ቀደም ብሎ ጌታ ኢየሱስ አምስት ሺውን ሕዝብ በአምስት እንጀራና በሁለት ዓሳ መግቧቸው ነበር። ልክ ከዚሁ ከላይኛው ክስተት ቀጥሎ ደግሞ ጌታ በጣም ብዙ ሕመምተኞችን ሲፈውስ ታይቷል። እነዚህ ሦስት የተቀናበሩ ክስተቶች ከዋና ዋናዎቹ የጌታ ታላላቅ ሥራዎች ማለትም ከመስቀል ላይ ሞቱ እና በመጨረሻ መንግስቱን እስከሚመሰርትበት ጊዜ ድረስ ካሉት ሁኔታዎች ጋር ይዛመዳሉ። የሚያሳዩንም (1) ጌታ ስለ እኛ መስቀሉን (2) ሊቀ ካህናችን ለመሆን ወደ ሰማይ ማረገንና (3) እንደገናም ተመልሶ መጥቶ መንግስቱን እንደሚያቋቁም ነው።

የሕንሰም በወንጌሉ ውስጥ ጥቂት ነገሮችን ከመጨመሩ በስተቀር ጌታ አምስት ሺውን የመገበበትን ይህንኑ ሁኔታ

መዝገብታል። እንደ ዮሐንስ ዘገባ ጌታ እንጀራውንና ዓላውን በተለምዶ ለሕዝቡ ከሠጠ በኋላ በማግስቱ ለእነዚያው ሰዎች እጅግ በጣም አስፈላጊ የሆነውን ትምህርት ደግሞ ሰጥቷቸዋል። «ከሰማይ የወረደ ሕያው እንጀራ እኔ ነኝ» (ዮሐ 6-51) ቢል ልክ ትላንት በልተው እንደ ጠገቡት እንጀራ የእርሱንም ሥጋ ቢበሉና ደሙንም ቢጠጡ የዘላለም ሕይወት እንደሚኖራቸው ሲያስረዳቸው ነው። ይህም እንጀራውን ለእነርሱ ያከፋፈለበት ሁኔታ ጌታ እንዴት ስለ እነርሱና ስለ እኛ እንደሚሞት፣ ሥጋው እንደሚቆረሰና ደሙም እንደሚፈስ የሚያሳይ ተምሳሌት ነው።

ማር 6-46 እንደሚነግረን ጌታ ኢየሱስ «ካሰናበታቸው በኋላ ሊጸልይ ወደ ተራራ ወጣ» ይላል። ይህ ጊዜ ሊቀ ካህን ሊሆንልን ወደ ሰማይ እንደሚያርግና በእግዚአብሔርም ፊት ሆኖ ስለ እኛ እንደሚመልድ የሚያሳይ ነው።

በመጨረሻም ማር 6-53-56 ያለው ክፍል ደግሞ ጌታ ተመልሶ እንደሚመጣ፣ መንግስቱን እንደሚያቋቁምና ህሙማንን ሁሉ እንደሚፈውስ የሚናገር ነው።

በመጀመሪያ ጌታ ደቀ መዛሙርቱ ባሕሩን እንዲያቋርጡ እንዴት እንጸዘዛቸው እናስተውል። እዚህ ላይ ይህ ሁኔታ በመስቀሉና በመንግስቱ መካከል ያለውን ጊዜና ሁኔታ እንደሚያመለክት እናስብ። እንዲህ ከሆነ ይህ መካከለኛ ሁኔታ የእኛ የራሳችን ጊዜ የቤተ ክርስቲያን ዘመን ነው ለማለት እንችላለን። ስለዚህ ከመስቀሉ በኋላ ከመንግስቱ መምጣት በፊት ባለው ዘመን የሚሆነውን፣ እየሆነም ያለውንና ብሉም ምን ዓይነት አመለካከት ሊኖረን እንደሚገባ ያሳያል። በዚህ ክፍል ውስጥ ጌታ ለእኛ ያደረገልንን ነገር አይደለም ጠለቅ ብለን የምናየው። ነገር ግን እኛ ራሳችን ማድረግ በሚገባን ነገር ላይ ነው ትኩረት የምንሰጠው።

«ወዲያውም ሕዝቡን ሲያሰናብት ሳለ ደቀ መዛሙርቱ በታንኳ ገብተው ወደ ማዶ ወደ ቤተ ሳይዳ እንዲቀድሙት ግድ አላቸው» ቁ.45። ከሁሉም አስቀድሞ ይህ ቁጥር የሚነግረን ለእያንዳንዳችን የተወሰነ የጌታ መንገድ እንዳለን ነው። «ግድ» የሚለው ቃል በ2ኛ ቆሮንቶስ 5-14 ላይ ካለው 'የክርስቶስ ፍቅር ግድ ይለናል።' ከሚለው ቃል ጋር አንድ ነው። ጌታ ደቀ መዛሙርቱን ወደ ታንኳይቱ እንዲገቡ ግድ አላቸው። ከዚህ አባባል ሊወጣ የሚችለው

ስዕል ጌታ አንድ ጊዜ የሞተላቸውን ተከታዮቹን የራሳቸውን ጉዞ እንዲጀምሩ ግድ እንደሚላቸው ነው። ጌታ ደቀ መዛሙርቱ የሚሄዱበትን መንገድ አዘጋጀላቸው፤ እንዲያቋርጡትም አዘዛቸው። በክርስትና ሕይወት ውስጥ ለአንድ አማኝ ከሁሉም የሚበልጠው ነገር ጌታ ያዘዘውንና ያዘጋጀውን መንገድ ማግኘትና በዚያም ላይ በታማኝነት መጓዝ ነው። እንደ አለመታደል ሆኖ ግን ብዙ አማኞች እግዚአብሔር ለእያንዳንዳቸው ያዘጋጀላቸውን መንገድ አያገኙትም። በሌላ በኩል ደግሞ እነዚያ መንገዳቸውን ያገኙትም ቢሆኑ በውስጡ ለማለፍ አይችሉም። በዚህም የተነሳ በሕይወታቸው ገለልተኛ፣ ውስንና የእግዚአብሔርም ሥራ ግጭትና ተቃርኖ የበዛበት ቢሆን ምንም አያስገርምም። ከእያንዳንዳችን አጥብቆ የሚፈልገው ነገር ሁለንተናችንን በጸሎት አሳልፈን ለጌታ እንድንሰጥ፣ ከዚያም በእርጋታና በመታዘዝ ከእርሱ የሆነውን የተገለጠውን መንገድና አቅጣጫ በአንድ ልብ መፈለግና በሙሉ ልብ የእርሱን ፈቃድ ለማድረግ የሚጠይቀውን ዋጋ ሁሉ ለመክፈል ዝግጁ ሆነን መገኘት ነው።

ከሌቃስ 9-10 እንደምንረዳው ጌታ እንጀራውን ያከፋፈለበት በታ ቤተ ሳይዳ ነው። ካርታ ላይ ስንመለከት ሁለት ቤተ ሳይ ዳዎች መኖራቸውን እንረዳለን። አንደኛው የሚታየው ከቅፍ ርናሆም በስተሰሜን ምስራቅ ሲሆን ሌላው ደግሞ ከቅፍርናሆም በደቡብ ምዕራብ በኩል ይታያል። ስለዚህ ጌታ ደቀ መዛሙርቱን ያዘዛቸው ከሰሜን ምስራቅ ቤተ ሳይዳ ተነስተው ባሕሩን በማቋረጥ ወደ ደቡብ ምዕራብ ቤተ ሳይዳ እንዲጓዙ ነው።

«ካሰናበታቸውም በኋላ ሊጸልይ ወደ ተራራ ወጣ» (ቁ.46)። ይህ ቁጥር የሚያመለክተን ጌታ እንዴት ምድራዊ ተከታዮቹን ፈጥኖ ትቷቸው ወደ ሳይ እንደሚወጣና በሰማይ በአባቱ ቀኝ ሆኖ የመማለድን ተግባር እንደሚያከናውንልን ነው። ጌታ የራሱ የሆኑትን በዚህችው ምድር ላይ ሩጫቸውን አዘጋጅቶ ይሰጣቸውና እዚህ ይተዋቸዋል።

«በመሸም ጊዜ ታንኳይቱ በባሕር መካከል ሳለች እርሱ ብቻውን በምድር ላይ ነበር። ነፋስ ከወደ ፊታቸው ነበርና እየቀዘፉ ሲጨነቁ አይቶ ከሌሊቱ በአራተኛው ክፍል በባሕር ላይ እየሔደ ወደ እነርሱ መጣ፤ ሊያልፋቸውም ይወድ ነበር» (ቁ.47-48)። ደቀ መዛሙርቱ ጌታ ባዘዛቸው መንገድ ላይ ሲጓዙ ላጋጠማቸው ነገር ምን እርምጃ

ነበር የወሰዱት? «በመጨረሻም ጊዜ...» ልክ ታንኳይቱ በባሕር ላይ እንዳለች ሰማይ ጨለመ ማለት ነው። ይህም የሚያሳየው የዓለም ብርሃን የሆነው ክርስቶስ ከዚህ ዓለም መልቀቁን ነው። ይሁን እንጂ ታዲያ ተመልሶ ሲመጣ እንደ አጥቢያ ኮከብና አንድ ጸሐይ ያበራል። ከዕርገቱ እስከ ዳግም ምጽዓቱ ድረስ ያለው በዚህ ዓለም ታሪክ በአንድ ረጅም ሌሊት ተመስሏል። እንደ ሰብዓዊ ፍጡር አስተሳሰብ ዓለም እየተሻለችና ብራ እየሆነች እየደመቀች ነው የምትሔደው፤ እንደ እግዚአብሔር ቃል ግን «ሌሊቱ አልፏል ቀኑም ቀርቧል» (ሮሜ 13-12)። እግዚአብሔር ዓለም እየተሻለችና እየበራች ነው የምትሔደው አላለም። በአንጻሩ ሌሊቱ በመገባደድ ላይ መሆኑን ነው የተናገረው። እኛ አሁን ያለነው በዚያ ጨለማ ሌሊት ውስጥ በመሆኑ በዙሪያችን ያለው ጨለማ ይሰማናል። በዙሪያህ ያለው ጨለማ በእርግጥ ይሰማህል? ጨለማው ምን እንደሆነ የማታውቅ ወይም ደግሞ በዙሪያህ ያለው ጨለማ የማይሰማህ ከሆነ፤ አንተ እንግዲህ ምናልባት በዓለም የተዋጥህ ሰው ትሆናለህ። ነገር ግን በብርሃን የምንመላለስና ለክርስቶስ በመገዛት ለእግዚአብሔር ቅርብ ሆነን የምንኖር ሰዎች ከሆንንና የስጋን ሥራ ሁሉ ሁልጊዜ በመስቀል የመንፈስ ቅዱስንም ምሪት የምንቀበል ሰዎች ከሆንን በጣም በእርግጠኝነት ያለንባት ዓለም የጨለማ ዓለም መሆኗን ማወቅ እንችላለን።

«ታንኳይቱ በባሕር መካከል ሳለች.....» ረጅሙ ጉዟችን ገና ከመጨረሻው ደረጃ ላይ አልደረሰም። ምንም እንኳን የዘለዓለም ሕይወትና የዘለዓለም ሞት ጥያቄ ምላሽ የማይጠራጥርና መፍትሔ የተገኘለት፤ የተደመደመ ታሪክ ቢሆንም፤ በምድር ላይ የምናሳልፈው ታሪክ ግን እስከ መጨረሻው ድረስ ባለን ታማኝነት ወይም በመንገዳችን ላይ በምናሳየው የተለያዩ መለዋወጥ በተግባር የሚታይ ብቻ ነው። ጀልባዋ ወደ ወደቡ ከመድረሷ በፊት አቅጣጫዋን ለመቀየርና ለአደጋ ለመጋለጥ ትገደድ ይሆናል። የመድረሳችን ነገር ያለቀለትና የተጠናቀቀ ጉዳይ ነው ብለን በራሳችን እርግጠኞች እንዳንሆንና እንዳናስብ እንጠንቀቅ። አንድ ጊዜ በረጅሙ ጉዞ ውስጥ መግባታችን ብቻ በጣም ደስተኞች ቢያደረገንም እንኳ የአቀዛዛፋችን ሁኔታና ከእርሱም ጋር ተያይዞ የሚመጣው ወጤት ግን ገና በጥያቄ ውስጥ ያለ ጉዳይ ነው።

ደቀ መዛሙርቱ በጉዟቸው ላይ ያጋጠማቸው ሌላስ ምን ነገር ነበር? መጽሐፍ ቅዱስ «ነፋስ ከወደ ፊታቸው ነበርና እየቀዘፉ ሲጨነቁ አይቶ!» ይላል። በግልጽ እንደምትረዳው አንተ የምትጓዝበት መንገድ ንፋሱ ከወደ ፊትህ የሚመጣ ከሆነ ለጉዞህ ተቃራኒው አቅጣጫ ሊሆን የሚችለው የግድ ከነፋሱ ጋር መሆን አለበት። አሁን በያዝነው ክፍል ውስጥ ያሉት ደቀ መዛሙርትም ከሰሜን ምስራቅ ወደ ደቡብ ምዕራብ የሚጓዙ ናቸውና ነፋሱ የሚያገኛቸው ለእርሱ ተቃራኒ ከሆነው አቅጣጫ ከፊት ለፊታቸው እየመጣ ነበር። ነገር ግን ጉዟቸው በዚህ አቅጣጫ ባይሆንና በአንጻሩ ከደቡብ ምዕራብ ወደ ሰሜን ምስራቅ የሚጓዙ ቢሆኑ ኖሮ ነፋሱ በእርሱ አቅጣጫ ይሆናል፤ እንዲያውም በጉዞዎቻቸው ይረዳቸው ነበር። ብዙዎቹ ክርስቲያኖች ከነፋሱ ጋር ተስማምተውና ተዘናኝተው የሚቀዝፉ ናቸው። ጌታ በሰጣቸው የጉዞ አቅጣጫ ላይ ይሆኑ ይሆን? ብዬ ሳስብ እገረማለሁ። ጌታ በአለም ውስጥ ያለንን ቦታ እስከ ወሰነልን ድረስ ለእኛ ብቻ በተመረጠልንና በተሰጠን መንገድ ላይ ብቻ መጓዝ እንዳለብን እውነቱን አሜን ብለን እንቀበል። እርሱስ በቃሉ እንዲህ አላለምን? አለም ጠላቸው (ተከታዮቹን) (ዮሐ 17-14)። ስለዚህ የዚህ ዓለም ንፋስ ከጉዞአችን ተቃራኒ ነው ያለው። በአለም ካልተጠላንና ካላሳደዱን እግዚአብሔር በሰጠን መንገድ ላይ አይደለንም ለማለት ያስደፍራል። እንደ ሁልጊዜው ከነፋሱ ጋር ተስማምተን ከመቅዘፍ ይልቅ ከሚቃወመንና ከሚጋፈጠን ንፋስ ጋር አሁንም አሁንም መጋፋት አለብን። ዛሬ ብዙ አማኞች ከንፋሱ ጋር ተስማምተው በመቅዘፍ ላይ በመሆናቸው አንድም የዓለምን ጠላትነት አያውቁም ካልሆነም ደግሞ ጌታ በዚህች አለም ውስጥ በነበረበት ጊዜ ምን ያህል ተቃውሞና ጥላቻ እንደ ደረሰበት አይገባቸውም። ጌታ በሰጣቸው አቅጣጫ ከሰሜን ምስራቅ ተነስተው ወደ ደቡብ ምዕራብ እንደ ታዘዙት የሚቀዝፉ ቢሆን ኖሮ ግን ያለምንም ጥርጥር በቀጥታ ከሚጸረራቸው ንፋስ ጋር በተጋፈጡ ነበር።

«ንፋሱ ከወደፊታቸው ነበርና እየቀዘፉ ሲጨነቁ...» እያንዳንዱ አማኝ የግድ የዚህ እይነት ልምምድ ሊኖረው ይገባል። ከቅርብ ጊዜ ወዲህ ተፈታታኝ ሁኔታዎች በቁጥርም በመጥፎነትም እየጨመሩ የሚሄዱ ይመስላል። የጌታ የሆኑት ሁሉ በብዙ የሚቸገሩ ይመስላል። አካል ደካማ እየሆነና በቀላሉ በበሽታ እየተጠቃ ነው፤ ቤተሰብ በማያልቅ

ችግርና ግጭት ውስጥ እየገባ ነው። ጭቆና፣ የበላይነት ጥቃት፣ በሁለቱም፣ በኅብረተሰብም፣ በብሔርም በከፍተኛ ደረጃ እየጨመረ ነው። ሰይጣንና መናፍስቱ በቅዱሳን ላይ ችግር ለመፍጠር ከመቼውም ጊዜ ይልቅ እየተጉ ነው። በዚህ በያዝነው ዘመን ያለው ተቃራኒና ተቃዋሚ ነፋስ ምን ያህል ኃይለኛ ነው! እንግዲህ ጌታ አዘጋጅቶ በሰጠህ የጉዞ መስመር ላይ ከሆንህ በእርግጥም ከፊት ለፊት የሚጋፈጥህና የሚቃረንህን ኃይለኛ ንፋስ በሚገባ ትሰማዋለህ። በእውነትም ደግሞ ምን ያህል ጠናካራና ብርቱ መሆን ይገባዋል!

ለምሳሌ ያህል የወቅቱን የቤተ ክርስቲያን ሁኔታ ተመልከት። ከቅርብ አመታት ወዲህ ምን እየተካሄደ ነው? ሁሉም ዓይነት አጥፊ የስህተት ትምህርት ዛሬ የቤተ ክርስቲያንን ሥራ በወረርሽኝ መልክ እያጠቃ ነው። የክፉ መናፍስት የማታለልና የማጭበርበር ሥራ እየጨመረ ሄዷል። ቤተ ክርስቲያን ራሷም ከመቼውም ጊዜ ይልቅ አለማዊ መልክ እያየዘች ነው። እንደዚህ ባለው ዘመን ውስጥ ሆነህ ኃይለኛውን ንፋስ እየተጋፈጥህ ወደ ጎሳ ሳታፈገፍግና ሳትዞር ጌታ የሠጠህን አቅጣጫ ተከትለህ ወደ ፊት ብትጓዝ የማትጨነቅና ለጊዜው ግራ የማትጋባ ይመስልሃል?

በማዕበል ተገፍተህ ከመወሰድ መሰቃየት የተሻለ ነው። ከነፋሱ ጋር ተስማምተህ ሳትደክም ተዝናንተህ በነፋሱ ከመወሰድም ተጋፍጠግኸውና ተቃርነኸው መቅዘፍህን ብትቀጥል በእጅጉ የተሻለ ነው። በቀላሉ ከድካም አርፎ፣ በማዕበልና በነፋስ ተረድቶ ከመጓዝ ይልቅ አስቸጋሪውንና አድካሚውን ጉዞ ተቸግሮና ተጨንቆ መቀጠል ይመረጣል። በነፋስና በማዕበል ተገፍቶ መጓዝ ምንም ዓይነት ኃይል አይጠይቅም። ምናልባት ተስፋ ቆርጠን መቅዘፋችንን ብናቆም ነፋሱ ወዲያውኑ አዝናንቶና በማዕበሉ እሽሩና እያለ ወደ ተነሳንበት የመጀመሪያ ቦታችን ይመለሰናል። ምን አለበት! የሚል አነስተኛ ድርድር እንኳ በነፋሱ ተገፍተን ወደ ተነሳንበት ቦታ እንድንመለስ ያደርገናል። ዓለምን ማፍቀር ምንም ጉልበትና ኃይል አያስፈልገውም! አለምን መከተልም ምንም የሚያስከፍለው ዋጋ የለም። ለጌታ ታማኝ መሆንና ጸንቶ መቆም ግን በእርግጠኝነት ተቃራኒውን ነፋስ መጋበዝ ከመሆኑም በላይ በመቅዘፍ ላይ እያለን ነው መጨነቅ የምንጀምረው።

ትተነው ወደ መጣነው ወደ አርጌው ቦታችን መመለስ እጅግ በጣም ቀላል ነገር ነው። ወደ ፊት መጓዝ ግን እኛነታችንንና ሁለንተናችንን የሚጠይቅ ጉዳይ ነው። ታማኝ ሆኖ ለመገኘት ጊዜው አሁን ነው። እግዚአብሔር በመረጠልንና በሰጠን የጉዞ መስመር ላይ ለመገኘት ጸጋውን ያበዛልን።

እባክህ! የጌታ ደቀ መዛሙርት ከምሽቱ መጀመሪያ አንስተው እስከ አራተኛው ሌሊት ድረስ ያለማቋረጥ እንደ ቀዙፉ ልብ በል። የአይሁድ የሰዓት አቆጣጠር በ3 የተከፈለ ነው፤ የሮማውያን ግን (ማርቆስ ወንጌሉን የጻፈው እነርሱን አስቦ ይመስላል) በአራት የተከፈለ ነው። ስለዚህ የአራተኛው ሰዓት መጀመሪያ ከሌሊቱ ዘጠኝ ሰዓት ነው። የጌታ ደቀ መዛሙርት ወደ ጎሳ መመለስ እንዳይችሉ ወይም በአቅራቢያው ወዳለችው ወደ ቅፍርናሆም ጠጋ ብለው እንዳያርፉ ተግተው በመቅዘፍ ጉዞአቸውን ቀጥለው ነበር።

ከሌሊቱ ጊዜ ውስጥ ይህ አራተኛው ሰዓት ጨለማው የሚበረ ታበትና የዚያኑም ያህል ሌሊቱ የማያበቃበት ሰዓት እንደሆነ ግልጽ ነው። እንግዲህ እንዲህ ባለው ጊዜ ውስጥ ነው መበርታትና መጠናከር ያለብን። ሁላችንም ተፈታታኝ ሁኔታ ዎችና መከራዎች እንዳሉብን በሚገባ አውቃለሁ። በተለይ በዚህ ዘመን ፈተናዎቻችን ሁሉ እጅግ ከመብዛታቸውና ከመጠንከራቸው የተነሳ ማንንም ለማውገዝ የሚያበቃ ጊዜ እንኳን የለም። ይኼም ሁሉ ሆኖ ዛሬ ያለው ትልቁ አደጋ ትንሽ ቀዝቀዝ እንድንል፣ መጠነኛ ድርድር እንድናደርግ ወይም ለትንሽ ጊዜ አረፍ ብለን እንድናሸልብ የሚገፋፋ ፈትና ነው። መጀመሪያ ላይ ጸንቶ ለመቆም የሚያበቃ ጥንካሬ ነበረን ምክንያቱም የጌታ ፍቅር ግድ ይለን ስለነበረ ነው። በጎሳ ግን በመካከል ያለው ጊዜ ሲረዝምብንና ትግሉም ሲበረታብን መቀዝቀዝና በረድ ማለት ቀላል ነገር ሆነ። እኔ ራሴ የማውቃቸው ከጥቂት ዓመታት በፊት በመንፈስ የተሞሉና ብርቱ ተዋጊዎች የነበሩ ብዙ ክርስቲያኖች ዛሬ ተጋፊውንና ኃይለኛውን ነፋስ መቋቋም ተስኗቸው ወደ ጎሳ ተገፍተው፣ ቀዝቅዘው ቀርተዋል። አንድ በጌታ ቤት ከ50 ዓመታት በላይ በአገልግሎት የኖረ ሰው የሱርን ያህል በጌታ ቤት የኖሩና ለአገልግሎት ከፍተኛ ፍላጎት ካላቸው ሰዎች ውስጥ አሁን ጥቂቶቹን ብቻ ማየቱን ተናግሮአል። ለአንድ አማኝ ታማኝነትንና የሞቀ የአገልግሎት ስሜት ማጣትን መቋቋም ሌሎችን ፈተናዎች ከመቋቋም የበለጠ አስቸጋሪ ፈተና

ነው። ኃጢአትን ተቋቁሞ ማሸነፍ ይቻላል፤ ሁልጊዜ በርትቶ ከመቅዘፍና ንፋሱን አሸንፎ ወደ ፊት ከመቀጠል መድከምና መቀዝቀዝን መቋቋም ግን እጅግ አስቸጋሪ ነገር ነው።

በመጀመሪያ ጌታ በዚህ መንገድ ላይ እንድንሄድ ግድ ይለናል፤ አዘናልም። ጌታ ባህሩን አቋርጠን እንድንሻገር ካዘዘን ታዲያ ወደ ፊት ከመቀጠል ማቆም ይገባን ይሆን? በእርግጥ መቅዘፋችንን ብናቆም ማዕበሉና ንፋሱ ወደ ኋላ መመለስ ሳይሆን ከጌታም አሳልፈው ሊወስዱን ይችላሉ። ወገኖች በማዕበል ከመወሰድ ይልቅ መስቃዮትን፣ መጨነቅንና መድከምን ግን አሁንም መቅዘፋን እንምረጥ።

በእርግጥ በዚህ ጊዜ የሚያስፈልገን የጌታ ማበረታቻ ብቻ ቢሆንም ልክ ጳውሎስ ጢሞቴዎስን « - - በአንተ ያለውን የእግዚአብሔርን ስጦታ እንድታነሣ አሳስብሃለሁ። » (2ኛ ጢሞ 1-6)። ብሎ እንዳበረታታው ማለት ነው፤ እኛ ግን በቅድሚያ ፍቅራችን ሊነሳሳን ይገባል። የዕብራውያን ጸሐፊ ስለ ወንድሞች ይህን ነገር በግልጽ የተረጸ ይመስላል። «ከእናንተ ማንም የማይበቃ መስሎ እንዳይታይ - -» (4-1) ይላል። እንዲህም ሲል መጀመሪያ ላይ ለጌታ የነበራቸው ፍቅር እየቀነሰ መሄዱን ያሳያል። መልዕክቱንም በመቀጠል እንዲህ ሲል አጥብቆ ይመክራቸዋል። «ስለዚህ የላሉትን እጆች የሰለሉትንም ጉልበቶች አቅኑ» (12-12)። ሚስተር ሞውሴ የተባሉ በአንድ ወቅት ቻይና ውስጥ ሲያገለግሉ የነበሩ ሰው አንድ ጊዜ እንዲህ ሲሉ ተናግረው ነበር። «በእግዚአብሔር ላለን ሰዎች ትልቁ የመሳካት ምስጢር በመጨረሻዎቹ 30 ደቂቃዎች ውስጥ የሚመጣውን ችግርና ፈተና ሁሉ ተቋቁሞ፣ ጸንቶ መቆም ነው። »

ጨለማው ምንም ያህል ከባድ ቢሆን እስከ መጨረሻው የሚዘልቅ አለመሆኑን አስተውል። ኢሳያስ በምዕራፍ 21+12 ላይ «ጉበኛውም - ይነጋል ደግሞም ይመሻል .. » አላለንምን? አዎ! አሁን ምሽት ነው፤ በቅርቡ ግን ንጋት ይመጣል። እባክህ የመጨረሻዋን ግማሽ ሰዓት በመታገስ ችግርህን ሁሉ በመቋቋም ጸንተህ ቁም። ዓይኖቻችንን ድቅድቅ በሆነው ሌሊት ላይ ወይም ደግሞ ችግሩ ላይ አናኑር ይልቅስ ወደ ፊት ለመቅደም እንበርታ። ዛሬ ወደ ፊት አለመቅደም የሚያስከፍለን ምንም ዋጋ የለም። በዚህ

ጊዜ መድከም አይከፈልበትም፤ ምንም ያህል ጊዜ ሳይወስድ ተመልሶ ባህሩ ዳርቻ ላይ መድረስ ይቻላል።

ሚስት ጄሲ ፔን ሉዊስ እንዳሉትና ብዙ አማኞችም እንደ ገለጹት በሕይወታቸው ውስጥ ብዙ ዓይነት መከራዎች አጋጥመዋቸዋል። እኔም እንደምስማማበት የዛሬው ውጊያ ከቀን ወደ ቀን እየጨመረ በመሄድ ላይ ይገኛል። የዚህ የሰይጣን ጥቃት ሊላማም እኛው አማኞች ነን። ስለዚህ በዚህ በእኛ ዘመን ያለው ችግር የሚያስጠነቅቀን እኔና እናንተ በዚያው በችግሩ መካከል የመጨረሻዋ ግማሽ ሰዓት እስክታልቅ ድረስ መጠናከርና መበርታት እንዳለብን ነው። «(ሰይጣን) የልዑልንም ቅዱሳን ይሰባብራል» (ዳን 7-25)። መሰባበር በዝግታ እና ደረጃ በደረጃ የሚካሄድ ድርጊት ነው። ከሁሉም በላይ ለእኛም በጣም አስቸጋሪ የሚሆንብን ነገር ሰይጣንን በዝግታ እና ቀስ በቀስ እንደሚሰባብር ከምናውቀው ይልቅ እንደሚያገሳ አንበሳ አድርገን የምናውቀው መብለጡ ነው። እንወቀውም እንወቀውም ሰይጣን ግን ቅዱሳንን ቀስ እያለ የመሰባበር ባሕርይውን አሁንም እየሠራበትና እየቀጠለበት ያለ የዕለት ተዕለት ተግባሩ ነው።

በኩሊንግ ተራራ ላይ በምገኝበት ጊዜ ሁሉ በዚያ ወዳለ ወንዝ እየደጋገምኩ መሄድ አዘወትር ነበር። በእነዚያ ጊዜያት ደጋግሜ ያስተዋልኩት ነገር ቢኖር በመጠናቸው በጣም ትላልቅ የሆኑ ድንጋዮች በወንዙ የተፋሰስ ኃይል ምን ያህል ጎድጉደው እንደሚታዩ ነው። ይህም ሊሆን የቻለው በውሃው ብቻ ሳይሆን በየዕለቱ ከወንዙ ጋር በሚመጡ አናሳ ጠጠሮች በመመታታቸው ነው። ሰይጣንም የእግዚአብሔርን ልጆች እንዲሁ ነው በየጊዜው የሚሸረሸራቸው። ቅዱሳንን በአንድ ጊዜ ምት ከመግደል ይልቅ ከቀን ወደ ቀን ቀስ በቀስ በመሰባበር፣ በማድቀቅና በመሆርበር ይጨርሳቸውና ከተወሰነ ጊዜ በኋላ ኃይለኛ ጉዳት ደርሶባቸው ራሳቸውን ያገኙታል።

ምንም እንኳን እስከ አሁን በጣም ብዙ ስቃይ ያሳለፍን ብንሆን፣ አሁንም ችግሩን ተቋቁመን ለትንሽ ጊዜ ለመቀጠል እንችል ይሆን? እስከ መጨረሻዋ ግማሽ ሰዓት ማብቂያ ድረስ ከጌታ ጋር ጸንተን እንቆም ይሆን? ከጌታችን ጋር እንዲት ሰዓት እንኳን ልንተጋ እንችል ይሆን? (ማር 14-37)። አሁን ጸንተን የምንቆምበት ጊዜ ነው። አንዳንዶች ዛሬም ከተቃራኒው ንፋስ ጋር አለመገናኘታቸው እንዴት አሳዛኝ ነገር ነው? አንድ ሰው የዓለምን

መራራነት፣ አታላይነትና ጨቋኝነት የማያውቅ ከሆነ እርሱ እንዲያውም ረጃሙን ጉዞ ያልጀመረ ሰው መሆን አለበት። በታማኝነት ጉዞአችንን ወደ ፊት ስንቀጥል ብቻ ነው ተጸራሪውና የማይመቸው ንፋስ የሚገፋን ። ደግሞ «በጣም በዛ፣ ትንሽ ዘና በልና እርይ በል።» የሚለውን ፈታኝ የሆነ ድምጽ የምንሰማውም የዚያን ጊዜ ነው።

«እርሱ (ጌታ) ብቻውን በምድር ላይ ነበረ። ነፋስ ከወደ ፈታቸው ነበርና እየቀዘፉ ሲጨነቁ አይቶ ከሌሊቱ በአራተኛው ክፍል በባህር ላይ እየሄደ ወደ እነርሱ መጣ፤ ሊያልፋቸውም ይወድ ነበር። » ጌታ ችግሩን በርትተን መቋቋማችንን ወይም ደግሞ አቅጣጫ መለወጣችንን ያያል፤ ወደፊት መቀጠላችንን ወይም ደግሞ ወደ ጎሳ መመለሳችንንም ማየት ይፈልጋል። የእርሱ ዓይኖች በእኔና በእናንተ ላይ ናቸው። እያንዳንዱን የጉዞ እርምጃችንን ያውቃል። ፈተናዎቻችን እንዴት የከበዱ እንደሆኑና ያለንባቸው ሁኔታዎች ሁሉ ምን ያህል አስቸጋሪ እንደሆኑም ያውቃል። ይሁን እንጂ ከአራተኛው ሰዓት በጎሳ በመከራችን እንቀጥል ዘንድ ዝም አይለንም። የጨለማው ኃይል በሚከብድበት፣ እኛም በምንዝልበት ጊዜ ጌታ ይመጣል። ስለ እኛ የሞተልንና ወደ ሰማይም ወጥቶ ስለ እኛ እየማለደ የሚጸልይልን ችግሮቻችንንና ፈተናዎቻችንን ሁሉ ስለሚያውቅልን አይደለምን? ሰማዩ በከበደበትና እጅግ በጠቆረበት ጊዜ ጌታ ወደ እኛ ይመለሳል።

በቁጥር 48 ላይ በጣም ለየት ያለ የሚመስል ቃል ተጠቅሷል። «ሊያልፋቸውም ይወድ ነበር።» ይላል። ብዙ ሰዎች ይህንን ክፍል ሲያነቡ ያገረማሉ። ጌታ የሚሔደው ወደ ደቀመዛሙርቱ እንዳልሆነ ይመስላል። እውነቱ ሲታይ ግን በዚህ ሐረግ ውስጥ ምንም አዲስ ነገር የለበትም። ጌታ ደቀ መዛሙርቱን ወደ ማዶ ወደ ሌላዋ ቤተ ሳይዳ እንዲሻገሩ እስካዘዛቸው ድረስ እርሱም ከተራራው ከወረደ በኋላ ወደዚያው ወደ ቤተ ሳይዳ መሄዱ የማይቀር ጉዳይ ነበር። ጌታ ወደ ሌላ ቦታ ሄዶ ሊጠብቃቸው አልነበረም። የእርሱ ፍላጎት ግን ደቀ መዛሙርቱ እርሱ ባዘዛቸው መንገድ ጉዟቸውን እንዲቀጥሉ ነበር። አሁን ግን ምናልባት በድንገት ለመመለስ ወስነው ቢሆን ኖሮ ጌታ ወደ እነርሱ ባልዞረ፣ ባልተገናኛቸውም ነበር። ይህ ምን ያህል ከባድና አሳዛኝ ነገር ይሆን ነበር? እኔ አንዳንድ ጊዜ ጌታ በሻንጋይ ከተማ እንድቆይ አዞኝ ይሆን እኔ በናንኪንግ ከተማ

የምገኘው ብዬ ራሴን አጠይቃለሁ። እና እዚያስ ሆኜ ጌታ ቢመጣ እፈነድቅ ይሆን? ምክንያቱም ፍጹም ደስታ ልናገኝ የምንችለው ጌታ በቀጠረልን ቦታ ላይ ሆነን ስንገኝ ብቻ ነው። ታዲያ እርሱ ሁን ባለኝ ቦታ ላይ ባልገኝ ያንን ደስታ አላጣውምን? ስለምንገኝበት ቦታ ኃላፊነት ያለብን እኛው ራሳችን ብቻ ነን።

« ወደ እነርሱም ወደ ታንኳይቱ ገባ ንፋሱም ተወ፣ ልክ ጌታ እንደ መጣ ወዲያውኑ ሁሉ ነገር ሰላም ሆነ። ንፋሱ ምንም ያህል ተቃራኒና ኃይለኛ ቢሆን በዚህ ሁኔታ የሚቀጥል ግን አይደለም። ቀዘፋው ምንም ያህል ከባድ ቢሆን ሁልጊዜ ሲቀዝፉ መኖር ግን የለም። እንዲያውም ምናልባት በዚህ ጊዜ ጌታ ወደ እኛ ለመም ጣት ጉዞውን ጀምሮ ይሆናል።

በምድር ላይ የሚደርስብንን መከራ ሁሉ ለመታገስ መስማማት አለብን። ምክንያቱም ሁልጊዜ ወደ ኋላችን ስንመለከት ጌታ ስለ እኛ ሞቶልናል። ወደ ፊታችን ስንመለከት ደግሞ ጌታ ተመልሶ ይመጣል። ከኋላችን ሆኖ ግድ የሚለን የክርስቶስ ፍቅር ሲሆን ከፊት ሆኖ የሚጎትተን ደግሞ የመመለሱ ተስፋ ነው። አንድ ሚሲዮናዊ እንዲህ ሲል ተናግሯል። «ጌታ እንደ አንዱ የአካል ክፍሌ ሆኖ ከእኔ ጋር ነው፤ ስለዚህ ስለ እርሱ ሁሉንም ነገር መተውና መከዳት እችላለሁ።» የጌታ ዓይኖች በእኛ ላይ ናቸው። ስለሆነም ምንም ዓይነት መከራ መፍራት የለብንም። አሁን ባለንበት ሁኔታ ተሸንፈን ወደ ኋላችን ብንዞር እስከ አሁን የደከምንበት ነገር ሁሉ በአደጋ ውስጥ የሚወድቅ መሆኑን እናስተውል።

አንድ በጌታ የበረታና እጅግ መንፈሳዊ የሆነ ሰው በአንድ ወቅት እንዲህ ሲል ጽፏል፤

2ኛ ተሰሎንቄ 2፡33 እና 2 ጢሞ 3፡13 ላይ እንደምናነበው ከጌታ ምጽአት በፊት ተንኮለኞችና አላቾች ሰዎች በጣም በሚበዙበት ጊዜ ቀኖቹ ከሀዲዎችና ጨካኞች ይሆናሉ። ስለ እንደዚህ ያለው ከሀዲትም ሲናገር ስለ ትምህርት፣ ስለ ታላላቅ ስብሰባዎች፣ ስለ በሳል መጋቢዎች፣ ስለ ታላላቅና ውብ የቤተ ክርስቲያን ሕንጻዎች እንዲሁም ስለ የአእምሮና የአካል ቅልጥፍና መናገሩ አይደለም። ይልቅስ የዚህ ከሀዲት ዝምድና ከእምነትና የእግዚአብሔርን ኃይል ከማወቅ ጋር ነው። እርሱ የሚጠቁመው ወደ ብዙ ሂስና ወቀሳ ወደ ሚያዘነብሉት (ይህም በትክክል ያለማመን ያህል ነው።) እና

ከተፈጥሮ ሕግ በላይ የሆነውን የእግዚአብሔርን ሥራና ኃይል፣ እንደ መታደስ፣ ቅድስና የጸሎት መልስና የመንፈስ ቅዱስ መገለጠት ወደሚከፉት ታዋቂ ወደ ሆኑት ቤተ ክርስቲያኖች ነው።

ከጌታ የምጽአት ቀን በፊት ታላላቅ አሳሳቾችና የስህተት ትምህርቶች ይጨምራሉ። ከተቻለ የተመረጡትን እንኳን እስኪያስት ድረስ ይበረታል። ጣኦትን እንደ ማምለክ ያሉ ነገሮች ይጨምራሉ፤ ሰይጣናዊ በሆኑ የሐሰት እምነቶች የተነሳ የብዙዎቹ እምነት ይቀንሳል። ዓለማዊ ፍቅርና የጌታን ቃል መጠራጠር ይጨምራል። አንድ ወንድም በግልጽ እንዳስቀመጠው እንደዚህ ያለው ሰይጣናዊ ሥራ እንደ አየር በዙሪያችን ያለ ግን ልንጨብጠው የማንችል ውጤት ያስከትላል። ውጫዊ የሆነ የአምልኮ መልክ ሲኖረው ውስጡ ግን በተንኮለኛ መንፈስ የተሞላና ከጥልቁ የወጣ አስከፊነት አለው። እነዚህ የተንኮል መናፍስቶች የእግዚአብሔርን ልጆች ለመጨቆን፣ ለማሳሳትና ለመጉዳት የሚችሉትን ሁሉ ያደርጋሉ። በአካላችን ላይ ጉዳት ያደርሳሉ፤ ፈቃዳችንን ያግዳሉ፤ አስተሳሰባችንንም ያለዘባሉ። ሁሉም ዓይነት እንግዳና አስደናቂ ፈተናዎች ይደርሱብናል። ይህም በሚያስገርም ሁኔታ ለእግዚአብሔር ያለንን ፍላጎትና ወደ እግዚአብሔር ያለንን ዝንባሌ ይቀንሰዋል መንፈሳችንም ደክሞ እናገኘዋለን፤ አስተሳሰባችን ይደነዝዛል። ፈቃዳችንም ይጠወልጋል። ልክ በዚህ ተመሳሳይ ጊዜም ባልተለመደ ሁኔታ ዓለማዊ ደስታንና ባሕልን ከመውደዳችንም በላይ እግዚአብሔር የከለከላቸውን ነገሮች ለማድረግ ጉጉት ያድርብናል። ተፈትተንና በኃይል ተሞልተን የመስበክን ኃይል እናጣለን። መልዕክቶችን በተመሰጠ ከመስማት እንገደባለን። ለብዙ ጊዜም መንበርከክና መጸለይ አንችልም። እንዲህ ያለውን ጨለማና ከባቢ ሁኔታ በቆራጥነት መቋቋም አለብን። ሰይጣን በማይጨበጥና በማይታይ ኃይሉ አእምሯችንንና ፈቃዳችንን ለማጨለምና ከጌታ ጋር የምናደርገውን ጉዞ አስቸጋሪ ለማድረግ እንደሚጥር ምንም ጥርጥር የለውም። ይህንን ሀሳብ በቀላሉ ማገልገል ማለት ደግሞ እንደ ሥጋ ፈቃድ መኖር ማለት ነው። በታማኝነት ጌታን ማገልገልና ተግባራዊ መጸለይ በጣም አስቸጋሪ ነገር ይሆናል፤ ውስጣችን ሁሉ ጌታን ከመከተል ሊያስ ቀረን የተነሳሳና ከዓለምም ጋር እንድንመሳሰል የሚገፋፋን ይመስለናል።

በዙሪያችን ያለው ሁኔታ ሁሉ ከእግዚአብሔር ቤት ሊያስከደንና ከትጋት ጸሎት ሊያግደን ይሞክራል። መንፈሳዊ ስሜቶቻችንን ሁሉ ለማደንዘዝ ስለሚሞክር ሰማያዊ የሆኑ እውነቶችን እንዳናስተውልና የጌታን ክብር እንዳናይ ያደርጋል። ታዲያ እንግዲህ በዚህ ሁሉ ምክንያት ከእግዚአብሔር ጋር ያለንን ቁርባን (ኅብረት) በቀላሉ ችላ ብለን በሌላ በኩል ደግሞ ከእርሱ ጋር ያለንን ወዳጅነት ለመቀጠል የራሳችንን ጥረት ስናደርግ ራሳችንን እናገኘው ?

እንዲህ ያለው ተጽዕኖ አሁንም እንኳን ይሰማን ጀምሯል። ዓለማዊ ስሌቶች ማዕከላዊ መረባቸውን በአማኞች ላይ እየዘረጉ ናቸው። ጊዜው በጨመረ ቁጥርም መረቡ እየጠበቀና እስሩም እየጠነከረ በመምጣት ላይ ነው። ባለፉት ትውልዶች ውስጥ ጭራሽ ሊታሰቡ የማይችሉ ብዙ ዓይነት ነገሮች ዛሬ ያውም ያለምንም እፍረት በግልጽ በመደረግ ላይ ናቸው። ብዙ የአምልኮ ቦታዎች መንፈሳዊ እንቅስቃሴዎችንና የመንፈስ ቅዱስ መነቃቃቶችን ከማገዳቸውም በላይ አጠራጣሪ ነገሮችና የአስረሽ ምችው ታላላቅ ድግሶችን በማስተዋወቅ ላይ ናቸው።

በአጠቃላይ አገላለጽ ዛሬ በዓለም በሁሉም ቦታ የእምነት መቀነስና የክህደት መንፈስ መጨመር ይታያል። እዚህ ላይ ግን በትክክል በእግዚአብሔር በረከት የተሞሉ ቦታዎች እንዳሉም እናውቃለን። አጠቃላዩን የወቅቱን የዓለምን አብያተ ክርስቲያናት ሁኔታ በማጤን ግን አሁን ያለውን አሳዛኝ ሁኔታ አለማየት አይቻልም።

እነዚህን ነገሮች ሁሉ በማስተዋል የእግዚአብሔር ቤተ ክርስቲያን እንደገና እንድታንሰራራ፣ እንድትነሳሳ፣ እንደገናም ከጌታ ጋር ኅብረት እንድታደርግና በቀሪ ጊዜዋም ጌታን እንድታስደስት ከመጮህ ልንታቀብ አንችልም። ስለዚህ በክርስቶስ የፍርድ ወንበር ፊት ለመቆምና ጉዳያችንን ለማቅረብ እንዘጋጅ።

ይህ የእግዚአብሔር ባሪያ ከላይ የገለጸው ነገር ሙሉ በሙሉ እውነት ነው። እናንተ እንዴት እንደ ተሰማችሁ አላውቅም፤ እንደ እኔ እንደ ራሴ ግን መላው ዓለም ከእኛ ተቃራኒ እንደሆነ ይሰማኛል። ሊኖረን የሚችለው አመለካከት ሁለት ዓይነት ብቻ ነው። አንደኛው ችግሩን ተቋቁመን መጽናት ሲሆን ሌላው ደግሞ በቀላሉ መዘናናት ነው። ዓለም እንደሆነች ወደእሷ ብንመለስላት እንኳን ደህና መጣህ ብላ ነው የምታስተናግደን፤ ሰይጣንም መመለስህ ያስፈነጥዘዋል ጌታ ግን ማዶ ወዳለችው ወደ ሌላዋ ቤተ ሳይዳ

እንድትሻገር አዞህል። አዎን ዛሬ ታማኞች ካልሆንን ደግሞ መቼም ቢሆን ታማኞች ልንሆን አንችልም። ብዙ የእግዚአብሔር ልጆች በእውነት ላይ ጸንተው ለጌታ ሲሉ መከራን በመቀበል ብቸኛዋን መንገድ ይዘው በመጓዝ ላይ ናቸው። አንድ እንግሊዛዊ ወንድም እንዳለው «ሌሎች በደም ባሕር ውስጥ አልፈው ወደ ጌታ ደረሱ፤ እኛስ ምቹ በሆነና በአበባ ባሸበረቀ ባለመደገፍያ ወንበር ተዝናንተን እንሄድ ይሆን?» ሙሴ ለጋድና ለሮቤል ልጆች እንዲህ ሲል ተናገራቸው፤ «ወንድሞቻችሁ ወደ ጦርነት ሲሄዱ እናንተ በዚህ ትቀመጣላችሁን?» (ዘሁ 32፡6)። ሌሎች በታማኝነት ሲሰቃዩና ዋጋ ሲከፍሉ እኛ ያለምንም እንቅስቃሴ መቀመጥ ይሆንልናል? መሰቃየት፣ በማዕበል ተገፍቶ ወደ ጓላ ከመወሰድ ይሻላል። እያንዳንዳችን ጌታን በታማኝነት ልናገለግልና እርሱ እንዳዘዘንም ባህሩን ተሻግረን ወደ ማዶ እስክንደርስ ድረስ በርትተን ወደ ፊት መቀጠል ይገባናል።

«በሰ ሰፊ ፈቃዱ መፈለገጥ ግድረገጥ በእናንተ
 የግሎ አገዛዝነት ነው። »
 ራሊ 2፡13